
BIGGLES
PŘEBÍRÁ
VELENÍ

W. E. Johns

BIGGLES PŘEBÍRÁ VELENÍ

RIOPRESS

PRAHA

1998

Tuto knihu věnuji svým četným francouzským přátelům, zejména paní a panu N., bez nichž bych patrně nikdy nepoznal kouzelný kraj lesů a jezer, stínů i slunečního svitu – La Sologne.

W.E.J.

OBSAH

Zámek Grandbulon
Vystrašený uprchlík
Algy uzavírá sázku
Maquista nabíjí pušku
Pokažená snídaně
Cesta na jih
Setkání v Monte Carlu
Tvrdá slova ve Ville Clement
Návrat do La Sologne
Les ukazuje zuby
Noční návštěvník
Biggles mění strategii
Přestávka věnovaná diskusi
Hráčova volba
Rušná noc
Starý muž vzpomíná
Mezi dvěma ohni

PŘEDMLUVA

Několik slov o La Sologne

Francie je velmi pestrá země a její regiony mají jen málo společného. V každém je jiná krajin a jiný typ lidí, i životní podmínky jsou odlišné. Co mají společného lehce zvlněné širé pláně Ilee de France se strmými štíty Pyrenejí? Většina těchto oblastí – jež mojí svoje jména, ale žádné viditelné hranice – je turistům dobře známa, zejména populární Riviera. Ale jen málokterý z cestovatelů slyšel o oblasti La Sologne, ledaže by tento kraj navštívil za nějakým konkrétním cílem nebo se náhodou ocitl na státní silnici, nazývané Route Nationale 20. I kdyby tomu tak bylo, stejně by si při letmém pohledu nedokázal představit, že se kolem vozovky rozkládají stovky čtverečních kilometrů bažin, lesů, močálů a neprostupné džungle. Takovou krajinu by nikdo uprostřed převážně zemědělské Francie neočekával.

Znázornit tvářnost tohoto zvláštního kraje perem není snadné, ale přesto se o to pokusím, aby si čtenář mohl udělat alespoň skromnou představu o dějišti následujícího příběhu. La Sologne rozhodně není nevlídná ani náladová, ale nikdy vám neodhalí svou tvář najednou. Na každém kroku se otevírají nové pohledy, ale celkový dojem uniká

Z La Ferté St Aubin na severu do Vierzon na jihu je zhruba čtyřicet mil. Automobilistovi, který neopustí silnici se může zdát tamní krajina jednotvárná ale ve skutečnosti je to jeden z nejdivočejších, a tím pádem pro mnohé lidi i nejzajímavějších koutů západní Evropy.

Velkou část La Sologne pokrývají smíšené lesy, nekonečné porosty buků, kaštanů, bříz, jedlí a borovic.

V některých místech je půda vyprahlá, pokrytá jen hustým vřesem, sahajícím místy až do pasu, jinde se na míle daleko rozprostírají mokré slatiny porostlé rákosím. Lesy jsou plné neproniknutelného houští a chůzi po mýtinách znesnadňují šlahouny všudypřítomných ostružin. Po celém kraji jsou roztroušeny tisíce jezer velkých i malých, temných, klidných a osamělých vodních ploch, napájených tajemnými potůčky tápavě si hledajícími cestu lesním labyrintem. V ovzduší visí tísnivé ticho, které zvláště při západu slunce vytváří ponurou a strašidelnou atmosféru.

Ale to neznamená, že je tento kraj zcela neobydlený.

U hlavní silnice, která protíná celou oblast od severu k jihu rovně jako nůž, je jedno nebo dvě městečka a několik vesnic. Na mýtinách kolem lesních cest se občas objeví osamělé selské stavení, ale půda je chudá, a proto je dnes většina těchto usedlostí opuštěna. Jen několik posledních vytrvalců ještě nevzdalo předem prohranou bitvu s přírodou. Návštěvník se může toulat po lesích celé dny, stejně jako to kdysi dělal pisatel těchto řádků, a kromě osamělého hajného nebo myslivce nepotká živou duši Kdo hledá samotu, určitě ji najde právě zde. Může trávit celý den pozorováním ptáků, ale musí si dát dobrý pozor na hady, žije zde i jedovatá zmije. Ještěrky jsou neškodné, stejně tak jako ostatní drobná divoká zvířata, která zde našla bezpečné útočiště, jeleny a srnce nevyjímaje. Nebezpečné může být jen divoké prase, místními zvané sanglier, ohavné zvíře vážící až sto liber, vyzbrojené zahnutými kly, kterými dokáže v záchvatu zuřivosti roztrhat člověka na kusy. Ale

ani sanglier není nebezpečný, pokud ho nikdo nevyruší. Přes den odpočívá v neproniknutelném lesním houští a teprve za soumraku se vydává za potravou. Cítí-li se však ohrožen, změní se v okamžiku v učiněného ďábla.

Když začne podzimní lovecká sezóna, stává se La Sologne Mekkou střelců, neboť kraj oplývá bažanty, koroptvemi slukami, tetřívky, divokými kachnami, lyskami i jiným vodním ptactvem. Množství ryb v jezerech uspokojí i nejnáročnějšího rybáře. Jednotlivé honitby se pronajímají bohatým zájemcům, kteří zde (zejména v devatenáctém století, kdy lidé měli ještě dost peněz na rozhazování) postavili řadu nejrůznějších okázalých loveckých chat a zámečků, často o padesáti i osmdesáti místnostech. Některé jsou ještě v provozu, ty opuštěné neodolaly zubu času a jejich rozvalené zdi zarostly bylím a popínavými růžemi

Jak vlastně tahle divočina vznikla? Když stojíte uprostřed lesa, nasáváte pach tlejícího listí, nad hlavou vám krouží jestřáb a tichou mýtinou se mihne liška, máte pocit, že takhle nějak musela vypadat Evropa před deseti tisíci lety. Traduje se, že za středověkých válek řádily v tomto kraji loupeživé bandy žoldáků. Místní obyvatelé byli povražděni anebo uprchli a zanechali svůj majetek napospas přírodě. Opuštěné vesnice zarostly lesem a ladem ležícípole se změnila v močály. Na meliorace a rekultivaci této rozsáhlé oblasti se nikdy nenašly peníze a tak zůstává v nezměněném stavu až dodnes. Je to pustý a divoký kraj – země, kterou ovládla příroda.

Dávní obyvatelé po sobě zanechali stopy, ale i ty pomalu mizí. Uprostřed lesů občas narazíte na rozpadlé, zarostlé zříceniny hradů a kostelů, na zbytky valů a vodních příkopů. Staří lesníci vyprávějí strašidelné

zkazky o tajemných podzemních chodbách. Ale na všechny tyto pozůstatky již dávno dopadla ruka smrti a milostivá příroda je přikryla rubášem mechu a břečťanu. Zmizeli dokonce i zajíci, vyhubeni zhoubnou myxomatózou, a přitom jich zdejší revíry kdysi vyvážely tři miliony kusů ročně. Dnes jsou jejich pelechy prázdné, stejně jako většina lidských obydlí

Ponurou atmosféru tragédie a zmaru, rozechvívající srdce každého návštěvníka, doplňují i památníky z doby teprve nedávno minulé – hroby. Hroby osamělé i hroby v dlouhých řadách. Celý kraj je posetý malými bílými kříži. Většinou je na nich uvedeno jen jméno nebo nápis, který mluví za vše: Mort pour la Patrie, Morts pour la Liberté de leur Pays nebo Morts pour la Résistance. Tuto truchlivou žeň války najdete všude, v lesích, na polích i kolem cest. Pod každým z těchto křížů leží maquista, jak se říkalo oněm statečným chlapcům a dívkám (bylo mezi nimi i mnoho studentů), kteří bojovali proti hitlerovským okupantům. U silnice na sever od La Ferté St Aubin je jich pohřbeno čtyřicet pět.

Za německé okupace se stala La Sologne, díky své nepřístupnosti, centrem partyzánského protifašistického hnutí odporu, nazývaného La Résistance nebo také Maquis. Němci používali v boji proti partyzánům metodu tzv. infiltrace: posílali do lesů kolaboranty, kteří se vydávali za maquisty nebo za uprchlé válečné zajatce, a jakmile se jim podařilo získat důvěru partyzánů, bez váhání je zradili. Až tak hluboko může klesnout lidská bytost. Říkal jsem lidská bytost? Nelidská by bylo vhodnější slovo. Maquisté byli okamžitě zastřeleni. Muži i ženy, venkované, kněží, dokonce i školáci – lidé, jejichž jediným zločinem bylo jejich vlastenectví zemřeli hrdě se

vzdorným pohledem v očích a pro své vrahy měli jen slova opovržení Budete-li někdy procházet tímto krajem, přečtěte si pozorně jména na jejich hrobech. Najdete mezi nimi i mnohá britská jména. Ale časy se mění a možná, že by bylo nejlépe na tuto smutnou kapitolu zapomenout.

„Není možné neustále jen truchlit," řekl mi jeden starý maquista. „Kdyby neobětovali své životy, nevěděli bychom o jejich statečnosti." A statečnost, s kterou tito mladí Davidové čelili útočícímu Goliáši přinesla Francii svobodu.

S touto myšlenkou bude jistě souhlasit každý, kdo zavítá do podivně krásné, někdy smutné, jindy veselé, občas hrozivé, vždy osamělé a tiché oblasti Francie, nazývané La Sologne.

A ještě jedna poslední poznámka. Události popisované na následujících stránkách se přihodily již před několika lety, ale z důvodů, které čtenář jistě pochopí, je uveřejňuji až dnes.

La Sologne 1955

W. E. Johns

KAPITOLA 1

Zámek Grandbulon

Ctihodný Algernon Lacey, nositel Záslužného kříže Britského válečného letectva a velitel letky v záloze, zastavil auto – již podruhé v posledních pěti minutách – a rukou v rukavici setřel mokrý sníh zahlcující stěrače. Chmurné vrásky na jeho čele se ještě prohloubily, když znovu usedl za volant a zahleděl se do vířících vloček, které v houstnoucím šeru snižovaly viditelnost pouze na několik yardů. V duchu se proklínal, že se vydal na cestu při tak zlověstné předpovědi počasí. Rozsvítil přední reflektory auta, ale když viděl marnost svého počínání, zase je vypnul.

Auto se plazilo jedničkou, ale Laceyho utěšovaly dvě spásné okolnosti. Silnice číslo 20, stejně jako většina francouzských státních silnic, protínala krajinu rovně jako šíp, a nedalo se na ní zabloudit; a protože právě projel městečkem Salbris, musel se blížit ke svému cíli – zámku Grandbulon. Co zjistí až dorazí na místo zůstávalo zatím záhadou, ale příliš si s tím hlavu nelámal. I kdyby byl zámek opuštěný, v nedalekém domku najde hajného; tak mu to alespoň řekli. Když hajného nezastihne, má v kapse klíče a může si otevřít sám.

Z přítmí se po obou stranách silnice váhavě vynořovala malá vesnička – další záchytný bod. Zchátralé domy vypadaly ještě ubožeji, než bývá v zapadlých koutech francouzského venkova obvyklé. Lacey stáhl postranní okénko, aby měl lepší výhled a pokračoval v jízdě ještě pomaleji, vyhlížeje druhou

odbočku vlevo, kterou se měl podle instrukcí vydat. Zdálo se mu, že bouře ještě neukázala všechnu svou sílu. Nárazový vítr zvedal sníh do rozevlátých vzdušných záclon, kroužících povětřím ve vířivém tanci s čerstvě padajícími mokrými vločkami. Sněhová bouře, časně zjara tak hluboko na jihu, Laceyho překvapila, ale dostal se už příliš daleko a na návrat ani nepomyslel.

Odbočka, kterou hledal, byla jen úzká mezera mezi shrbenými, hustě semknutými borovicemi. Zabočil na ni a ocitl se spíše na pěšině než na cestě. Už jen devět kilometrů, pomyslel si.

Husté stromy mu teď přišly vhod. Na zasněžené stezce se začínaly tvořit závěje, a bylo snazší udržovat směr, když vzhlédl nahoru a sledoval o něco světlejší proužek nebe mezi inkoustovými siluetami lesa po obou stranách. Padla noc. Cesta se zdála nekonečná, les se zdál nekonečný a všude kolem nic než záplavy sněhu. Nikoho nezahlédl, nepotkal žádné vozidlo ani se nesetkal se zvířetem. Lacey si hořce vyčítal, že se vydal do takové noci; ale byl pevně rozhodnut pokračovat až k zámku a přenocovat v něm, ať už tam někoho najde nebo ne. Jen se obával, aby nepřehlédl příjezdovou cestu, jediný přístup k zámku. Podle instrukcí to měla být třetí odbočka vpravo.

Tak tohle je ta La Sologne, pomyslel si Lacey: to jsem si opravdu vybral vhodný okamžik k návštěvě, ale dokud auto jede, není nic ztraceno. Nejmíň tucetkrát byl nucen vystoupit, aby uvolnil stěrače zahlcené sněhem.

Zahlédl první odbočku a minul ji. Když projížděl kolem druhé, trochu vzdálenější, začal si dělat starosti. Sněhu teď bylo aspoň na pět, šest palců a Lacey nevěděl za jak dlouho uvízne v závějích. Další obavy v něm

vzbuzovala úzká stezka mezi stromy, na které vůz neotočí, jestliže zajede příliš daleko; o couvání nemohlo být za těchto okolností ani řeči.

Málem také příjezdovou cestu přejel. Jen matný, černý stín nějaké chaty nebo domu ho přiměl sešlápnout brzdu včas. Když vystoupil z vozu a posvítil si baterkou, zjistil, že tmavý obrys je domek stojící jen pár yardů od cesty, ze které v pravém úhlu odbočuje malá pěšina. Obešel roh a našel návěští, na něž ho předem upozornili. Pod sněhem se na dřevěném rozcestníku objevil nápis „Zámek Grandbulon“. Lacey si spokojeně oddechl: je na místě. Malý domek u cesty zřejmě patří hajnému Pierru Sondrayovi.

Přistoupil ke dveřím. Kdyby našel Pierra doma, bylo by zbytečné vážit cestu až k zámku. Ale ze dveří ani z oken zakrytých okenicemi, nevycházelo ani světélko. Zdálo se, že nikdo není doma, ale přesto zabušil na dveře pěstí. Žádná odpověď. Laceymu bylo jasné, že hajný uvnitř není a obrátil se k odchodu. Pár kroků od domu klopýtl o malý zasněžený pahrbek, připomínající záhon nebo maličkou zahrádku a rázem pochopil, proč je dům opuštěný.

Spatřil kříž. Hrubý, neuměle sroubený, dřevěný bílý kříž. Srdce se mu zastavilo. Kříž! Co tady dělá? Odpověď vytušil ještě dřív než očistil kříž od sněhu a baterkou si posvítil na příčné břevno. „Pierre Sondray – Marie Sondray“ četl a jeho rty nehlasně formovaly slova. „1944, Morts Pour la Patrie.“ Mort Pour la Patrie? Srdce mu sevřela chladná ruka, uvědomil si, že tento prostý epitaf může mít jen jediný význam. Pierre a jeho žena zemřeli za svou vlast. Jak? Proč právě tady? Algyho mozek chvíli zmateně vířil, ale pak si uvědomil důležitost

data na kříži. Zemřeli spolu a spolu byli pohřbeni nedaleko od svých domovních dveří.

Zhluboka se nadechl a rty se mu tvrdě sevřely. Zabili je Němci. Přistihli je, že ukrývají maquisty nebo je z toho jen podezřívali, i to by stačilo zpečetit jejich osud. Anebo pomáhali uprchlým zajatcům, tak jako mnozí jiní, a tím si vysloužili trest smrti.

Algy Lacey postál chvíli se skloněnou hlavou, jednu ruku položenou na skromném pomníčku, který vyprávěl několika málo slovy tak mnoho. Stál se sevřeným hrdlem a nevnímal sněhové vločky, jež se mu usazovaly na řasách, jakoby chtěly ten smutný pohled zahalit. Nevěděl proč je tak hluboce dojatý, vždyť hajného ani jeho ženu neznal. Možná to bylo samotou nebo snad sněhem, jež jako bílá pokrývka zahaloval skromné hroby a vyvolával v něm pocit ztráty někoho blízkého.

Otočil se a ponořen do chmurných myšlenek pomalu se vracel zpátky k vozu. Když k němu přistoupil, přední světla zablikala a zhasla, záplava sněhu způsobila zkrat. S tím teď nic neudělám, řekl si odevzdaně, musím počkat až se rozední.

Vůz stál uprostřed stezky. S trochou rizika s ním zajel ke straně a zbytek cesty se chystal dojít pěšky, věděl, že je to blízko. Paříž opustil nalehko, nevzal si ani aktovku, protože měl v úmyslu vrátit se co nejdříve; ale v tomhle počasí se dnes už zpátky nedostane.

K zámku nebylo nijak daleko, ale Algyho přesto chůze vyčerpala. Zapadal až po kolena do závějí, klopýtal přes spadané větve a neustále vyprošťoval nohy z neviditelných kořenů a zavátého ostružiní. Uvědomoval si, že by bez baterky beznadějně zabloudil. Přesto asi po dvacetiminutovém zápolení narazil na jakousi zídku nebo

kamennou terasu, svědčící o blízkosti lidského obydlí. Po chvíli hledání našel schody vedoucí nahoru, namáhavě vystoupil na kamennou plošinu a tam se před ním ze tmy vynořil hlavní vchod do budovy. Z domu viděl jen málo, ale okna zatlučená hrubými prkny svědčila o tom, že je zámek opuštěný. Nebyl tam nikdo, ani domovník.

Našel řetěz zvonce a zatáhl za něj, spíše ze zdvořilosti, než že by čekal odpověď. Nikdo se neozýval. Zkusil to znovu, odněkud z dálky zaslechl duté zařinčení zvonu, ale jinak bylo ticho. Minutu čekal přitisknut do dveřního výklenku, aby unikl neustále hustě padajícím velkým bílým vločkám. Když nikdo nepřicházel, vytáhl z kapsy velký starodávný železný klíč, vsunul jej do zámku a namáhavě jím otočil. S vynaložením všech sil a za hlasitého skřípění rezavých veřejí rozevřel těžké dveře. Vyndal klíč, vsunul jej do zámku na vnitřní straně a dveře zavřel. Se zamykáním si nedělal starosti, neviděl pro to důvod. Uvnitř nebyl nikdo, kdo by mohl vyjít ven, a že by někdo toužil vejít dovnitř se zdálo velmi nepravděpodobné.

Zůstal stát těsně za dveřmi, setřásl s kabátu záplavu sněhu a ve světle baterky prozkoumával nejbližší okolí. To co viděl, předčilo jeho nejhorší očekávání. Nebylo to právě místo, jaké by si vybral k přenocování, ale neměl na vybranou.

Algy se rozhlédl a viděl, že se ocitl ve vstupní hale. To očekával, ale překvapila ho její velikost. Zdálo se, že místnost zabírá alespoň polovinu přední části budovy. Rozkládala se kolem něj do takové šíře, že světlo jeho baterky jen s námahou pronikalo do vzdálených koutů.

Stál tváří v tvář obrovskému krbu, s velkými koženými křesly po stranách. Se stěny nad krbem na něj

nehybnýma očima vyčítavě zírala parohatá hlava. Jak se kruh světla baterky pomalu pohyboval, odhaloval na stěnách další trofeje. Srnce velké i malé, lišky, jezevce, dokonce i mohutného kance s dlouhými zahnutými kly a pysky, zkroucenými do úšklebku navěky strnulého vzdoru. Zpovzdálí vše udiveně pozorovala vycpaná sova. Byly tu i lovecké obrazy. V potyčkách zjizvený sanglier v čele své rodinky na pasece, zbarvené západem slunce; větřící liška, rozkročená s našpicovanýma ušima nad krvavými pozůstatky bažanta; statný jelen, opatrně pijící z lesní tůňky, ozlacené prvními ranními paprsky. Mezi obrazy byly vkusně rozvěšeny staré pušky, soubojové pistole, tesáky a lovecké rohy. Kolem ohniště ležely jako předložky kůže a kožešiny dávno mrtvých zvířat. Do vyššího patra vedlo široké kamenné schodiště.

Nejužitečnější předměty objevil Algy až když přešel ke krbu. Byl to pár svícnů na krbové římse a v každém z nich svíčka velká jen několik palců. Bez váhání svíčky zapálil a byl vděčný za slabé žluté světlo, které mu poskytovaly. Jednu z nich vzal a rozhlížel se po elektrických vypínačích, ale nepřekvapilo ho ani nezklamalo, když žádné nenašel. To nevadí. Bude se muset spokojit se svíčkami. Jednu z nich sfoukl, aby mu chabé osvětlení déle vydrželo.

A teď, řekl si, musím rozdělat oheň. Nebylo mu zvlášť chladno, ale roztřásl ho vlhký, zatuchlý pach dlouho nepoužívané místnosti. U krbu ležely rozházené papíry a když je vkládal mezi železné pruty ohniště, povšiml si, že některé z nich jsou staré německé vojenské rozkazy. Tak i tady byli Bošové, řekl si sám pro sebe. Ale už jsou pryč a bude mi potěšením spálit tyhle pozůstatky jejich návštěvy.

Třísky a dříví na podpal našel v malé komůrce v zadní části domu. Naložil si plnou náruč a naslouchaje znepokojivé ozvěně svých kroků, vrátil se zpátky ke krbu a vhodil svůj náklad na ohniště. Zvuk dopadajících polen zazněl v tajuplném tichu tak silně, až sebou trhnul. Ale za chvíli se oheň rozhořel, suchá polena vzplála jasným plamenem, který naplňoval místnost mihotavými stíny, a Algy se začal připravovat ke spánku. Nebylo to tak jednoduché. Čepici a rukavice odhodil na stůl a blízko k ohni přitáhl dvě židle, tak aby si na jednu mohl sednout a na druhou položit nohy. Mohlo to být horší, řekl si, když klesl do židle a zapálil si cigaretu. Doufal, že ráno auto v klidu nastartuje. Mrzelo ho, že celá cesta byla zbytečná, ale v podstatě se nic tak zlého nestalo. Až ráno odjede, situace bude stejná, jako když odjížděl z Paříže, úplně stejná jako už téměř celých deset let. Ale Algy se utěšoval vědomím, že ho do těchto míst vlastně přivedl jen náhlý nápad, nebo spíš smysl pro povinnost podněcovaný špatným svědomím.

Odhodil nedopalek cigarety do ohně, zavřel oči a pokoušel se usnout.

Čím to je, že si prázdný dům tak zahrává s lidskými nervy a nedovolí jim, aby se zcela uvolnily? V malém domě tento pocit ostražitého napětí sotva vnímáme, ale v rozlehlém si ho většina lidí uvědomuje. Čím je dům větší, tím je tento neurčitý pocit intenzivnější. Algy si to začal ke své rozmrzelosti uvědomovat. Nevěděl proč, ale přistihl se, že naslouchá. Ovšem, že se ničeho nebál. Čeho by se měl bát? Myši, která někde ohryzávala ostění? Praskání starého vysýchajícího nábytku? Proč jsou všechny zvuky tak hlasité, když je člověk sám?

„Necháš toho, ty potvoro,“ křikl Algy a mrštil polínkem ve směru, odkud zaslechl myš. Zvuky přestaly. Sotva se pohodlně usadil, hryzavý šramot se ozval znovu. Algy si s odevzdaným povzdechem přetáhl límec kabátu přes uši, aby ztlumil nepříjemné zvuky, ale přesto nedokázal usnout. Čím víc se o to snažil, tím víc mu spánek unikal. Po chvíli zanechal marných pokusů a otevřel oči.

Přes plamen svíčky se mihl stín a závan vzduchu ji zhasl. Algy málem vyskočil ze židle, ale vzápětí si uvědomil, že je to jen zmateně poletující netopýr, vylákaný ze svého úkrytu nenadálým světlem a teplem. Nedokázal poletující zvíře zaplašit, tak ho aspoň v mihotavém světle ohně pozoroval a po chvíli s uspokojením spatřil, že se netopýr usadil na mohutné zvířecí hlavě nad krbovou římsou. Algy se už ani nenamáhal znovu rozsvítit svíčku.

Jak se tak často stává uprostřed hluboké noci, když přes všechno snažení spánek stále nepřichází, Algyho mysl se začala obírat myšlenkami, které by denní světlo rychle zaplašilo. Vzpomněl si na hajného Pierra, odpočívajícího pod sněhem u vlastního prahu a ihned mu před očima vytanul mučivý obraz onoho pochmurného místa. V mozku mu zmateně vířily otázky, na které nedokázal najít odpověď. Co udělal ten člověk, čím si zasloužil tak smutný osud? Přinejhorším se provinil jen tím, co by udělal každý statečný muž. Čemu posloužilo zmaření jednoho prostého života? Válka už dávno skončila, Němci odešli a ten, jehož ruka ohavný skutek vykonala, na onu událost patrně dávno zapomněl. Možná, že si už nikdo nevzpomene na člověka, který obětoval to jediné co měl – svůj vlastní život. Snad i jeho přátelé

vztyčili ten bílý kříž jen proto, aby na něj také nezapomněli. Podlá, svévolná, zbytečná vražda, bezcitná krutost…

Tyhle truchlivé úvahy jsou k ničemu, řekl si Algy, vstal, protáhl se a zatoužil po další cigaretě. Ale dříve než stačil vytáhnou pouzdro, rychle se otočil a na cigarety rázem zapomněl. Bez varování se prudce rozevřely dveře a do místnosti, spolu se záplavou sněhu, vlétla malá štíhlá postava, málem upadla, ale vrátila se hbitě ke dveřím, zavřela je a otočila klíčem v zámku. Potom se návštěvník opřel zády o dveře a zhluboka dýchaje, zíral na Algyho velikýma, ustrašenýma očima.

Algy, jehož překvapený mozek se vzpamatoval s rychlostí, jakou dokáže vyvinout jen mozek válečného pilota tváří v tvář smrti, se zahleděl ke dveřím. Jeho nervy se uklidnily, když v rubínové záři dohasínajícího ohně spatřil, že příchozí je chlapec, ve věku asi patnácti nebo šestnácti let.

„Excusez, monsieur“, zajíkl se chlapec a byl by utekl, kdyby ho Algy nezavolal zpátky.

„Pojď dál a udělej si pohodlí“, vyzval ho, pochopitelně také francouzsky, usmívající se Algy. „Co děláš v takové noci venku?“

Chlapec se k němu pomalu přibližoval a setřásal si s vlasů a ramen sníh. „Viděl jsem, že na konci cesty stojí nějaké auto,“ vysvětloval. „A pak jsem štěrbinou mezi prkny v okně zahlédl váš oheň. Hledám nějaký úkryt. Nezlobte se…“

„Proč bych se měl zlobit,“ odpověděl vesele Algy. „Jsem rád, že budu mít společnost. Posaď se a ohřej se. Nic jiného ti nemůžu nabídnout, jsem tady také cizí.“

Chlapec otřepal vlhký baret a unaveně klesl do přistrčené židle. „Můžete mi říct, kde to vlastně jsem?“ zeptal se.

„Na zámku Grandbulon,“ odpověděl Algy.

KAPITOLA 2

Vystrašený uprchlík

Chlapec tiše seděl, pozoroval poslední dohasínající uhlíky v krbu a pomalu se uklidňoval. Algy si ho zpytavě prohlížel. Viděl před sebou bledého útlého mladíka s pravidelnými rysy, který působil kultivovaným dojmem. Měl velké tmavé oči a rovné černé vlasy. Široké čelo a uši posazené hodně vzadu prozrazovaly inteligenci. Poněkud vystouplé lícní kosti vzbuzovaly dojem, že chlapec není Francouz, alespoň ne původem. Vypadal spíše jakoby pocházel odněkud z východní Evropy. Celkově působil smutným dojmem, ale to mohlo být zaviněno vyčerpáním anebo tělesnou slabostí způsobenou podvýživou. Jeho šaty byly ošumělé, ale ušité z dobrého materiálu.

Algy skončil svou prohlídku a nahnul se ke krbu, aby přihodil dříví do ohně, ale chlapec posunkem rychle zaprotestoval.

„Proč ne?“ zeptal se překvapeně Algy.

„Světlo by mohl zahlédnout někdo zvenčí.“

„Máš nějaký důvod proč by to světlo neměl nikdo vidět?“

„Ano, pane. A z téhož důvodu vás musím požádat, abyste ztišil hlas, nechci aby nás někdo slyšel.“

„Kdo by sem zabloudil v takovém nečasu? To je opravdu velice málo pravděpodobné,“ opáčil Algy udiveně.

„Vy tomu nerozumíte.“

„To opravdu ne. Bojíš se něčeho – nebo někoho?“ Algy se na chlapce zvědavě zadíval.

„Ano,“ zaznělo upřímně. „Vy jste asi Angličan, že?“ zeptal se chlapec a vzhlédl.

Algy pozvedl obočí. „Jak jsi to uhodl?“

„Podle šatů, podle chování a podle vašeho přízvuku.“

„Z toho soudím, že jsi musel být v Anglii?“

„Nějakou dobu jsem tam chodil do školy.“

„Tak tedy mluvme anglicky, myslím, že se ve své mateřštině dokážu lépe vyjadřovat.“

„Jak si přejete,“ odpověděl klidně chlapec dokonalou angličtinou.

„Ještě jsi mi neřekl co jsi dělal za takového počasí v noci v lese,“ připomněl mu zvědavě a možná i trochu podezřívavě Algy.

„Zabloudil jsem a doufal jsem, že se tady ukryju před tou vánicí,“ tvrdil chlapec. „Vy jste tady určitě za stejného důvodu.“

„Ne tak docela,“ odpověděl Algy. „Potřeboval jsem si na zámku něco vyřídit, a když jsem zjistil, že tu nikdo není, dovolil jsem si tady přenocovat.“

„Copak nebylo zamčeno?“

„Bylo.“

„Jak jste se dostal dovnitř?“

„Měl jsem klíč.“

Chlapec se zamračil. „Nechci být příliš dotěrný, ale můžete mi říct jak je možné, že jste měl klíč? Neptám se bezdůvodně. Je to pro mne velmi důležité.“

„Ten klíč,“ odvětil Algy zvolna a pohlédl ostře na tazatele, „mi dal majitel tohoto zámku.“

Chlapec přimhouřil oči. „Kdy to bylo?“

„Před dlouhou dobou.“

„Ah! Toho jsme se bál. Takže vy znáte zdejšího zámeckého pána?“

„Lépe řečeno, znával jsem ho.“

„Mohl byste mi prozradit jméno toho gentlemana, který vám dal klíč?“

Algy se pobaveně usmál. „Ty máš ale otázky, chlapče. Neřekl bych, že tě sem zahnala jen ta vichřice.“

Chlapec se na něj zahanbeně podíval. „Přiznávám, že jsem vám řekl jen polovinu pravdy,“ připustil. „Přišel jsem do La Sologne jen kvůli tomuto zámku. Hledám ho už tři dny. Znal jsem jen jeho jméno a to, že leží někde na jih od Salbris, nic víc. V tomhle hrozném kraji se strašně těžko hledá cokoli, i takhle velký dům. Dnes v noci jsem ho našel jen náhodou. Nejdřív jsem uviděl to auto.“

„To bylo asi moje,“ poznamenal Algy.

„Stálo u rozcestníku a ten mi ukázal cestu sem. Řekl jsem vám pravdu, tak buďte tak hodný a řekněte mi jméno toho gentlemana, který vám dal klíč.“

„Dostal jsem ho od člověka, který se jmenuje monsieur Zarrill,“ informoval ho Algy.

„Dal vám ho tady?“

„Ne.“

„Tak to muselo být v Paříži nebo v Monte Carlu, v těch dvou městech trávil většinu času.“

„Máš pravdu, ten klíč mi dal v Monte Carlu. Zřejmě toho gentlemana znáš.“

„Je to můj bratranec, ale nevím, jestli je ještě naživu.“

„Máš o tom snad nějaké pochybnosti?“

„Ano, mám. Možná, že na něj byl spáchán atentát.“

Algy se něj tázavě zadíval, nepřeslechl, že chlapec použil slovo atentát a ne vražda. „Slovo atentát má politický význam," řekl mnohoznačně.

„Proto jsem ho použil," přiznal upřímně chlapec. „Víte," pokračoval, „můj bratranec se nejmenoval jen Zarrill. Jeho celé jméno bylo velkovévoda Boris Nikolajevič Zarill Detziner-Romanov, jestli vám to něco říká."

„Neříká," přiznal Algy a nepřestával ho pozorovat. „Byl to velmi příjemný a sympatický muž. Kdo by ho, proboha, chtěl zabít?"

„Ti samí lidé, kteří zabijí i mě, když mě najdou. Jsou mi v patách," odpověděl chlapec unaveně. „Proto jsem za sebou zamykal dveře. Proboha vás prosím neotvírejte, kdyby někdo přišel. Když vás se mnou najdou, zabijí i vás."

„Můžeš si být jistý, můj vystrašený mladý příteli, že se nenechám jen tak klidně odvést na popravu," výhružně prohlásil Algy.

„Mají pistole."

„To je náhoda, já mám taky pistoli."

Chlapec se na něj zadíval s neskrývaným údivem. „Opravdu, to je zvláštní. A proč?"

„Někdy ji potřebuji při své práci."

„Musíte mít zvláštní zaměstnání."

„Vůbec ne. Víš, jsem něco jako policista."

„Na to nevypadáte a ani se tak nechováte," prohlásil chlapec naivně.

„To rád slyším," opáčil Algy s úsměvem. „To bude asi tím, že nejsem obyčejný policista. Neřídím dopravu – aspoň ne na zemi."

„A kde tedy?"

„Ve vzduchu.“

„Létající policista?“

„Přesně tak.“

„To musí být prima zábava.“

„Neřekl bych, že je to zrovna zábava,“ zabručel suše Algy. „Někdy je to dost nebezpečné.

Ale teď na to na chvíli zapomeňme. Jsi rozumný chlapec a jistě mi odpustíš, když ti řeknu, že těm tvým pohádkám moc nevěřím.“

„Mluvím pravdu.“

„V tom případě obdivuji tvůj klid.“

„Člověk brzy přivykne myšlence, že každý den může být poslední,“ ujistil ho chlapec s naučenou nenuceností. „A teď mi prosím řekněte všechno co víte o mém bratranci. Kdy jste ho viděl naposled?“

„Ještě před válkou, v roce 1939, mám-li být přesný,“ řekl Algy vážně. I když se jeho mozek vzpíral uvěřit chlapcově příběhu, cítil, že mluví pravdu. „Bylo to v Monte Carlu. Vylosovali nás jako dvojici pro mezinárodní tenisový turnaj v Country Clubu. Hrálo se nám spolu dobře, a tak jsme se i později často stýkali. Chodili jsme společně plavat, hrát golf a tak podobně.“

„Proč vám dal klíč od zámku Grandbulon?“

„Oba jsme rádi stříleli. Zmínil se, že má loveckou chatu nebo zámeček v La Sologne a když zjistil, že ten kraj neznám, pozval mě tam v říjnu na bažanty. Říkal, že při troše štěstí můžeme skolit i divočáka. Ale všechno dopadlo jinak. Den před naším plánovaným odjezdem na sever za mnou přišel, vypadal ustaraně a sdělil mi, že musí okamžitě odjet kvůli nějaké velmi důležité záležitosti. Ale prý se tím nemám nechat odradit a mám jet do La Sologne sám. Pro případ, že by lesník a jeho

žena nebyli při mém příjezdu doma, mi dal klíč, který jsem mu měl příležitostně vrátit na adresu, již mi pošle později. Od té doby jsem ho neviděl. Nedostal jsem se tenkrát ani do La Sologne. Vypukla válka a já spěchal rovnou domů.“

Chlapec pochmurně přikývl. „Určitě ho povolala válečná tajná služba.“

„Válka skončila a já ten klíč stále měl,“ pokračoval Algy. „Žádný dopis nepřišel, a tak jsem dospěl k závěru, že můj přítel byl zabit nebo na mě docela zapomněl. Když jsem se nedávno dozvěděl, že mám jet služebně do Paříže, vzpomněl jsem si na ten klíč a vstrčil ho do kapsy. Pátral jsem po monsieur Zarrillovi, ale zdálo se, že o něm nikdo nikdy neslyšel.“

„To je pochopitelné. Žádné jméno nepoužíval dlouho. Měnil je podle potřeby.“

„Dělal jsem co jsem mohl,“ pokračoval Algy. „Telefonoval jsem na zámek, ale nikdo se neozýval. Potom mně napadlo, že vlastně nemám nic neodkladného na práci, a že tam mohu zajet, odevzdat klíč lesníkovi a současně si trochu prohlédnout La Sologne. Tak jsem si vypůjčil auto a přijel sem – za jakého počasí, to jsi viděl sám. Našel jsem hájovnu, ale protože tam – eh – nikdo nebyl, nechal jsem u ní auto a pokračoval dál pěšky, až jsem se ocitl tady. Pokud se zlepší počasí, vrátím se ráno do Paříže. Ale protože, jak říkáš, v tvé společnosti riskuji život, mohl bys být tak laskavý a zasvětit mě trochu podrobněji do svých záležitostí. Pokud sem opravdu dorazí ti vrahové, o kterých jsi mluvil, rád bych věděl na čem jsem,“ řekl Algy napůl žertovně a napůl pochybovačně.

„Dobře, řeknu vám všechno," souhlasil chlapec s takovou vážností, že veselost v Algyho očích rázem opadla. „Pochopíte proč žiji neustále na útěku, když vám řeknu, že můj bratranec Boris je dědicem trůnu Moldávie, starobylého království ve východní Evropě. Pokud bude žít, bude neustálým nebezpečím pro revolucionáře, kteří se zmocnili jeho paláce a uchvátili jeho moc."

„A jak se to týká tebe?" vyptával se Algy.

„Pokud můj bratranec zemře, stanu se právoplatným dědicem trůnu já. Jsem princ Karel z Moldávie."

„Už chápu," řekl Algy pomalu, tentokrát vážně. „Moldávie je dnes součástí Ruska, že?"

„Vlastně ano. Sídlo mých předků je sice v Rumunsku, nedaleko hranic, ale celé území je teď pod nadvládou Sovětského svazu, takže to vyjde nastejno. Když vypuklo povstání, byl Boris naštěstí v zahraničí, a tak unikl jisté smrti. Jeho otec byl zavražděn a můj také. Moje matka uprchla s věrným sluhou Jakovem přes Černé moře do Turecka a později se dostala do Paříže, kde jsem se narodil já. Naši nepřátelé po nás neúnavně pátrali, jistě si dovedete představit proč. Jejich špehové nás objevili v Paříži, ale dřív než stačili připravit atentát, uprchli jsme k přátelům do Anglie. Tam jsme žili až do matčiny smrti. Když matka zemřela, vrátil jsem se s Jakovem do Paříže, doufaje, že se dozvím nějaké novinky o Borisovi, s kterým jsem už dlouho nebyl ve styku. Musel jsem zjistit jak se věci mají. Dopisy by byly příliš nebezpečné, i kdybych znal Borisovu adresu a podepsal se jménem Charles Zarrill, pod kterým jsem byl znám v Anglii i ve Francii. Na to jméno je vystaven i můj francouzský pas. Jakov doufal, že s pomocí přátel naváže

tajný kontakt s Moldávií a zjistí, jestli je bratranec Boris živý nebo mrtvý.“

„Jak jste si v té době opatřovali peníze?“

„Matka měla nějaké šperky. Jakov je prodával, kus po kuse, vždy, když bylo třeba. Teď už nezbyl ani jediný.“

„Máš nějakou naději, že získáš trůn?“

„Vůbec žádnou.“

„Tak proč tě tvoji nepřátelé stále pronásledují?“

„Ze dvou důvodů. První je naprosto zřejmý – pokud bude žít některý z následníků trůnu, bude v Moldávii existovat Monarchistická strana. Druhý důvod je méně důležitý, alespoň pro mne. Jsem strážcem jistého tajemství. Dnešní vládcové Moldávie by dali vše, aby se ho zmocnili. Ale o tom nebudeme diskutovat.“

„Jak to, že jsi se dnes v noci ocitl právě tady, Charlesi?“ vyptával se soucitně Algy.

„To bylo tak,“ vysvětloval mu Charles. „V Paříži pro nás Jakov najal pokoj v hotelu Pont-Royal a pokračoval ve svém pátrání; řekl bych, že také hledal nějakou práci, protože peníze povážlivě ubývaly. Byl to pokoj do ulice. Jednou jsme se dívali z okna, bylo to asi před měsícem, když tu Jakov náhle prudce zbledl a odtrhl mě od okna. Potom mě upozornil na dva muže, kteří stáli na ulici a pozorovali hotel. Řekl, že to jsou vrahové. Jeden z nich, malý podsaditý muž středního věku, s širokými ústy a hustým plnovousem, byl Moldavan jménem Prutski. Jméno toho druhého člověka, vysokého muže s našedlou tváří a vojenským držením těla Jakov neznal, ale věděl, že se jedná o významného tajného agenta, pracujícího v žoldu některé z vlád za železnou oponou. Vybídl mě, abych si jejich obličeje zapamatoval

pro případ, že by se mu něco stalo. Tenkrát jsem nevěděl, proč mi to říká, ale v průběhu dalších událostí jsem pochopil, že se vydával v nebezpečí pokaždé, když vyšel ven.“

„Ještě ten večer, po setmění, jsme se přestěhovali do hotelu St. James v Rue St. Honoré. Týden nato srazilo Jakova na Place de la Concorde neznámé auto a usmrtilo ho. Mohla to být nehoda, ale nemyslím si to. Chudák věrný Jakov byl zavražděn. Zůstal jsem v hotelu sám. Minulý týden jsem spatřil ty dva strašné muže podruhé. Díval jsem se z okna na ulici a přemýšlel, co bych měl podniknout a vtom jsem je zahlédl, stáli v průchodu domu na protější straně ulice. Přiznávám, že jsem propadl panice.“

„Nemohl jsi zavolat policii?“

Charles smutně zavrtěl hlavou. „V takových případech toho policie mnoho nezmůže. Může zakročit jen tehdy, když byl spáchán nějaký zločin. A protože tím zločinem by byla teprve má vlastní smrt, neviděl jsem žádný důvod proč volat na pomoc policii. Jak možná víte, zadní část hotelu St. James sousedí se zadním traktem hotelu Albany, jehož hlavní vchod vede na Rue Rivoli. Oba hotely jsou spojeny průchodem. Nezdržoval jsem se balením ani jsem nezaplatil účet a rychle jsem vyběhl průchodem na Rue Rivoli. Uvědomil jsem si, že mi zbývá jediné řešení – vsadit všechno na jednu kartu a co nejrychleji nalézt Borise. Mohl se skrývat jen na dvou místech. Na zámku Grandbulon v La Sologne, nebo ve svém bytě v Monte Carlu. La Sologne byla blíž a proto jsem se rozhodl pro ni. Obával jsem se, že všechna nádraží budou střežena, a proto jsem si za poslední peníze koupil starý bicykl a vyrazil do La Sologne na

kole. V Salbris jsem se zastavil v bistru na kávu a pár sendvičů. Když jsem vycházel ven, projelo kolem mne auto. Byli v něm ti dva strašní muži, ale naštěstí mě neviděli. Nemusel jsem dlouho přemýšlet kam mají namířeno. Určitě se nějak dozvěděli, že Boris má nějaké nemovitosti v La Sologne. Dostal jsem hrozný strach, ale přesto jsem pokračoval v cestě. Nemělo smysl se vracet. Vyvstal však jeden problém – znal jsem jen jméno zámku, ale nevěděl jsem, kde přesně leží a oblast La Sologne je hodně rozsáhlá. Čtyři dny jsem bloudil po lesích jako toulavý pes, neodvažoval jsem se přiblížit k silnicím. Dnes večer, když už jsem ztratil veškerou naději, jsem narazil na sloup s nápisem, který mi ukázal cestu. Teď už víte jak jsem se sem dostal, pane. Ale Boris tu není. Jsem ztracen. Jestli jste moudrý, tak…“

„Mám utéct a nechat tě tvému osudu?“

„Právě to jsem chtěl říct.“

„Zapomněl jsi, že jsem policista?“

„Ne. Ale jste Angličan a tohle je Francie.“

„Ve Francii jsou moji kolegové. Pověz mi, viděl jsi své pronásledovatele od té doby co jsi v La Sologne?“

„Dvakrát. Jednou v autě na silnici a podruhé včera v lese. Stáli pod stromem a pozorovali silnici nedaleko odsud.“

„Myslíš, že čekali na tebe?“

„Na mne nebo na Borise. Jiný důvod není.“

„Jaké máš plány? Takhle dál pokračovat nemůžeš.“

„Musím. Co mohu dělat jiného?“ Charles bezmocně mávl rukou. „Nemám už peníze ani na jídlo. A to mě rozčiluje nejvíc, protože jsem ve skutečnosti velmi bohatý.“

„Neříkej. Jak můžeš být zároveň chudý i bohatý?“

„Říkal jsem vám přece, že znám jisté tajemství. Prozradím vám ho, abyste můj příběh lépe pochopil. Krátce před tím, než uchvatitelé vpadli do Moldávie, se podařilo většinu našich rodinných klenotů odvézt a ukrýt na tajném místě. Ze tří lidí, kteří se oné noční akce zúčastnili, jsou dva nepochybně mrtví – můj otec a můj strýc, otec Borisův. Třetí člen této skupiny, náš vrchní štolba jménem Levescu, sice revoluci přežil, ale nepodařilo se mu uprchnout do zahraničí. Dnes již bude pravděpodobně také mrtvý.“

„Kolik lidí ví, kde jsou ty klenoty ukryty?“

„Jen Boris a já, nepočítám-li Levesca. Věděl to i Jakov, sám mi to místo prozradil, ale ten je už po smrti. Chudák starý Jakov, byl věrný až do konce.“

Algy přikývl. „Teď už chápu, proč tě tvoji nepřátelé chtějí dostat živého. Myslíš, že se Boris pokusil ty klenoty získat?“

Charles zvažoval otázku. „Je to možné. Nevím. Bylo by mu to podobné. Nikdy neznal strach. Určitě o ty klenoty stál, ne snad pro sebe, ale pro naše přátele a stoupence doma. Pokud se je pokusil získat, tak neuspěl.“

„Jak to víš?“

„Kdyby se mu to podařilo, Jakov by se o tom dozvěděl od některého ze svých tajných agentů. A Boris by jistě nalezl způsob jak mi to dát vědět. Když má člověk peníze, dokáže všechno.“

„Máš pravdu,“ přitakal Algy. „Myslíš, že ty šperky jsou ještě na původním místě?“

„Jistě. Zpráva o jejich nalezení by bezpochyby pronikla do Moldávie, a v tom případě by se o tom dozvěděl i Jakov. Pokud by se šperky pokusil někdo

prodat, pochybuji, že by se zmínka o tak veliké transakci nedostala do novin.“

„Nemyslíš, že by ses měl se svými nepřáteli dohodnout – nabídnout jim šperky výměnou za svůj život?“

„Nikdy! Radši zemřu, než aby je poskvrnili svýma špinavýma rukama.“ Charles se tiše, škodolibě zasmál. „Stejně bych si nepomohl. Je vidět, že ty lidi neznáte. Jejich slovo je pomíjivé jako mýdlová bublina. Příliš lehce porušují sliby. Jakmile by získali šperky, snažili by se mě zabít, aby mě umlčeli navždy.“

„Ještě něco,“ naléhal Algy. „Stále nechápu jednu věc. Říkáš, že jsi tu chtěl najít Borise. Proč se on nepokusil vyhledat tebe?“

„Možná, že se o to pokoušel, jestli je ještě naživu. Ale nikdo z nás se neodvážil použít v žádném vzkazu plné jméno, to by nás prozradilo našim nepřátelům. Netušíte jak je těžké najít člověka, s kterým jste ztratil jakýkoliv kontakt. Já i Jakov jsme doufali, že ho najdeme v Paříži. Nepodařilo se nám to. Tak jsem přijel sem.“

„Věděl Boris, že používáš jméno Zarrill?“

„Myslím, že mu to řekla moje matka, když jsem byl ještě malý.“

„Proč jste si oba vybrali jméno vytvořené z části vašeho pravého jména, když to bylo tak nebezpečné?“

„V mé vlasti je to zcela běžné jméno. Ale byla tu ještě jiná obtíž, které jsem musel při neustálém pronásledování ruskými agenty čelit. Všichni muži v naší rodině jsou si velmi podobní. Jakov mi říkával, že čím dál víc rostu do Borisovy podoby. Ta podoba mě bude jednoho dne stát život,“ řekl Charles smutně. Nastalo ticho. Chlapec sledoval nepřítomným pohledem poslední

dohasínající oharky v čadícím krbu. Algy si zamyšleně kroutil cigaretu a v duchu si probíral všechno co právě vyslechl.

V hlubokém tichu náhle zazněl tichý, skřípavý zvuk, který je přiměl prudce otočit hlavy ke dveřím. Klika se pomalu pohnula. Charles obrátil k Algymu oči, z nichž vyprchala veškerá naděje.

Algy pozvedl varovně prst ke rtům. „Jdi tiše po schodech nahoru a počkej, až tě zavolám," zašeptal. „Buď tiše. Zachovej chladnou hlavu a neboj se. O všechno se postarám já."

Charles jej poslechl a vytratil se tišeji než mrak přecházející přes tvář měsíce. Dveře zavrzaly, jakoby se do nich někdo opřel větší silou. Algy se k nim po špičkách přiblížil a naslouchal. Zvenku doléhal tichý šepot několika hlasů.

KAPITOLA 3

Algy uzavírá sázku

Algy se vrátil do svého křesla. Pohyboval se pomalu, ale jeho mozek pracoval na plné obrátky. Rychle se rozhodl: pokud návštěvníci odejdou, až zjistí, že dveře jsou zamčené, nepodnikne nic. Ale potřeboval nějaký plán pro případ, že by se pokusili vniknout dovnitř násilím. Kdyby tušil, co přinesou příští okamžiky, možná, že by se nakonec rozhodl jinak, ale na dlouhé přemýšlení bylo málo času. Zbývaly mu jen dvě možnosti. Buď zabrání neznámým ve vstupu, a když bude třeba, bude hájit dveře holýma rukama; tím by však přiznal, že má co skrývat a vlastně by se to rovnalo vyhlášení války. Nebo ty lidi vpustí dovnitř, bude předstírat, že nemá o účelu jejich návštěvy ani tušení a bude se spoléhat na svého osvědčeného spojence – blufování. Pro tuto alternativu se rozhodl.

Zatím nebylo nutné podnikat nic. Iniciativu přenechá protivníkovi. Co nepřátelé udělají, bude záviset na tom, kolik toho vědí. Pokud viděli Charlese vcházet nebo sledovali jeho stopy ve sněhu až ke dveřím, bylo by nesmyslné předstírat, že tady není, nebo že se vplížil dovnitř, aniž by si ho Algy povšiml. Ale doufal, že chlapcovy stopy už zavála vánice.

Může se také jednat o zcela nevinnou návštěvu, uvažoval Algy, třeba se ti lidé chtějí jen ujistit, jestli na zámku někdo je. To by se dalo očekávat, kdyby návštěvníci věděli, že zámek patří Charlesovu bratranci Borisovi. Pokud by jim to bylo známo a věděli by i o

Charlesově odjezdu do La Sologne, mohli by se zcela logicky domnívat, že se tady chlapec dříve či později objeví. Třeba byli na zámku už dřív. Jistě si uvědomují, že za takového počasí si chlapec musí najít nějaké přístřeší.

Algy pohlédl na světélkující ciferník svých náramkových hodinek. Bylo skoro jedenáct. To není vhodný čas pro sousedské návštěvy. Charles měl asi pravdu, když si myslel, že ho tu budou hledat jeho nepřátelé. Algy však netušil, že zrádné stopy před dveřmi zůstaly. Přestalo sněžit a nebe se vyjasnilo do krásné noci. Kdyby to věděl, jeho myšlenky by se ubíraly jiným směrem.

Další spád událostí ho překvapil. Domníval se, že muži buď zazvoní, aby je někdo vpustil, anebo odejdou. Buď jedno nebo druhé. Teď už se přesvědčili, že dveře jsou zamčené.

Ale klíč vypadl ze zámku na zem a Algy pochopil, že vetřelci mají jiné úmysly. Tak takhle to tedy je. Vystrčili klíč, aby se mohli dostat dovnitř vlastním klíčem nebo šperhákem.

Algy rychle zareagoval. Opřel se pohodlně v křesle, nohy položil na stoličku, zavřel, vlastně jen přivřel oči a začal zhluboka dýchat – předstíral, že spí. Zpod zpola zavřených víček pozoroval jak se dveře pomalu, píď po pídi, otevírají. Ani se nepohnul. V široce otevřených dveřích se proti měsícem zalitému nebi rýsovala tmavá postava. Vklouzla dovnitř. A za ní další. Dveře se zase zavřely, měsíční svit zmizel a v zámku znovu zarachotil šperhák. V hale byla tma, ale slyšel jak se k němu kradmo blíží dva muži. Algy tiše ležel předstíraje spánek,

pravidelně dýchal, ale jeho svaly byly připraveny k okamžité akci.

Náhle proťalo tmu světlo baterky. Udeřilo ho přímo do tváře. Mimoděk sebou trhl. Když už prozradil, že je vzhůru, nemělo smysl dále něco předstírat. Namáhavě se zvedl jako člověk vyrušený ze snu a zakřičel: „Co se děje? Kdo jste? Pchá! Mon Dieu, messieurs, vy jste mě ale vyděsili. Jestli je to váš dům, omluvte, že jsem dovnitř vnikl, hledal jsem útočiště před bouří, která mě málem zahubila.“ Mluvil francouzsky.

Při těch slovech škrtl zápalkou a zapálil nejbližší svíčku. Když se otočil, zažil největší šok celé své dobrodružné kariéry. Zůstal doslova ohromen. Jeden z mužů byl Prutski, snadno ho poznal podle Charlesova popisu, s tím druhým se mnohokrát střetl při své práci pro leteckou kontrašpionáž. Byl to Erich von Stalhein, kdysi eso Hitlerovy špionáže, nyní ve službách vládců Východního Německa.

Algyho rty se stáhly úšklebkem nepředstíraného překvapení. Takový vývoj událostí neočekával. Na okamžik si myslel, že opravdu usnul a sní. Výraz na Stalheinově tváři prozrazoval, že bývalý pruský důstojník je otřesen stejně.

„Pro všechno na světě!“ vyrazil ze sebe. „Von Stalheine! Co tu proboha děláte?“ Algy nemusel nic hrát, hlas se mu téměř zlomil překvapením.

Von Stalhein na něj kamenně zíral ledově chladnýma, tvrdýma očima. „A co tady pohledáváte vy, Lacey?“ opáčil hlasem, který stále ještě nenabyl své obvyklé klidné úlisnosti.

Algy již nabýval po prvním překvapení jistoty a pousmál se. „I když se vám to bude zdát divné, řeknu

vám čistou pravdu. Vzhledem k tomu, že se to stává zřídka, měl byste udělat výjimku a aspoň jednou mi věřit. Přijel jsem sem dnes večer z Paříže, protože jsem doufal, že tady najdu jednoho starého přítele, s kterým jsem hrával před válkou tenis.“

„Opravdu? Jak se jmenuje?“

„Těžko ho budete znát. Jmenuje se Zarrill.“

„Je tady Bigglesworth?“

„Ne, ale řekl jsem mu, že sem jedu.“

„Proč jste se domníval, že toho Zarrilla najdete právě tady?“

„Nebyl jsem si tak docela jistý. Před časem mě sem pozval, abych mu pomohl střílet bažanty, ale protože jsme nebyli přesně domluveni kdy přijedu, dal mi pro všechny případy klíč od domu. Od té doby mám ten klíč u sebe. Náhodou jsem byl v Paříži a neměl nic zvláštního na práci, a tak jsem si řekl, že sem zajedu. Doufal jsem, že tady Zarrilla najdu nebo se o něm aspoň něco dozvím a nechám mu tady ten klíč.“

„Není to trochu daleká cesta za tak nejistým cílem? Proč jste mu nezatelefonoval?“

„To jem udělal, ale nikdo se nehlásil.“

„Tak koho jste tu chtěl najít?“

„Nejspíš správcovou. Třeba šla zrovna nakoupit, když jsem volal. Protože jsem v zámku nikoho nenašel, rozhodl jsem se, že nechám klíč u lesníka Sondraye. Ale přímo před jeho domem jsem zapadl s autem do závěje a musel ho tam nechat. Při tom jsem si všiml, že pár vašich krajanů Sondraye před časem navštívilo.“

Němec se zamračil. „O tom se nebudeme bavit.“

„Chápu, že byste to rád přešel mlčením,“ odvětil kousavě Algy. „Došel jsem pěšky až sem a nikoho tady

nenašel. Měl jsem klíč, tak jsem si sám otevřel a chystal se v zámku zůstat, dokud se trochu nezlepší počasí.“

„Tvrdíte, že v domě nikdo nebyl, když jste přišel?“

„Ano, to jsem řekl. Zatím jsem nebyl nahoře. Jestli někoho hledáte tak si poslužte, ale nedělejte příliš velký rámus, rád bych se trochu prospal. Ještě jste mi neřekl, co tu vlastně pohledáváte, ale nechme to být, to není moje věc.“

„Stejně jako vy bych se rád setkal s někým, koho jsem už dlouho neviděl. Vybral jste si zvláštní dobu k návštěvě.“

„Vy také!“ Algy se usmál. „Máte pravdu. Ale s takovým nečasem jsem v tuhle roční dobu opravdu nepočítal. Už jsem měl být dávno zpátky v Paříži. Nečekal jsem, že se tady zdržím, nevzal jsem si ani zubní kartáček.“

„Ten modrý Citroen na začátku příjezdové cesty je váš?“

„Jen dočasně. Vypůjčil jsem si ho v Paříži. Má porouchaná světla, a to je další důvod, proč jsem ho nechal stát tam kde je. Ale nedělejte si starosti. Odjedu, jakmile se trochu rozední, a vy budete mít celý zámek pro sebe. Můžete si tu dělat co budete chtít.“

Von Stalheinovy rty se povýšeně stáhly. „Přednesl jste nám celkem přesvědčivou báchorku, Lacey, ale doufám, že mě nepokládáte za tak naivního, abych vám ji spolkl?“

Algy pokrčil rameny. „Jestli ji spolknete, jak jste se vyjádřil, nebo ne, to je mi naprosto jedno, ale zcela náhodou je skutečně pravdivá. Vlastně jsem se nemusel se žádným vysvětlováním obtěžovat, stejně posuzujete

každého podle sebe a nikdy nikomu a ničemu nevěříte. Ale to je už vaše věc.“

„Jak dlouho jste tady?“

„Asi od šesti hodin. Pokud máte nějaké pochybnosti, zajděte si sáhnout na chladič mého auta. Musí být studený jako led.“

„Už jsem si sáhl,“ odpověděl von Stalhein uhlazeně. „Měl jste tady nějakou návštěvu?“

„Návštěvu? To nemyslíte vážně! V tomhle počasí by se potloukal v lese jen lupič nebo blázen,“ ušklíbl se Algy. „Až na vás dva, samozřejmě. Tak, já jsem vám řekl svoje a teď byste zase mohli odpovídat vy. Jaký podivný vítr vás sem zavál, pánové? A tentokrát bych rád slyšel pravdu.“

„Už jsem vám řekl všechno. Vyřizovali jsme, zcela náhodou, nedaleko odsud jistou obchodní záležitost,“ odpověděl von Stalhein upjatě. „Překvapila nás bouře, stejně jako vás a když jsme zahlédli, že se z komína kouří, hledali jsme zde přístřeší. Ale teď už přestalo sněžit a venku je jasná noc.“

„Neslyšel jsem vás zaklepat,“ odpověděl Algy věcně. „Asi jsem usnul a zapomněl zamknout dveře.“ V duchu si vyčítal, že nepomyslel na kouř. Ale nemohl přece tušit, že venku přestalo sněžit.

Von Stalhein řekl něco svému společníkovi jazykem, kterému Algy nerozuměl. Když dostal odpověď, obrátil se zpátky na Algyho. „Můj přítel si myslí, že nám neříkáte pravdu.“

Algy zmučeně vzhlédl. „To snad ne. Vy jste ale podezřívaví. Nezáleží mi na tom, co si o mně váš přítel myslí, ale uvidíme, jestli dokáže stát za svým názorem.

Mám pro vás návrh. Sázím pět set franků, že vše, co jsem říkal, je pravda a dokážu vám to.“

„Jak to chcete dokázat?“

Algy ukázal na telefon na stolku. „Tady je telefon,“ řekl. „Je naprosto v pořádku.“

„Jak to víte?“ vyhrkl von Stalhein. „Myslím si to. Když jsem sem telefonoval dnes ráno z Paříže, tak každopádně fungoval. Nikdo se sice nehlásil, ale slyšel jsem, že telefon vyzvání.“

„Aha. A co dál?“

„Stačí když zavoláme Bigglesworthovi do Londýna. Nebudu mu nic naznačovat, jen ho požádám, aby vám přesně zopakoval to, co jsem mu řekl, když jsem mu dnes odpoledne telefonoval ze Surete. Oznámil jsem mu, že odjíždím sem.“

„Blufujete.“

„Já a blufovat?! Proč bych to dělal? Jestli tady někdo blufuje, tak jste to vy. Ale možná, že si netroufáte zavolat Bigglesworthovi.“ Algy mávl odevzdaně rukou. „Jak bych mohl, podle vás, blufovat?“ zaprotestoval. „Kdybych chtěl, aby vám Bigglesworth něco namluvil, musel bych s ním být předem domluvený. To znamená, že bych býval musel z nějakého důvodu předvídat, že se tady objevíte a to jsem, jak sami víte, opravdu nemohl.“

Algy vlastně ani neblufoval. Jen se snažil dát svému nadřízenému zprávu kde a v jaké společnosti se právě nachází.

„Tvrdím, že blufujete,“ odsekl von Stalhein. Algy se ušklíbl.

„Výborně. Bertie Lissie praskne smíchy až se dozví, že jsem vás obral o pětistovku,“ řekl Algy a položil pětisetfrankovou bankovku na stůl.

„A teď vy, prosím," požádal.

„Vy mi nevěříte?" zeptal se von Stalhein ledově.

„Měl bych říct, že ne, ale řeknu ano, protože i když máte zvrácené politické názory, jste ještě natolik gentleman, abyste zaplatil čestný dluh. Ale přesto, když se sázím, rád vidím také barvu peněz toho druhého."

Von Stalhein vytáhl peněženku, vybral pětisetfrankovou bankovku a položil ji na tu, která již ležela na stole.

Algy přistoupil k telefonu a vytočil číslo. „Hned to bude," řekl oběma mužům, kteří ho napjatě pozorovali. Asi za minutu pokračoval, tentokráte do telefonu: „To jsi ty Bigglesi? Tady Algy. Náhodou jsem narazil na Stalheina. Trochu jsme se dohadovali a on si dovoluje tvrdit, že jsem lhář. Stojí tady vedle mne. Uzavřeli jsme malou sázku a chtěl bych, abys mu zopakoval, co jsem ti dnes odpoledne řekl do telefonu, hlavně kam jsem se chystal jet a za jakým účelem. To je všechno. Předávám ti Stalheina. Tak spusť."

Algy předal sluchátko von Stalheinovi.

„Tak prosím," vyzval ho.

Němec přístroj převzal. Jeho tvář byla bezvýrazná.

„Mluvte, prosím," řekl. „Poslouchám." Po chvíli řekl pouze: „Děkuji" a zavěsil. „Vyhrál jste," řekl Algymu úsečně.

Algy sebral obě bankovky, složil je a vložil je do své peněženky.

„Tak, to by bylo," řekl vesele. „Co teď podniknete? Odklušete v dál, nebo se zdržíte? Rozhodněte se jak chcete, ale já bych se rád ještě trochu prospal, než brzy ráno vyrazím zpátky do Paříže."

Von Stalhein krátce hovořil se svým společníkem opět jazykem, kterému Algy nerozuměl. Potom řekl stručně: „Jdeme.“

„Výborně,“ prohlásil Algy. „Promiňte, že vás nevyprovodím až ke dveřím. Nezapomeňte za sebou zavřít. Díky.“

Oba muži vykročili beze slova ke dveřím. Ani se neohlédli.

Algy chvíli počkal, potom rychle přistoupil ke dveřím, otevřel je a vyhlédl ven. Přestalo sněžit. Vítr se utišil. Nad arktickou scenérií zaplavenou modrým měsíčním světlem vládlo mrtvé, ničím nerušené ticho. Jen dvě postavy, jedna štíhlá a druhá podsaditá, se těžce prodíraly hlubokým sněhem k silnici.

Algy se lehce usmál, když se mu obrysy odcházejících mužů ztratily z dohledu a z dálky se ozval zvuk startujícího auta. Potom zavřel dveře, zamknul je zevnitř, klíč zasunul do zámku trochu šikmo, aby ho už nikdo nevystrčil, vrátil se ke svému křeslu a zavolal Charlese.

Chlapec přišel za okamžik a tvářil se znepokojeně.

„Odešli?“ zeptal se chraplavým šepotem.

„Ano,“ řekl mu Algy. „A nemyslím, že se ještě vrátí, tuhle noc asi ne. Ale moc na to nespoléhej. U takových dobrodruhů člověk nikdy neví. Ať už si o mé historce mysleli cokoliv, teď budou předstírat, že jí uvěřili, aby otupili mou ostražitost. Čím větší nedůvěru jsem v nich vzbudil, tím víc se mě budou snažit přesvědčit o opaku. Je to součást jejich techniky. Kde jsi byl celou tu dobu?“

„Na schodech. Všechno jsem slyšel. Byl jste báječný. Kdo je to Bigglesworth?“

„Můj šéf v Londýně.“

„Zdálo se mi, že mu nevoláte jen proto, abyste vyhrál pět set franků.“

„To máš pravdu. Chtěl jsem, aby věděl kde se nalézám, a že je tady také von Stalhein. Nečekal jsem, že von Stalhein na tak jednoduchý trik skočí. Zřejmě ho má přítomnost natolik překvapila, že mu mozek na okamžik vypověděl službu. Teď už si jistě uvědomil co provedl a nejradši by se nakopal do zadku. Může se domýšlet cokoliv, ale jedna věc je jistá: Biggles – jak mu všichni říkáme – ví, kde jsem byl já i von Stalhein dnes v noci v jedenáct hodin. To je bod v náš prospěch.“

„Je to důležité?“

„Možná, že ano. Von Stalheinovi zase přeje počasí.“

„Jak to myslíte?“

„Přestalo sněžit. Všude kolem domu je neporušená vrstva navátého sněhu, a to znamená, že nikdo nemůže dovnitř ani ven, aniž by to bylo okamžitě nápadné.“

„Na to jsem nepomyslel.“

„Kdybys přehlížel tak zřejmé věci, nepřežil bys v mé profesi dlouho.“

„Vy znáte toho von Stalheina?“

„Ano, znám. Je to legendami opředená postava. Býval nejzkušenějším profesionálním agentem německé tajné služby. Když válka pro Hitlera tak neslavně skončila, nedokázal se přes to přenést, a proto nabídl své služby Němcům za Železnou oponou. Od té doby pro ně pracuje, myslím však, že spíš z touhy uškodit bývalému nepříteli než pro peníze. Je tvrdý, ale ne tak brutální, jako východní agenti bývají. Narodil se ve šlechtické rodině, to znamená, že pochází ze společenské třídy, která před mnoha lety dodávala Německu ty nejlepší důstojníky. Svůj původ nedokáže zapřít a občas se podle něj i chová,

možná i proti své vůli. Určitě své nové zaměstnavatele nijak nemiluje, ale nedokáže zapomenout na svou nenávist k Britům. To si musíme neustále uvědomovat.“

„Kam si myslíte, že šel?“

„To bych také rád věděl. Říkal jsi, že přijel do La Sologne před třemi dny. Není příliš pravděpodobné, že by spal v autě, to znamená, že musel někde přenocovat. Buď v nějaké lovecké chatě nebo v hotelu. Pokud si vzpomínám, nejbližší hotel je v Salbris. Musel také někde jíst. Což mi připomíná, jak jsi na tom s jídlem?“

„Měl jsem jen pár obložených chlebů, které jsem si koupil v Salbris. Už jsem je snědl.“

„Takhle to dál nejde. Musíme s tím něco udělat. Kolik máš peněz?“

„Žádné.“

Algy se ušklíbl.

„To jsi na tom opravdu špatně. Měl by ses vrátit se mnou zpátky do Anglie.“

„To je od vás velmi laskavé, ale nemůžu.“

„Proč ne?“

„Musím zjistit co se stalo s Borisem. Dokud nevypátrám jestli žije, nebudu vědět jak na tom vlastně jsem.“

„Chlapče, když se budeš dál potulovat tímhle koutem světa, budeš na tom za chvíli hodně špatně. Kde chceš toho svého Borise hledat?“

„Jakov říkal, že v Paříži není. Jediné další místo, na které si dokážu vzpomenout, je Monte Carlo.“

„Znáš adresu?“

„Myslím, že tam měl nějaký byt, ale nevím přesně kde. Ale Monaco je malá země, jestli tam je, nebude těžké ho nalézt.“

Algy chvíli přemýšlel.

„Tak víš co? Já tě do Monte Carla zavezu," rozhodl se. „Nikam nepospíchám."

„Nevím jak bych vám poděkoval."

„Ani to nezkoušej," zasmál se Algy. „Princové v nesnázích mi nepřeběhnou přes cestu každý den."

„Kdy vyrazíme?"

„Nejradši hned, do rozbřesku chci mít La Sologne za zády. Pak už nám bude jedno co Stalhein objeví, až se sem vrátí, aby si prohlédl stopy kolem zámku. Zajdu pro auto. Až přijedu, zamkni, vezmi klíč a přijď opatrně k autu. Našlapuj do mých stop. Zatím se nám podařilo von Stalheina přelstít, ale proč mu prozrazovat víc než je nutné. Počkej tady."

Algy šel ke dveřím a vyhlédl ven. Měsíc byl j ještě vysoko. Všude kolem se rozkládal tmavý, tichý, hrozivý les. Žádný zvuk nepřerušoval velebné ticho. Hrobové ticho. Ticho smrti. Načechranou sněhovou přikrývku porušovaly jen dvoje stopy, táhnoucí se středem zaváté příjezdové cesty. Algy se po nich vydal, nervy měl napjaté a jeho oči bedlivě pozorovaly okolí.

Do mysli čekajícího Charlese se znovu vkrádal pocit strašné osamělosti. Napínal sluch, aby zachytil první tiché zapředení motoru auta. Naslouchal dlouho, ale zbytečně. Když už nedokázal snášet napětí, přešel tiše ke dveřím a vyhlédl ven. Po schodech vystupoval Algy a jeho kroky tlumil sníh.

„Co se stalo?" vyhrkl Charles.

„Auto má probodnutou pneumatiku," oznámil Algy suše.

„Nemáte rezervu?"

„Měl jsem," odpověděl Algy zachmuřeně. „Ale někdo si dal práci a odnesl ji."

„Von Stalhein!"

„Kdo jiný? Nemá smysl probodnout jednu pneumatiku a nechat v autě rezervu."

„Nedá se to spravit?"

„To by šlo, kdybychom mohli odmontovat kolo. Ale zmizel i zvedák, a bez něj to nedokážeme," opáčil Algy hořce. „Jak vidíš, von Stalhein myslí na všechno."

„Ale proč to udělal?" Charles vyvalil oči údivem.

„Patrně, aby mě tu zdržel."

„Proč by vás tu chtěl zdržovat? Jestli ví, že jste policista, tak by měl být rád, že se vás zbavil."

„Určitě je rád, že se mě zbavil," připustil Algy. „Ale nechtěl, abych odsud odjel a vzal tě s sebou."

„Myslíte, že ví, že jsem tady? V tomhle domě?"

„Nevěří tomu, že bych sem přijel jen tak. Myslí si, že jsem tě tady hledal, nebo že jsi mě sem poslal ty. V tom se sice mýlí, jak oba víme, ale to na věci nic nemění. Pravděpodobně si myslí, že vím kde jsi, jinak by se mi nesnažil zabránit v odjezdu. Bojí se, že bych odsud odvezl i tebe. Místo aby tu celou noc hlídal, tak prostě poškodil auto."

„Co navrhujete, abychom podnikli?"

„Musíme se odsud nějak dostat. Když to nepůjde jinak, tak pěšky."

„Mám tu schované kolo…"

„Na to zapomeň," přerušil ho Algy. „Kolo potřebuje nějakou cestu a na zdejších cestách bychom riskovali, že nás někdo ze zálohy zastřelí. Možná, že von Stalhein a Prutski nejsou sami. Jak jsme daleko od nejbližší hlavní silnice?"

„Nejbližší bude silnice ze Salbris do Vierzon. Asi tak sedm mil.“

„Hm. Když půjdeme pěšky, zanecháme ve sněhu tolik stop, že nás bude moci sledovat i slepý. Von Stalhein nám připravil těžký rébus – o to mu samozřejmě šlo. Když se vrátí, bude vědět, že jsem byl u auta. Když uvidí, že jsem se vrátil sem, bude se ptát proč a to ho jenom utvrdí v přesvědčení, že jsi tu se mnou. Myslím, že uděláme nejlépe, když ho překvapíme a odjedeme autem. Máme tu telefon. Zavolám centrálu v Salbris a zeptám se, jestli je tam nějaká garáž s celonoční službou. Když to nevyjde, zkusíme to v té, která otevírá brzy ráno. Pokud neseženeme nikoho, kdo by nám pneumatiku opravil, tak si najmeme jiné auto.“

„Vy myslíte na všechno,“ prohlásil Charles obdivně.

Algy přistoupil k telefonu a zvedl sluchátko. Asi půl minuty si pohrával s vidlicí a naslouchal. Potom zavěsil.

„Von Stalhein myslí také na všechno,“ trpce prohlásil.

„Co tím chcete říct?“

„Telefon je hluchý. Někdo přeřezal dráty,“ opáčil Algy s letmým úsměvem. „Aspoň vidíš s kým máme tu čest a proč si Ericha von Stalheina v berlínské Wilhelmstrasse tolik vážili. Ale neboj se. Všechno nemůže vycházet podle našich představ. Doufejme, že v Monte Carlu bude alespoň trochu tepleji než tady.“

KAPITOLA 4

Maquista nabíjí pušku.

V zámku zavládlo na krátký okamžik ticho. Algy seděl, hlavu opřenou v dlaních a zvažoval situaci.

„Pořád se mnou ještě chcete jet do Monte Carla?“ zeptal se nesměle Charles.

„Snad si nemyslíš, že bych tě opustil, po tom co se stalo,“ odpověděl Algy. „Bez peněz by ses odtud nedostal,“ pokračoval. „Já jsem s takovou situací také nepočítal, ale jakmile opustíme zámek, určitě ji nějak vyřešíme. Ale nejdřív musím vymyslet, jak se dostat z toho zatraceného lesa a nezanechat přitom tvým nepřátelům stopy, z kterých by poznali, kam máme namířeno.“

„To je od vás velice milé, ale proč byste se měl dostávat do nepříjemností kvůli mým záležitostem?“

„Teď už to nejsou jen tvoje záležitosti,“ dodal Algy. „Pokud by lidé za železnou oponou tvou likvidací něco získali, je mou povinností jim v tom zabránit. I kdyby jen proto, že stojím na opačné straně opony. Naše situace vypadá asi takto: zůstat tu nemůžeme, protože bychom za chvíli umřeli hlady; v domě zřejmě dlouho nikdo nebyl, takže můžeme předpokládat, že tu nejsou žádné zásoby. Bez telefonu je další vyčkávání zbytečné. Zítra nebo pozítří bychom byli ve stejné situaci jako dnes a proto musíme odejít co nejdříve. Otázka je ovšem jak?“

„Chcete tu nechat auto?“

„Není k ničemu, Prozatím na něj můžeme zapomenout. Říkal jsi, že musíš najít Borise. V Paříži

není a tady také ne. Takže nám nezbývá než se vydat do Monte Carla a zjistit, jestli není náhodou tam. Jeho život je v nebezpečí, proto se pravděpodobně ukryl na místě, které zná. To by bylo rozumné. Rád bych se odsud dostal bez otevřeného střetu s nepřáteli. Nebojím se jich, ale kdyby byl někdo zabit, dostala by se francouzská vláda do nepříjemné situace, jež by mohla vyvolat rozruch na mezinárodní úrovni. Pokud se dostaneme na hlavní silnici, bude všechno v pořádku. A to znamená jít pěšky. Myslíš, že to zvládneš?“

„Nebojte se.“

„Dobře. Jsme na východ od silnice, budeme muset jít pokud možno západním směrem. Kompas nemáme, tak budeme udržovat směr podle hvězd. Pravděpodobnost, že by hlídali zadní vchod, je poměrně malá, odejdeme tedy zadem. Ponesu tě na zádech až k lesu, tam už nebude tolik sněhu a nebudeme si muset dělat starosti s udržováním jedné stopy.“

„Nechcete prozkoumat dům?“

„Proč?“

„Třeba tu najdeme něco, co by nás přivedlo k Borisovi.“

Algy zavrtěl hlavou. „Nestojí to za riziko. Kdybychom to chtěli udělat teď, museli bychom si svítit baterkou, a jestli dům někdo pozoruje, určitě by nepřehlédl světlo v horním patře. Když počkáme až do svítání, ztratíme šanci, že se odsud nepozorovaně dostaneme. Von Stalhein a ten jeho vykutálený přítel jsou určitě nedaleko, nebo sem přijdou hned jak budou vidět na cestu. Podívám se po nich.“

S těmi slovy přistoupil Algy ke dveřím, tiše je otevřel a vyhlédl ven. Scéna se nezměnila, jen měsíc, na

konci své celonoční pouti, visel již nízko na obloze. Vládlo hrobové ticho. Stáli naslouchajíce, očima probodávali tmavé šero v naději, že spatří nějaký nepatrný pohyb. Z dálky se náhle ozvalo táhlé, lkavé vytí nějakého zvířete, tak svíravé a smutné v tiché noci, že se Algy překvapeně podíval na svého přítele.

„Co to proboha bylo?“ zeptal se s tváří staženou neznámým děsem.

„Znělo to jako vytí velkého loveckého psa, takoví se tady používají při lovu kanců. Určitě patří nějakému lesníkovi. Asi zvětřil sangliera, který se vydal za potravou.“

„Znělo to, jakoby se vydal na lov sám ďábel,“ zamumlal Algy, zavřel dveře, zamkl je a klíč vstrčil do kapsy. „Pojď, když už máme odejít, tak radši hned,“ dodal.

Kráčeli chladnými, kamennými chodbami ke dveřím v zadní části domu. Klíč byl v zámku. Algy otevřel dveře a dvacet kroků před nimi se objevila mohutná, temná hradba lesa. Před prvními stromy, na straně blíže k domu, ležela hromada polen. Nikde ani hlásku. Nic se nepohnulo. Vyšli z domu, Algy zamkl dveře a klíč vložil do kapsy.

„Dostal jsem lepší nápad, než tě nosit na zádech,“ prohlásil. „Půjdeme k té hromadě polen. Já normálně a ty pozadu. Zanecháme stopy, které povedou tam a zase zpátky a oni si budou myslet, že jsem jen vyšel pro dříví. Není to nic duchaplného, ale třeba to zabere. Čím déle si budou myslet, že jsme ještě uvnitř, tím lépe. Pojď.“

Za několik minut vstoupili do lesa a v hlubokém předklonu se prodírali pod sněhem obtíženými větvemi. Les byl hustý, spletí větví nepronikl jediný měsíční

paprsek a pod stromy byla tma jako v hrobě. Cesta ubíhala jen pomalu. Algy rozsvítil baterku. „Přece si nezkazíme oči," poznamenal, když kužel světla proťal temnotu.

Chůze teď byla příjemnější. Husté větve zadržely většinu sněhu a země byla, až na občasné sněhové jazyky, holá. Postupovali rychleji.

„Četl jsi pohádky, když jsi byl malý?" zeptal se Algy po chvíli.

„Jistě. Proč?"

„Aspoň teď víme jak bylo Jeníčkovi a Mařence v lese."

Každou chvíli se zastavovali a naslouchali, jestli je někdo nepronásleduje, ale jediným zvukem, přerušujícím hrobové ticho hustého lesa, bylo jen občasné, melancholické zavytí loveckého psa.

Zakrátko začaly do lesa za jejich zády pronikat první bledé paprsky svítání, a to je přesvědčilo, že skutečně směřují na západ. Vyšlo slunce. Matné šero se změnilo v růžové světlo odhalující na sněhu stopy nočních poutníků – srn, kanců a občas i nějakého divokého králíka, kterému se podařilo uniknout smrtelné myxomatóze sužující celou Evropu.

S vycházejícím sluncem se také oteplilo a zakrátko začaly všude kolem nich s obtížených větví klouzat záplavy sněhu, které pleskavě dopadaly do závějí. Jak slunce stoupalo, sníh roztával a se stromů crčela voda. Po nějaké době došli k potoku vinoucímu se ke vzdálenému jezeru, a protože už byli promočení až po kolena, bez váhání jej přebrodili.

Smrky vystřídaly řídké borovice, které později přešly v dubový les. Na jeho okraji se otevřel široký pás

volné krajiny, přes který vedla pěšina. Poblíž stál malý domek patřící buď nějakému sedlákovi anebo hajnému. Z komína stoupal úzký proužek kouře a z drátěného kotce je velkýma, nehybnýma očima přemítavě pozoroval statný lovecký pes.

Při pohledu na dům se Algy zastavil. „Tady by nám mohli dát trochu kávy," zabručel. „Už bych ji potřeboval. Třeba bychom si tu mohli i usušit boty a ponožky."

„Také by nám mohli ukázat cestu k hlavní silnici," přidal se Charles. „Třeba nás tam i zavezou. Támhle v kůlně stojí nějaké staré auto."

Algy zaváhal a tento okamžik zaváhání měl, jak se za okamžik ukázalo, nečekané následky.

Ze zatáčky cesty se vyřítilo auto. Šedá, zánovně vypadající Simca. Zastavilo před domem a z vozu vystoupili dva muži. Byli to von Stalhein a Prutski. Došli ke dveřím, zaklepali a hovořili s urostlým, rudolícím mužem, jenž jim přišel otevřít.

Algy a Charles neprohodili ani slovo. Nebylo třeba. Pohlédli na sebe a pomalu ustoupili do stínu dubů. Pes zvedl hlavu a zaštěkal, ale jeho pozornost viditelně patřila dvojici mužů, kteří přijeli autem.

Rozhovor u domovních dveří netrval dlouho. Potom se von Stalhein a Prutski obrátili a neustále hovořice došli pomalu k autu, doprovázeni pánem domu v lesnické uniformě. U auta spolu všichni tři ještě chvíli tiše hovořili. Pak von Stalhein a Prutski nastoupili a šedivý vůz se dal do pohybu. Lesník se za nimi díval dokud nezmizeli za zatáčkou a pak se vrátil do domu.

„Co má tohle znamenat," uvažoval Algy. „Řekl bych, že je ten hajný nezná. Von Stalhein se zřejmě

vyptával na cestu. Myslím, že uděláme totéž. Místního hajného se jistě nemusíme bát.“

Došli už téměř k domu, když se otevřely dveře a v nich se objevil hajný s čepicí na hlavě. Jakmile je spatřil, otočil se a vběhl dovnitř, ale v okamžiku byl zpátky. V ruce držel pušku a v chůzi ji nabíjel. Když se návštěvníci přiblížili asi na deset kroků, zvedl pušku k rameni a zvolal: „Halte-la!“

Algy zůstal stát a nevěřícně zíral, překvapený nečekaně bojovným přivítáním. „Co to má znamenat?“ zeptal se francouzsky.

„Ještě krok a zastřelím vás oba,“ prohlásil hajný.

„Žádný strach, ani se nepohneme,“ řekl Algy. A myslel to naprosto vážně. „Ale snad byste nám mohl říct, proč nás vítáte tak podivným způsobem,“ vyptával se.

Ve dveřích se objevila kyprá, mateřsky vyhlížející žena. „Na zločince nevypadají,“ řekla.

„Zločinci!“ vykřikl Algy. „Proč bychom měli být zločinci?“

„Nemluvíte jako Francouz.“

„Jsem Angličan. Co je na tom špatného.“

Muž je rázně vyzval: „Půjdete se mnou na policejní stanici!“

„S radostí,“ řekl Algy srdečně. „Čirou náhodou jsem také policista, můžete si to ověřit, když zavoláte policejní ředitelství v Paříži. Představu, že jsme zločinci, vám zřejmě vnukli ti lidé, kteří vás před chvílí navštívili.“

„Říkali, abych si dával dobrý pozor, že se v lese ukrývají dva nebezpeční zločinci. Tvrdili, že budou varovat všechny lidi v okolí.“

Algy konečně pochopil. „Máte rád Němce?“ zeptal se.

Výraz na tváři hajného byl dostatečně výmluvný.

„Copak nepoznáte Němce na první pohled?“ pokračoval Algy.

„Já ti říkala, že ten člověk je němčour, Roberte,“ řekla žena ve dveřích.

Algy pokračoval: „Můj vůz má proraženou pneumatiku a ti dva nám ukradli rezervu, proto jdeme pěšky.“

Hajný sklonil pušku.

„Byl to podivný pár a vzadu v autě měli náhradní kolo,“ připustil.

„Tak vidíte, to jen dokazuje, že mluvíme pravdu,“ prohlásil Algy. „Chtěli jsme vás jen požádat o trochu kávy a usušit si tu boty a ponožky, když dovolíte. Pak zase vyrazíme k hlavní silnici, snad tam najdeme někoho, kdo nás sveze do nejbližší garáže.“

„Za chvíli jedu do Salbris,“ řekl hajný. „Pojďte dál, messieurs.“

Muž si Charlese zpytavě prohlížel. „Neviděli jsme se už někdy?“ zeptal se zvědavě.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Charles.

„To je zvláštní. Když jste to nebyl vy, musel to být někdo, kdo je vám velmi podobný.“

Charlese osvítil nápad. „Možná, že znáte mého bratrance, monsieur. Jmenuje se Zarrill, stejně jako já, patří mu zámek Grandbulon.“

Oči hajného se rozšířily. „Ale ovšem!“ vyhrkl. „Monsieur Zarrill. Ano, ale že je to jeho pravé jméno jsem se dozvěděl až po…“ Hajný se odmlčel jakoby se lekl, že řekl příliš mnoho. „Zámek Grandbulon je sousední panství,“ vysvětloval. „Tamní hajný, Pierre Sondray, byl můj nejlepší přítel, než ho… než ho…“

„Než ho Němci zastřelili," přerušil ho Algy.

„Vy o tom víte?"

„Viděl jsem jeho hrob."

„Zastřelil ho ten mizera Karl Schlegel s těmi svými gestapáky," řekl Robert zvolna. „Chudák Pierre. Příliš riskoval. Bál jsem se, že ho jednou dostanou."

„Byl tady tenkrát monsieur Zarrill?" zeptal se Algy. „Ne, ale vrátil se krátce poté, co Pierra zavraždili."

„Takže monsieur Zarrill tady za války byl?"

„Ale ovšem! Byl…" hajný se opět odmlčel, jakoby řekl víc než měl v úmyslu.

Algy přikývl. „Takže byl také v *Maquis?*" nadhodil Algy.

Hajný mávl rukou. „O takových věcech se nemluví, monsieur," řekl úsečně.

„Dostali ho Němci?" vyzvídal Algy. „Tenhle chlapec se snaží svého bratrance najít."

„Vím jen, že odtud náhle odešel, někdy ke konci války."

„Od té doby jste ho neviděl?" pokračoval Algy vytrvale.

Hajný si Algyho pátravě prohlížel a v očích mu zablesklo. „Ne," řekl obezřetně. „Už se tady po něm ptalo víc lidí," dodal.

„Jací to byli lidé?"

„Cizinci. Nevím co byli zač. Nic jsem jim neřekl. Válka nás naučila držet jazyk za zuby."

Algy pohlédl na Charlese. „Vypadá to, že se jistí lidé o Borisově pobytu na zámku Grandbulon dozvěděli. To by mohl být důvod proč odešel."

Po chvíli již všichni pohodlně seděli, usrkovali horkou kávu, kterou jim připravila madame a z jejich ponožek, rozvěšených kolem krbu, stoupala pára.

„Přijel jsem na zámek Grandbulon, abych našel nějakou stopu, která by mi pomohla najít mého bratrance," vysvětloval Charles hajnému. „V místě, kde ze silnice odbočuje příjezdová cesta, jsme si všimli, že máme prázdnou pneumatiku a zatímco jsme byli na zámku, někdo nám ukradl náhradní kolo."

„Vaše auto tam ještě stojí?"

„Ano."

„A co děláte tady?"

„Chceme dojít k hlavní silnici a tam snad zastavíme nějaké auto, které nás sveze k nejbližší garáži."

„Jedu do Salbris nakupovat," řekl hajný. „Rád vás tam zavezu. Po cestě pojedeme kolem vašeho auta a jestli tam uvidím ty Němce, tak jim řeknu pěkně od plic co si o nich myslím."

„Víc by nám pomohlo kdybychom dostali zpátky naši rezervu a mohli auto opravit," dodal Algy.

Hajný se na něj ostře podíval. „Proč vám ti muži ukradli pneumatiku?" zeptal se vychytrale. „Nepotřebovali ji. Přece museli mít nějaký důvod."

Algy váhal. Něco hajnému říct musel, ale rozhodně mu nechtěl prozradit všechno. „Chtěli si také prohlédnout zámek a trochu je rozladilo, že nás tam našli," řekl ledabyle, jako by celé události nepřikládal žádný větší význam.

Ale hajný se nenechal jen tak lehce oklamat. „Má to nějakou spojitost s válkou?" zeptal se vážně.

„Proč by to mělo mít nějakou spojitost s válkou?" otázal se Algy, odpovídaje na otázku otázkou.

Nyní bylo zase na hajném, aby chvíli přemýšlel, zřejmě i on nechtěl říct víc, než bylo nutné.

„Prosím vás *monsieur*, musím najít svého bratrance, je to opravdu hrozně důležité," žadonil Charles.

„Jste příbuzní, tak vám to snad mohu říct, i když dodnes o těch starých věcech neradi mluvíme," rozhodl se hajný Robert. „Za války byli všichni místní lidé v partyzánském hnutí, v *Maquis*, a naším hlavním stanem v tomto kraji byl zámek Grandbulon. Schovávali jsme v něm uprchlé zajatce. Lepší místo byste těžko hledali. Zámek byl postaven na místě, kde kdysi stával starý hrad, a je pod ním spousta podzemních chodeb, které znalo jen několik z nás."

Algy vraštil čelo a vzpomínal. „Nebylo to sídlo slavné partyzánské skupiny *Reseau* Nicky? Zachránili jednoho mého kamaráda, pilota, kterého sestřelili Němci."

Robert se usmál. „Přesně tak, monsieur. Vidím, že jste o nás slyšel."

„Nicky!" vykřikl Charles. „Té skupině přece velel můj bratranec, říkal si tenkrát Nicolas."

„Máte pravdu," přitakal Robert. „Z pochopitelných důvodů jsme za války nikdy nepoužívali svá pravá jména."

„A vy nevíte co se s lidmi z Nicky stalo?"

„Musíte to pochopit, monsieur, po osvobození nebylo snadné někoho najít. Lidé se rozprchli, protože se báli pomsty, zrádci i vlastenci. Přicházela sem spousta cizinců – Američanů, Britů, Rusů – všichni chtěli nějaké informace, ale doba byla zmatená."

Robert se vztyčil, jakoby už řekl dost. „A teď, jestli jste připraveni, můžeme vyrazit, mám ještě spoustu práce.“

Algy a Charles se obuli, poděkovali madam za pohostinství a následovali Roberta ke starému Renaultu, který, jak si Charles už předtím všiml, byl zaparkovaný v přilehlé kůlně. Slunce již stálo vysoko a sníh pod jeho paprsky rychle mizel.

„Schovej se, jestli uvidíš naše přátele,“ řekl Algy Charlesovi tichou angličtinou. „Jen ať si nás dál hledají v lese.“

Asi míli před nimi se v dálce objevila silnice, rovná jako přímka, lemovaná po obou stranách letitými borovicemi. Rachotící auto se k ní rychle přibližovalo. „Kam máte vlastně namířeno, pánové?“ zeptal se řidič. „Jedeme do Salbris, ne?“

„Myslím potom. Máte v úmyslu se v našem kraji zdržet?“

„Možná,“ odvětil Algy opatrně. „Proč se ptáte?“

„Napadlo mě, že bych mohl říct panu Zarrillovi kde jste, kdybych ho náhodou potkal.“

„Myslíte, že se s ním setkáte?“

„Je to možné.“ Robert zíral nehybně před sebe. „V La Sologne je možné všechno,“ dodal zamyšleně.

Algy se na něj zostra podíval, ale z výrazu lesníkovy tváře nic nevyčetl.

O minutu později Robert řekl: *„Voila, messieurs.* Tamhle na křižovatce před domkem Pierra Sondraye je vaše auto.“

„To není naše auto,“ odpověděl Algy. „Můj vůz je modrý Citroen. Tohle je ta šedá Simca, která stála dnes

ráno před vaším domem. Zastavte za ní, prosím. Jestli je v ní ještě moje rezerva, tak si ji vezmu.“

„Bien entendu.“

Když přijeli blíž, viděli, že šedá Simca je zaparkována vedle modrého Citroenu, který až do této chvíle nebyl vidět. Robert pomalu zastavil a Algy vsunul ruku do kapsy. Obě auta byla prázdná. Algy vystoupil a opatrně se rozhlížel. „Počkejte okamžik, monsieur,“ požádal hajného a šel k místu, kde se cesta dělila.

Čerstvé šlápoty v rozbředlém sněhu se mísily se staršími stopami vedoucími k zámku. Algy došel až k rohu domku mrtvého hajného a opatrně vyhlédl směrem k zámku. Spatřil čtyři muže. Byli na terase. Jeden klečel před dveřmi a pátral v klíčové dírce, ostatní se plíživě pohybovali k zadní části budovy.

Algy neztrácel čas. „U zámku jsou čtyři muži, myslím, že se snaží dostat dovnitř,“ řekl rychle Charlesovi. „Dávej na ně pozor a včas mě varuj, kdyby se vraceli.“

Charles vypadal vyděšeně. „Co chcete dělat?“

„To uvidíš. Pane Roberte, byl byste tak hodný a pomohl mi s mojí rezervou?“

Hajný vyskočil z auta a dali se do práce. Za deset minut celá operace skončila. Vytáhli ze Simcy Algyho náhradní kolo, namontovali ho místo poškozené pneumatiky a tu naložili dozadu do Citroenu.

Algy uložil také svůj zvedák a zkusil Citroen nastartovat. Když se přesvědčil, že je motor v pořádku, zajel doprostřed silnice, nechal motor běžet a vystoupil. „Co dělají, Charlesi,“ vyzvídal.

„Všichni jsou v zámku.“

„Dobře. Jestli chtějí prohledat všechny místnosti, chvíli jim to potrvá. Dáme jim okusit jejich vlastní medicínu.“ S těmi slovy vytáhl nůž a probodl obě přední pneumatiky Simcy.

„Proč obě?“ zeptal se Charles udiveně.

„Abychom se nemuseli trmácet s jejich rezervou. Teď se budou chvíli bavit přemýšlením jak nahradit dvě prázdná kola jedním náhradním. Ale my šlápneme na plyn a necháme je, ať si lámou hlavu.“

Algy šel k Robertovi a potřásl si s ním rukou. „Díky, monsieur, díky vám už můžeme pokračovat sami. Dejte si pozor na toho Germána a jeho společníky,“ varoval ho vážně. „Jsou nebezpeční. Nemám čas vám vysvětlovat co tu pohledávají, ale není to nic dobrého. Pro ty lidi válka ještě neskončila.“

„Myslíte, že hledají pana Zarrilla,“ zeptal se Robert vychytrale, „že by mu chtěli ublížit?“

„Chtějí ho zabít, příteli, stejně jako by zabili tohoto mladíka, kdyby jim padl do rukou.“

„Toho jsem se obával,“ opáčil Robert. „Ale nemějte strach. Pana Zarrilla jen tak někdo nedostane. Už to zkoušeli jiní a nemusím vám říkat jak skončili. Ještě máte v úmyslu jet do Salbris?“

„Ne. Kdybyste náhodou viděl pana Zarrilla, vyřiďte mu, prosím, že ho tady hledal jeho bratranec Karl. Teď jedeme do Monte Carla a podíváme se po něm tam.“

„A když tam nebude?“

„Možná, že se vrátíme a požádáme vás, abyste nám ho pomohl najít.“

„*Entendu, monsieur.*“

„*Aurevoir, etmerci,*“ rozloučil se Algy. Zavolal Charlese, nastoupili do auta a za okamžik už uháněli po přímé silnici.

„Příjemný člověk,“ poznamenal Charles.

„Velmi příjemný,“ přitakal Algy. „Ale myslím, že kdyby chtěl, mohl nám říct o Borisovi daleko víc.“

„Myslíte o tom, co dělal za války?“

„Ano, ale i potom. Náš přítel Robert má dobrý výcvik. Umí držet jazyk za zuby. Proto také neleží pod některým z těch malých bílých křížů. Dokud si nebude jistý naším vztahem k Borisovi, bude mlčet jako hrob. To mu samozřejmě schvaluji.“

Charles se podíval na Algyho. „Myslíte, že ví o Borisovi víc než předstírá?“

„Tím jsem si naprosto jistý,“ usmál se Algy. „Nezapomeň, že i já mám svůj výcvik.“

„Jak jste na to přišel, všiml jste si něčeho zvláštního?“

„Na obyčejného hajného, kterému do celé záležitosti nic není, se trochu příliš zajímal o to, kam máme namířeno.“

„Aha,“ řekl Charles zamyšleně. Auto vyrazilo po silnici.

KAPITOLA 5

Pokažená snídaně

Sníh na vozovce rychle roztával. Po několika minutách auto zpomalilo a odbočilo na státní silnici v místech, kde ji Algy včera opustil. Za denního světla a jasného počasí vypadalo všechno docela jinak. Bez váhání zabočili doleva - na jih. Jejich cílem teď bylo Monte Carlo u Středozemního moře. Algy si však byl jistý, že se Stalhein a Prutski museli někde v kraji ubytovat, a nejbližší město, kde to bylo možné, bylo Salbris, ležící na sever od zámku. Další město Vierzon bylo o něco dále na jihu. Z toho usoudil, že tím pravým městem je Salbris. Algy doufal, že jakmile si von Stalhein uvědomí co se stalo, zajede nejdřív do hotelu v Salbris pro svá zavazadla a potom vyrazí do Paříže v mylné představě, že tam zamířil i Citroen. Proto Algy odbočil na jih směrem k Vierzon. Musel tam neodkladně vyřídit několik věcí, především se telefonicky spojit s Bigglesem.

Do Vierzon bylo asi deset mil a na rovné silnici cesta rychle ubíhala. Během jízdy se samozřejmě bavili o událostech posledních hodin a o tom, co se asi právě děje na zámku. Důležitým zjištěním bylo, že von Stalhein a Prutski nejsou sami, že mají nejméně dva pomocníky. To jen dokazovalo, s jakou urputností jejich pátrání po Borisovi nebo Charlesovi probíhá.

Nejdůležitější informací, kterou získali od hajného Roberta, bylo zjištění, že Boris působil za války jako agent tajné služby, a za sídlo své partyzánské organizace

si vybral zámek Grandbulon v La Sologne. Otázkou zůstávalo, proč tak náhle zmizel. Algy se domníval, že se ruská tajná služba prostřednictvím svých agentů, západních spojenců nebo zrádců, vydávajících se za uprchlé zajatce a působících uvnitř francouzských odbojářských skupin, dozvěděla, že velitelem odbojové skupiny Reseau Nicky není nikdo jiný, než velkovévoda Boris z Moldávie. Za tohoto předpokladu se mohly stát jen dvě věci. Boris byl buď zavražděn, nebo se, krátce před koncem války, vytratil ze scény, protože ho jeho přátelé z britské nebo francouzské tajné služby upozornili, že jeho pravá identita je prozrazena. Po rozhovoru s tajnůstkářským hajným Robertem se Algy přikláněl spíše ke druhé možnosti.

Boris v odboji byl, o tom se nedalo pochybovat, ale Algyho spíše zajímalo, jakou tam hrál roli. V jeho mysli vzklíčilo podezření, s nímž se svěřil i Charlesovi: Boris mohl být v tajné službě už dlouho, třeba se zabýval kontrašpionáží dávno před válkou. Pravděpodobně pracoval pro Francii. Proto si také vybral za své sídlo zámek Grandbulon, jenž byl pro tajné operace mimořádně vhodný, jak se za války ukázalo, a současně mu umožňoval rychlý kontakt s Paříží.

„Ale proč tedy trávil tolik času v Monte Carlu?“ zeptal se Charles.

„Pravděpodobně kvůli mezinárodnímu prostředí. Kdo má uši nastražené, může se v Monte Carlu mnoho dozvědět,“ prohlásil Algy. „Ale to je jen moje domněnka. Přece by se nezahrabal v takovém kraji jako je La Sologne. V Monte Carlu si mohl užívat života. Já to musím vědět, vždyť jsem tam byl s ním.“

„Myslíte, že je ještě naživu?“ vyptával se Charles.

„Nevím co si o tom mám myslet," odpověděl Algy.

„Přiznávám, že v téhle věci trochu tápu. Když jsi mi svůj příběh včera vyprávěl, zdálo se mi všechno naprosto jasné. Ti muži, kteří tě sledovali z Paříže do La Sologne, chtěli dostat tebe. Ale teď mi připadá, že jim šlo spíše o Borise. Také nevím, co si mám myslet o těch dalších dvou, které jsme u zámku viděli. Odkud se vzali? Museli být někde nablízku. Ale proč? Jaký byl jejich úkol?"

„Pozorovali zámek a čekali, až se někdo objeví."

„Ale kdo? Jistě neočekávali tebe. Von Stalhein a Prutski věděli, že jsi v Paříži. Viděl jsi, že hlídají tvůj hotel. Když tě měli v Paříži pod kontrolou, proč by na tebe čekali v La Sologne? Ne, spíš bych řekl, že tví nepřátelé z nějakého důvodu mysleli, že se tam skrývá Boris. Sotva by se zajímali o někoho jiného. A jestli tam čekali na Borise, tak musí být naživu."

„Aha, už chápu," řekl Charles pomalu. „Myslím, že by nás nejradši zabili oba."

„To je mi jasné, ale chci ti jen naznačit, že jestli se Boris opravdu skrývá někde v La Sologne, je celá naše výprava do Monte Carla zbytečná. V chování toho lesníka Roberta bylo něco zvláštního. Jistě, na první pohled se zdál být upřímný, ochotný a nápomocný, ale něco před námi skrýval. To byl aspoň můj dojem. Proč by jinak dělal takové tajnosti?"

„Ze zvyku. Býval přece partyzán."

„Ne, ne. To už je minulost. Musel mít nějaký jiný důvod. Buď chtěl chránit Borise, anebo někoho jiného. Ale koho?"

Charles pokrčil rameny. „Mě se neptejte."

„Chci si z Vierzon zatelefonovat, možná že se něco dozvím," řekl Algy s nadějí v hlase.

„Od lidí z tajné služby se nic nedozvíte," prohlásil Charles. „Ti mlčí jako ústřice."

Algy se usmál. „I ústřice se dají otevřít, jen musíš vědět jak na to. Nezapomínej, že mám přes svého šéfa s tajnou službou dobré styky."

„Britská tajná služba bude sotva něco vědět o Borisovi."

„Možná že by ses divil. Mimochodem, mám také přátele v Paříži, jeden z nich pracuje v Sureté. Promluvím si s ním co nejdříve."

„Zeptáte se ho na Borise?"

„Možná, ale hlavně ho požádám o nějaké peníze, už mi docházejí. Nepočítal jsem, že se můj výlet tak protáhne. Musíme něco jíst, potřebujeme napojit auto, a já mám skoro prázdnou kapsu."

Když dorazili do Vierzonu, Algy zastavil před garáží a požádal garážmistra, aby mu opravil poškozenou pneumatiku a natankoval plnou nádrž benzínu. Mechanik mu sdělil, že oprava potrvá asi půl hodiny, a tak Algy navrhl Charlesovi, aby si zatím dali kávu a něco k jídlu v blízkém hotelu, protože mají před sebou dlouhou cestu. Řekl, že si z hotelu také zatelefonuje, a protože nemá peněz nazbyt a chce ušetřit za jeden hovor, požádá svého přítele v Paříži, aby vyřídil jeho šéfovi v Anglii, že bude asi dva nebo tři dny nepřítomen.

Vešli do jídelny, ve které již snídalo několik lidí, i když bylo teprve krátce po deváté. Algy objednal u servírky dvě snídaně a šel si zatelefonovat. Když se po deseti minutách vrátil, snídaně stála na stole.

„Požádal jsem svého pařížského přítele, aby mi poslal nějaké peníze k pokladníkovi Hotelu de Paris v Monte Carlu," řekl. „Na zdejší útratu ještě mám. Také

jsem ho požádal, aby vyřídil firmě, od které mám půjčené auto, že ho budu ještě nějakou dobu potřebovat.“

Když dojedli, zaplatili a chystali se odejít, zastavilo před hotelem nějaké auto. Algy mu zpočátku nevěnoval pozornost, ale po chvíli se přece jen podíval z okna. Byla to šedá Simca. Von Stalhein a Prutski právě vystupovali.

Charles poznal z výrazu Algyho tváře, že něco není v pořádku, vyhlédl ven a okamžitě se ho zmocnilo zděšení.

„Zachovej klid,“ zašeptal Algy. „Věř tomu nebo ne, ale nějakou nešťastnou náhodou jsme si vybrali hotel, v kterém jsou ti dva ubytováni. Je to moje vina, byl jsem si naprosto jistý, že jsou v Salbris. Nemohli nás sem sledovat. Podle jejich chování bych řekl, že o nás nemají ani tušení. Nesmí nás zahlédnout. Doufám, že půjdou přímo nahoru na pokoj, aby se trochu umyli, než sejdou do jídelny k snídani. Mezitím jim proklouzneme ven. S tou probodnutou pneumatikou si poradili rychle, měl jsem jim sebrat i rezervu.“

Ale štěstí se k nim obrátilo zády. Za okamžik se dveře otevřely a oba muži vkročili do místnosti. Von Stalhein je okamžitě zahlédl. Z výrazu jeho očí a pevně semknutých rtů vyčetli, že o nich neměl ani tušení. Jeho překvapení bylo dokonalé, ale přesto si cestou k volnému stolu neodpustil potměšilý úšklebek.

Charles zděšeně pohlédl na Algyho. „Našli nás,“ vydechl.

„Klid, klid,“ přikázal mu Algy a znovu si sedl.

Neobával se, že by von Stalhien použil násilí před tolika svědky, ale teď, když je náhodou našel, nespustí z nich oči a to jim znesnadní volnost pohybu. Pokud se nestane nic horšího, bude je sledovat do Monte Carla, a

když je dohoní někde na opuštěném úseku silnice, může se stát cokoliv. Je třeba vymyslet plán, jak se té dotěrné Simky zbavit.

„Můžeme něco udělat?“ zašeptal Charles.

„Vždycky se něco najde,“ odpověděl Algy tiše.

Von Stalhein a Prutski se posadili a objednali si snídani. Algy přelétl očima jídelnu. Někteří hosté byli místní, ostatní se tu zřejmě jen zastavili na jídlo. Ale všichni vypadali jako Francouzi a právě na tomto předpokladu založil Algy svůj plán.

„Dobré ráno, plukovníku von Stalheine,“ řekl záměrně hlasitě. „Doufám, že vám nekazilo spánek špatné svědomí.“

Von Stalhein neodpověděl, ale nemohl si nevšimnout náhlého ticha, které po vyslovení německého jména nastalo. Všichni přestali jíst.

Algy pokračoval. „Odkud berete tu drzost, že si dovolíte přijít do La Sologne tak krátce po tom, co se tu ve válce stalo? Kde zůstal váš dobrý vkus?“ Myslel to zcela upřímně, i když jeho řeč sledovala i jiný účel.

Napětí v jídelně citelně stouplo. Rozhostilo se ticho jako v kostele. Nálož byla připravena, teď ji zbývalo jen odpálit.

Algy ani nezaváhal. „Jak se má váš přítel Karl Schlegel a jeho gestapáci?“ zeptal se chladnokrevně.

To stačilo. Uvědomoval si, že bije trochu pod pás, že von Stalhein možná o Schlegelovi nikdy neslyšel, ale nemohl si dovolit být příliš útlocitný. Reakce místních lidí ho přesvědčila, že zvolil správnou taktiku.

„Němčour!“ vyskočila nějaká žena a uplivla si.

Von Stalhein zíral na Algyho, bledý jako smrt, ale neřekl ani slovo. Co by také říkal, pomyslel si Algy.

Ale někteří z přítomných měli co říci, a Algy si uvědomil, že škrtl zápalkou u sudu s výbušninou. Jejich poznámky vehnaly do von Stalheinovy bledé tváře krev.

I jeho společník vypadal zděšeně, zvláště když se vztyčil statný rozezlený Francouz a nechal si zavolat majitele. Křičel na ubohého číšníka, že nebude jíst ve stejné místnosti s vrahy a možná si přitom ani neuvědomoval, jak je blízko k pravdě. K všeobecnému rozruchu přispěla i zmatená servírka, která upustila podnos s nádobím.

Uprostřed vřavy vstoupil do jídelny hoteliér a ptal se po příčině povyku. Několik lidí mu celou událost nevybíravými slovy vysvětlilo.

Von Stalhein se zachoval tak, jak situace vyžadovala. Zůstal klidný. Kromě Algyho, trochu udiveného bouří, kterou sám vyvolal, byl von Stalhein v celé místnosti jediný, kdo zachoval chladnou hlavu. Řekl, že je mu celá záležitost nesmírně trapná, a že okamžitě odejde.

Hoteliér vztyčil varovně prst. „Zůstanete tady!“ vyštěkl.

„Nejdřív zaplatíte. Přinesu účet.“

Von Stalhein se souhlasně uklonil.

Algy uchopil Charlese za ruku. „Jdeme,“ sykl.

Veškerý zájem přítomných byl soustředěn na Němce, a tak se naši hrdinové vytratili, aniž si jich někdo všiml. Jakmile byli venku, spěchali do garáže, kde už je, k jejich velké úlevě, čekal připravený vůz.

Algy zaplatil, přidal k účtu tisíc franků, ukázal na šedé auto a řekl, „To je vůz toho Němce.“

„Já vím,“ přitakal mechanik s úšklebkem. „Viděl jsem ho, chová se, jakoby mu tady všechno patřilo.“

„Máte pravdu. Právě teď má nějaké problémy s placením. Snad byste mohl zařídit, aby odsud hned tak neodjel.“

Mechanik zamrkal. „Nechte to na mně,“ ušklíbl se prohnaně.

Algy se déle nezdržoval a za několik sekund již uháněli po silnici. Přejeli most přes kanál du Barry, odbočili ze státní silnice a stále míříce k jihu pokračovali v cestě směrem na Mereau. Algy několik minut nepromluvil. Potom řekl smutně: „Nerad otevírám staré rány, ale za jistých okolností se to snad dá ospravedlnit, zvláště když to poslouží dobrému účelu.“

„Jednal jste správně,“ ujistil ho Charles pevným hlasem. „Byl jsem za války v Paříži. Francie nezapomněla. Proč by měli zapomínat jiní?“

„Nemluvme o tak neradostných věcech,“ požádal ho Algy.

„Kam teď jedeme?“

„Na tom nezáleží, hlavně když se na čas zbavíme von Stalheina a toho jeho odporného společníka. Určitě nás budou pronásledovat, protože teď viděli na vlastní oči to, co včera jen tušili – že jsme spolu. Otázkou je, jestli také vědí o Borisově spojení s Monte Carlem. Jestliže ano, jistě uhodnou kam míříme. Viděli nás zahýbat k jihu a to znamená, že se nevracíme do La Sologne. Zámek prohledali, nikoho tam nenašli, a proto jsou si jisti, že tě v tomhle kraji už nic nedrží. Pokud z okna hotelu zahlédli, že jsme nezahnuli na silnici do Paříže a tuší, jak jsem již řekl, něco o Borisově spojení s Monte Carlem, lehce uhodnou, kam máme namířeno. Budou jistě předpokládat, že jsme jeli nejkratší cestou, a proto pojedeme raději oklikou přes St Amand,

Montlucon a Clermont-Ferrand, nerad bych se s nimi znovu setkal. Teď se blížíme k St Amandu. Zastavíme se v Hotelu de la Poste, dáme si kávu a budeme vyhlížet šedou Simku. Když ji nespatříme, můžeme si na chvíli oddechnout.“

„Nelíbí se mi, že se necháváme takhle honit,“ protestoval Charles.

„Kulka mezi žebry by se ti líbila ještě míň,“ poučoval ho Algy. „Když musíš jednat s takovou krysou, jako je Prutski, tak jsi vždycky v nevýhodě. On je připraven kdykoliv chladnokrevně vraždit – my ne.“

Sešlápl plynový pedál a vůz prudce vyrazil po silnici.

KAPITOLA 6

Cesta na jih

Uplynulo několik minut. Charles řekl: „Rád bych věděl, kde zůstali ti další dva muži, které jsme viděli ráno u zámku?“

„V Simce nebyli, takže asi dál hlídají zámek,“ uvažoval Algy, „anebo se vydali jiným autem do Salbris v naději, že nás buď dohoní na silnici, nebo nás najdou někde ve městě. Smůla je, že je nepoznáme i kdybychom je viděli na půl metru, ale oni znají nás a co je horší, znají také číslo našeho auta a to by nám mohlo být osudné. Musíme si dát dobrý pozor na lidi, kteří se chovají nějak podezřele, ať už sedí v autě nebo ne. Jestli jsou na jihu nějací nepřátelští agenti, o čemž vůbec nepochybuji, von Stalhein nebude ztrácet čas a okamžitě se s nimi spojí.“

„Myslíte, že by nás mohli přepadnout?“

„Nedá se to vyloučit. Na cestě jsou dlouhé osamělé úseky. Právě teď projíždíme téměř ideálním místem pro přepadení, nikde ani živá duše, po obou stranách silnice jen pustá krajina. Tady by člověk mohl snadno zmizet. Nechci tě nijak strašit, jen tě upozorňuji na prostou pravdu. Musíme mít oči otevřené.“

Algy možná trochu přeháněl, ale přesto se po této poznámce raději pozorně podíval do zpětného zrcátka. Až dosud byla silnice před nimi prázdná, občas předjeli nějaké slabší auto anebo náklaďák, dvě nebo tři silnější auta předjela je, provoz byl slabý, nic zvláštního se nedělo.

Ale teď zahlédl Algy ve zpětném zrcátku auto, které je velkou rychlostí dohánělo. Byl to černý Buick. Algy pokrčil čelo. Ten vůz někde nedávno viděl. Ale kde? Okamžik si nemohl vzpomenout, ale pak si to uvědomil. Nějaký černý Buick stál u chodníku před hotelem ve Vierzon. Nebyl tam, když vešli do hotelu, ale všiml si ho, když před odjezdem hovořil s mechanikem. Ten vůz stál vedle von Stalheinovy šedé simky. Bylo to stejné auto? To nevěděl, na číslo se tenkrát nepodíval, neměl důvod. Byla to náhoda, že se je teď snaží předjet vůz stejné značky i barvy? Možná, ale možná také ne. Algy nechtěl v žádném případě riskovat, instinktivně sešlápl pedál plynu až na podlahu.

„Poslyš, Charlesi," řekl stručně. „Zezadu se k nám blíží auto a nějak se mi nelíbí. Je to černý Buick. Když jsme odjížděli z Vierzon, stál nějaký černý Buick před hotelem, blízko von Stalheinovy Simky. Jestli to není stejný vůz, tak je to jeho dvojče."

Charles se podíval do zpětného zrcátka. „Co budeme dělat?"

Algy odvrátil na okamžik oči od rovné silnice před nimi a pohlédl na ukazatel tachometru, který se chvěl za číslem sto. „Rychleji už jet nemůžeme. Až uvidím nějaké rozcestí tak odbočím. Jestli pojedou za námi, znamená to, že nás sledují. Když zastavím a oni také, tak se skrč, bude se střílet."

Vůz se hnal kupředu, po obou stranách silnice svištěly řady topolů a vzdálený obzor se rychle přibližoval. Vozovka před nimi byla pustá.

Charles se ohlédl: „Blíží se," zašeptal.

„S takovým autem nás brzy doženou," řekl zachmuřeně Algy. „Musíme něco…"

„Pozor!“ vykřikl Charles, když zahlédl na své straně vozovky výstražnou značku – Řepná kampaň.

„Neboj se,“ sykl Algy. „Lepší řepa na silnici než kulka mezi žebry.“

O deset sekund později se auto smeklo; ale naštěstí to nebyl nebezpečný smyk na mokré vozovce, Algy jen prudce zabrzdil, aby mohl zahnout na odbočku, kterou zahlédl na levé straně. Hlavním účelem tohoto manévru bylo získat odpověď na otázku, jestli je Buick pronásleduje. Když zahnul za nimi, byla tato otázka zodpovězena. Vzápětí Algy pochopil, že odbočka není silnice, ale soukromá příjezdová cesta, vedoucí k velkému panskému sídlu asi dvě stě yardů před nimi. Letmý pohled na prázdná okna a ohořelé zdi bez střechy prozrazoval, že dům zničil požár. Zdálo se, že Algy udělal hrubou taktickou chybu. Tím si byl naprosto jist, ale zastavením by nic nezískal, a tak se řítil dál. Před domovním průčelím se cesta rozdvojovala; jeden pruh nalevo a druhý napravo. Algy zahnul vlevo a za okamžik zjistil, že se řítí zpátky k hlavní silnici; cesta tvořila uzavřený kruh, jak to u podobných domů bývá. Buick je stále pronásledoval, ale menší a obratnější Citroen si vedl lépe v zatáčkách a pomalu získával náskok. Alespoň jsme se přesvědčili o jejich úmyslech, pomyslel si Algy, když se znovu ocitli na hlavní silnici. Jejich náskok se snížil asi na sto yardů, ale Algy sešlápl plyn, a vůz opět vyrazil na jih.

„Pozor na řepu,“ řekl Charles zděšeně, když zahlédl bulvy ležící na vozovce.

V tom okamžiku spatřil Algy vozidla, která řepu vytrousila, dvě obrovská nákladní auta obtížená vysokými hromadami cukrovky. Zřejmě vjela na silnici

odněkud z pole v době, kdy Algy tak nesmyslně objížděl dům. Auta jela při okraji silnice asi dvacet yardů za sebou. Algy věděl, že ho Buick na rovné silnici snadno dohoní, proto prudce zabrzdil a zařadil se do mezery mezi oběma nákladními auty. Pro Buick už místo nezbývalo. Řidič Buicku, překvapený Algyho manévrem, prolétl kolem Citroenu, přibrzdil a zaujal pozici před prvním nákladákem. V této formaci pokračovala všechna čtyři vozidla dál. Algymu bylo jedno, co si o jeho podivném chování myslí řidiči nákladních aut, prozatím se cítil celkem bezpečně a mohl si na chvíli vydechnout. Ale dělalo mu starosti, kam vlastně oba nákladáky jedou; kdyby odbočily někam do polí, zůstal by s Buickem na silnici zase sám.

„Viděl jsi, kdo je v tom autě?“ zeptal se Charlese.

„Dva muži,“ odpověděl Charles. „Měli dobrý výhled, ale neviděli mě, skrčil jsem se a zakryl si tvář kapesníkem. Nejsem si jistý, ale myslím, že to byli ti dva, které jsme viděli u zámku. Ten Buick tam museli mít někde ukrytý.“

Algy změnil téma hovoru. „Co se děje?“ zeptal se, když nákladák před ním zpomalil.

Charles stáhl postranní okno a vyhlédl ven, protože mu velké auto překáželo v rozhledu. „Železniční přejezd,“ řekl lakonicky. „Závory jsou dole.“

Všechna čtyři vozidla pomalu zastavila.

Algy myslel i jednal rychle. „Řekni mi, kdyby vystupovali,“ poznamenal úsečně. Vytáhl z kapsy automatickou pistoli a zrakem rychle přelétl okolí.

Nebylo toho mnoho k vidění; v ploché krajně bez stromů se široko daleko táhly jen lány polí, občas přerušované řídkým křovím nebo remízkem. Z dálky se k

železničnímu přejezdu blížil s hlasitým pískáním vlak. Kromě skupinky lidí, nakládajících asi půl míle od nich na valník cukrovku, a osamělé hradlářky, stojící u závor, nebyla v celém okolí ani živá duše.

Abychom mohli další Algyho počínání lépe sledovat, musíme si uvědomit, že ve Francii se jezdí vpravo, a sedadlo pro řidiče je tudíž umístěno na levé straně auta. To znamená, že když Algy přelezl přes Charlese a vystoupil pravými dveřmi, nemohl ho řidič nákladního auta stojícího za nimi zahlédnout. Řidič předního náklaďáku samozřejmě také ne. Shrbený Algy se opatrně proplížil kolem pravé strany předního náklaďáku až na úroveň jeho motoru a chvíli vyčkával, pozoruje černý Buick před sebou. Když vlak rachotil přes přejezd, zvedl pistoli, pečlivě zamířil a prostřelil pravé zadní kolo Buicku. S uspokojením sledoval, jak se pneumatika pomalu vyprazdňuje. Dunění vlaku dokonale přehlušilo výstřel. Algy zasunul pistoli do kapsy, přeběhl k Citroenu a padl do svého sedadla právě v okamžiku, kdy se závory začaly otevírat. Algy zařadil jedničku, objel přední nákladní auto a přejel přes přejezd jako první. Řidič náklaďáku hlasitě troubil, aby mu Buick uvolnil cestu.

Když projížděli kolem Buicku, zahlédl Algy na okamžik rozezlené tváře dvou mužů. Oba byli mladí, asi třicetiletí, s vyholenými tvářemi. Řidič byl bledý mladík s černými vlasy, hladce sčesanými dozadu, chladnýma modrýma očima a zachmuřeným čelem. Druhý muž byl snědý a jeho zapadlé tmavé oči se téměř ztrácely ve stínu vysedlých lícních kostí. Na krku měl křiklavou, červenožlutou vázanku a na hlavě černý klobouk s ohnutým okrajem.

„Viděl jsi ty muže?“ zeptal se Algy Charlese.

„Ano.“

„Znáš je?“

„Ne.“

„Podívej se co dělají.“

Charles se ohlédl. „Vystoupili a prohlížejí si pneumatiky,“ sdělil Algymu.

„Řidič předního náklaďáku také vystoupil a zřejmě jim nadává, že ho zdržují. Teď znovu nastoupil a couvá, aby je mohl objet. Co je s tím Buickem? Nemohou nastartovat?“

„Startování jim nepomůže, mají prázdnou duši.“

„Jak to?“

„Prostřelil jsem jim pneumatiku,“ Algy se usmál a sešlápl plyn.

V Charlesových očích zazářil obdiv. „Tak proto jste vyšel ven!“

„Byl to nejsnazší způsob jak je zdržet,“ vysvětloval Algy.

„Škoda, že jsem jim nestačil vzít i rezervu, jako to oni udělali nám. Myslím, že jsme získali alespoň čtvrt hodiny a to je nejméně patnáct mil. Ale starostí jsme se ještě nezbavili. Znají číslo našeho auta, s tím se musíme prozatím smířit.“ Algy sevřel pevněji volant a malý Citroen pokračoval ve své dlouhé pouti na jih, ke Středozemnímu moři.

KAPITOLA 7

Setkání v Monte Carlu

Cestu k pobřeží není třeba obšírně popisovat, protože proběhla bez zvláštních událostí. Simku ani Buick naši hrdinové nikde nezahlédli, asi proto, že se Algy všemožně snažil takovému setkání vyhnout. Předpokládal, že pokud von Stalhein vytušil, že směřují do Monte Carla, bude se domnívat, že zvolili nejkratší cestu, po státní silnici číslo sedm, podle levého břehu Rhony; proto se Algy vydal oklikou přes Clermont–Ferrand a hornaté Cevennes.

Rozhodl se přenocovat v Clermont-Ferrandu, protože v tak velikém městě by je případní pronásledovatelé jen těžko hledali. Kromě toho tam chtěl také nakoupit nezbytné vybavení pro sebe i pro Charlese. Za jeden den rozhodně do Monte Carla nedojedou a pokud už musí někde cestou přenocovat, jevil se mu Clermont-Ferrand jako nejvhodnější místo. Ve městě nakoupili dvě nové košile, dvě pyžama, toaletní potřeby a tašku, ve které nákup odnesli. Potom strávili příjemnou noc v jednom z malých hotýlků na Place de Jaude.

Časné ráno je zastihlo v dlouhém stoupání na Puy de Dome a potom jeli přes Villefort, Ales a Uzes do Avignonu, kde se zastavili na oběd. Před Avignonem museli samozřejmě přejet Rhonu a znovu se ocitli na nebezpečné státní silnici číslo pět. Proto pokračovali opatrně a pečlivě sledovali všechna auta v obou směrech. Ale nic se nepřihodilo. Nechali za zády Aix, obezřetně projeli Draguignan a Frajus, a nedaleko Cannes poprvé

spatřili modré moře. Po šálku čaje v Nice se vydali rušnou spodní cestou do Monte Carla, kam dorazili, trochu unaveni, krátce po páté odpoledne.

„Tak jsme tady," řekl Algy spokojeně. Jeho první myšlenka platila penězům. Po výdajích za cestu, nákupy a hotel mu v kapse zůstalo jen pár franků, a proto se trochu s obavami, vydal do Hotelu de Paris, aby zjistil, jestli už došel slíbený dopis s penězi. Naštěstí tam už byl. Algy si dopis vyzvedl a s úsměvem se vrátil k autu. Zajel do garáží Riviera a vůz tam zaparkoval, šťasten, že se konečně zbavil zrádné poznávací značky. Když otevřel dopis z Paříže, našel v něm sto liber ve francích a lístek, v němž ho pan Marcel Brissac ze Sureté ujišťoval, že mu kdykoliv ochotně pošle další peníze.

Během cesty do Monte Carla měli oba přátelé spoustu času k hovoru a Algy ho také dokonale využil, aby Charlese informoval o svých přátelích. Chlapec se dozvěděl, že tajemný Biggles je Algyho nadřízený v Londýně a Marcel Brissac je letec, člen Mezinárodní policejní komise v Paříži.

Nejdříve hledali nějaké ubytování a také je brzy našli v hotelu Alexander, jenž jejich účelům zcela vyhovoval a navíc nebyl v bezprostřední blízkosti centra všeho dění – Casina. Kdyby chtěl von Stalhein sledovat život v Monte Carlu, určitě by svého špeha umístil právě do Casina, řekl Algy. Oba přátelé neustále vyhlíželi černý Buick nebo von Stalheinovu šedou Simcu, ale i když znali poznávací značky obou aut, žádné z nich nezahlédli. Algy neměl v úmyslu procházet se po ulicích Monte Carla v bláhové naději, že třeba někde náhodou narazí na Borise Zarrilla; takový plán by byl příliš zdlouhavý a naděje na úspěch mizivá. Trápilo ho, že si

vzal volno bez Bigglesova svolení, že svého nadřízeného o svých záměrech podrobně neinformoval, ale za daných okolností nemohl jednat jinak. Zavolal sice Marcelu Brissacovi do Paříže a požádal ho, aby Bigglesovi vzkázal, že je na cestě do Monte Carla, ale nemohl mu vysvětlit svoje důvody, tím by jen ztrácel čas a mohl by celou situaci ještě více zkomplikovat. Předpokládal, že se v Monte Carlu zdrží jen několik dní. Jestliže v té době nenarazí na nějakou stopu, která by ho přivedla k Borisovi, bude další pobyt na Azurovém pobřeží zbytečný.

Algyho plán byl prostý. V Monte Carlu nebo možná někde jinde v monackém knížectví, žili, a snad dosud žijí, dva muži, kteří Algyho i Borise znávali z předválečných tenisových turnajů v Country Clubu. Jeden z nich býval v klubu vrchním číšníkem, Algy ho znal pod jménem Mario a ten druhý byl Joseph, ze slavného baru Victor v Hotelu de Paris. Pokud je Boris v Monte Carlu, nebo zde nedávno byl, měl by alespoň jeden z nich o něm vědět, i kdyby ho neviděli osobně. Kdyby byl Boris ve městě, jistě by zašel navštívit své staré přátele; nepříjemné bylo pouze to, že Algy ani Charles nevěděli s jistotou, jestli je Boris ještě naživu. Ale zpráva o jeho smrti by se určitě rychle donesla do tak mezinárodního centra, jako je Monte Carlo.

Pokud by Mario ani Joseph o Borisovi od války neslyšeli, nedalo by se nic dělat, uvažoval Algy, bylo by nutné zajet do Paříže a požádat Marcela, aby jim získal nějaké informace přímo od policie. Algy o tomto řešení uvažoval už v Clermont-Ferrandu a pokládal je za moudré, ale přesto pokračoval v cestě na jih, protože nechtěl zklamat Charlese, který byl jednoznačně

přesvědčen, že se Boris skrývá v Monte Carlu. Nezanedbatelným faktorem byla i snaha zamést za sebou stopu a dostat se co nejdále od von Stalheina.

Algy se umyl, a protože bylo ještě stále světlo, přikázal Charlesovi, aby neopouštěl hotelový pokoj. Potom vyšel ven, nasedl do městského autobusu a odjel do Country Clubu, kde se v pěti minutách dozvěděl vše potřebné. Mario už tam nepracoval. Byl zabit za války. Noví číšníci byli většinou cizinci a žádný z nich o Borisovi Zarrillovi nikdy neslyšel. Algy se nezdržoval dalším vyptáváním a odjel zpátky do hotelu. Když vyprávěl Charlesovi o výsledku své cesty, viděl v jeho tváři zklamání.

Chlapec během Algyho nepřítomnosti pozoroval z okna bulvár před hotelem. Zahlédl jeden černý Buick a dvě šedé Simcy, ale z výšky prvního patra nedokázal přečíst jejich čísla.

„V Monte Carlu může jezdit třeba šest černých Buicků a tucet šedých Simek," řekl Algy mrzutě. „Ale já bych potřeboval vědět jinou věc a nevím, jak na ni přijít. Kdyby se tady objevil von Stalhein se svou bandou, koho by vlastně hledali? Tebe nebo Borise? Naše slabost je, že toho možná vědí o Borisovi víc než my. Ale tady nic nevymyslíme a zbytečným vysedáváním jen marníme čas. Pojď, zajedeme do baru Victor v Hotelu de Paris, třeba se tam dozvíme něco nového."

Protože se už setmělo, vzal Algy Charlese s sebou. Když sjížděli mírnou zatáčkou k hotelu na Place de Casino, Algy řekl: „Jestli je Boris někde v knížectví, nebo tady po válce byl, musí o tom v baru někdo vědět. Je to středisko místního společenského života a nedovedu si představit, že by se tam Boris alespoň jednou

nezastavil, i kdyby městem jen projížděl. Ale na druhou stranu, pokud se obává o svůj život, bude se jistě vyhýbat všem místům, kde by ho mohl někdo poznat. V takovém případě mohl opustit i Evropu.“ Charles váhavě souhlasil.

Když vstoupili do baru, bylo v místnosti jen několik hostů, na běžnou koktailovou tlačenici bylo ještě příliš brzy. Měli štěstí, Joseph stál na svém místě, vzpřímený a nažehlený jako vždy. Jakmile spatřil Algyho, rozlil se po jeho tváři úsměv, přispěchal k němu a srdečně ho oslovil: „Vítám vás v Monte Carlu, monsieur. Těší mě, že jste nás po letech opět navštívil. Do Monte Carla se všichni rádi vracejí.“

Algy přešel rychle k věci. „Když už o tom mluvíte, neviděl jste tady pana Zarrilla, hrával se mnou před válkou tenis, vzpomínáte si?“

Josephův výraz se rázem změnil. Přelétl očima místnost, jakoby se chtěl ujistit, že není nikdo v doslechu. „Copak jste neslyšel, že pan Zarrill je mrtvý?“

Algy se zarazil. „Ne,“ řekl pomalu. „To jsem nevěděl. Kdy se to stalo? A kde? Tady v Monte Carlu?“

„Ne.“ Joseph ztišil hlas do šepotu. „Víte, kdo pan Zarrill doopravdy byl?“

Algy mu pátravě pohlédl do tváře. „Ano. Jistě. A jak jste se dozvěděl vy, že byl…“

„Velkovévoda…“

„Ano.“

„Někdo z nás to musel vědět. Byla válka…chápete. Občas sem přišel…a ostatní také. Scházeli jsme se tady…“ Joseph se odmlčel.

„Chcete říct, že jste byl také v odboji?“

Joseph se pousmál. „Ovládám pět jazyků, a někdy tady zaslechnu důležité věci…jistě mi rozumíte.“

Algy přikývl. „Ano. Chápu. Ale neřekl jste mně, jak pan Zarrill zemřel. Byl zabit? Za války? Tenhle chlapec je jeho bratranec a shání o něm nějaké informace.“

Joseph pozvedl obočí. „Ne, ne. Stalo se to nedávno.“

„Kdy jste ho viděl naposled?“

„Asi před měsícem.“

„Tady, v Monte Carlu?“

„Ano.“

„Co se mu stalo?“

Joseph váhal: „Víte, tady u nás… my… jsme vždy velmi diskrétní. A také jsem dostal instrukce, abych se nezmiňoval o… jistých věcech. Ale vy jste jeho přátelé, a jistě mě neprozradíte, když vám to řeknu.“

„Můžete se spolehnout.“

„Když sem přišel naposled, nevypadal dobře. Zmínil jsem se o tom, a on mi řekl, že ho postřelili nějací nepřátelé, kteří ho už delší dobu pronásledují. Svěřil mi to zcela důvěrně, byli jsme přece za války spolubojovníci. Řekl, že odjíždí. Asi po týdnu se objevila v novinách malá zprávička, že na kolejích ve švýcarském tunelu Simplon bylo objeveno mrtvé tělo muže. Později jsem se dočetl, že se pravděpodobně jednalo o tělo velkovévody Borise z Moldávie. Rumunské noviny – jak jistě víte, máme tady veškerý cizí tisk - potvrdily podle dokumentů nalezených v kapsách mrtvého, že se bez jakýchkoliv pochyb jedná o tělo velkovévody Borise, který patrně náhodou vypadl z vlaku.“

„Vy tomu nevěříte?“

„Jestli to byl opravdu velkovévoda, tak bych řekl, že to náhoda nebyla.“

„Proč říkáte, jestli to byl velkovévoda? Máte nějaký důvod pochybovat o totožnosti toho mrtvého?“

„Ano. Ale je to jen moje domněnka.“

„Máte nějaké podezření? Jaké?“

Joseph se zahleděl z okna na modré Středozemní moře. „Člověk si musí dávat pozor na jazyk, monsieur, tady i stěny mají uši, a já nechci umřít nějakou nešťastnou náhodou, kvůli záležitostem, které se mě netýkají.“

„To bych mohl říct také, ale mám smysl pro spravedlnost.“

Joseph se opět otočil k Algymu. „Jistým lidem, které nechci jmenovat, by určitě přišlo vhod, kdyby náš…eh, společný přítel byl mrtvý.“

„To jistě,“ souhlasil Algy, „vezmeme-li v úvahu, že se jednalo o člověka, který měl ve své zemi stoupence, jejichž hnutí by se v případě jeho smrti rozpadlo.“

Joseph se zhluboka nadechl, jakoby dospěl k rozhodnutí. „Tak za prvé, monsieur, pracoval jsem s naším přítelem v odboji a jsem si jistý, že by u sebe nikdy nenosil svoje pravé dokumenty.“

„A za druhé?“

„Když jsem ho naposled viděl, nechal si narůst vousy, patrně kvůli utajení. Ten mrtvý na kolejích byl hladce oholen. Pokud mu někdo vousy neodstranil po smrti, o čemž pochybuji, nemohlo jít o téhož člověka.“

„Děkuji vám za vaši důvěru, Josephe,“ řekl Algy. „Dal jste nám naději. Ale položím vám ještě jednu otázku. Víte, kde náš přítel v Monte Carlu bydlel?“

Joseph opět přelétl očima prostorný bar, do kterého se začínali trousit návštěvníci.

„Je to důležité. Jestli je živý, musí ho jeho bratranec najít,“ naléhal Algy. „Možná, že najdeme nějakou stopu v jeho bytě…“

„Žil ve Ville Clement, malém domě na levé straně Escalier Brougard, schodů, které vedou z Rue ďItalie dolů na Boulevard des Bas Moulins. Dům stojí v zahradě obehnané kamennou zdí. Vchází se do ní malými dřevěnými dveřmi přímo se schodů.“

„Žil tam sám?“ vyzvídal Algy.

„Žil sám. Každý den k němu docházela jedna starší žena, vdova jménem Cavalliová, připravovala mu jídlo a starala se o domácnost.“

„Ta žena tam ještě je?“

„To vám opravdu nepovím, monsieur, už dlouho jsem ji neviděl. Omluvte mě, prosím,“ rozloučil se Joseph a odspěchal k hostům, kteří se netrpělivě dožadovali obsluhy.

Algy už déle nečekal, uchopil Charlese za loket a vyšli ven. „Máme o čem přemýšlet,“ poznamenal, když vykročili do kopce směrem k hlavnímu bulváru. „Ale stále ještě nevíme, jestli Boris opravdu žije.“

„Joseph je o tom zřejmě přesvědčen. Kam jdeme?“

„Zajdeme se podívat na ten dům, kterému říkají Villa Clement. Bude lepší, když se tam vypravíme dokud je tma, třeba ho někdo hlídá.“

„Myslíte, že tam hlídají?“ zeptal se Charles překvapeně.

„Až budeš v téhle hře tak dlouho jako já,“ odpověděl Algy chmurně, „pochopíš, že nepřítel toho ví nejméně tolik co ty a pokud je moudrý, myslí si o tobě totéž.“

Na bulváru des Moulins zabočil Algy doprava, směrem k Rue ďItalie. Za deset minut již procházeli dlouhou ulicí, pročítajíce názvy strmých, úzkých, kamenných schodišť – escalierů – prudce spadajících dolů k pobřežnímu bulváru Bas Moulins.

„Tady je to," řekl konečně Algy a vydal se dolů po schodech, matně osvětlených lucernami, umístěnými na zahradních zdech vil. Dům, který hledali, stál asi v polovině strmé uličky. Se schodištěm hraničil jen bílou, třímetrovou zdí s těžkými dřevěnými dveřmi, na nichž byl vybledlý nápis – *„Villa Clement."*

„Třeba je otevřeno," zamumlal Algy a sáhl po železném kruhu na dveřích. Uchopil kovový kruh, otočil jím a dveře se tiše otevřely.

„Máme štěstí," řekl Charles.

„Nevím jestli je to štěstí, připadá mi to divné," odvětil Algy pochybovačně. „Jestli tu nikdo nebydlí, tak bych očekával, že bude v tuhle hodinu zamčeno. O to by se měla postarat ta hospodyně, ať už tu ještě pracuje nebo ne. Ale když je otevřeno, můžeme si to tu aspoň trochu prohlédnout." Rozhlédl se po schodišti nahoru i dolů. Nikde nikdo. Naprosté ticho rušily jen vzdálené ozvuky dopravního ruchu na horním bulváru.

Vstoupili dovnitř. Algy tiše zavřel dveře a světlo pouličních lamp zmizelo.

Ocitli se v zanedbané zahradě, zarostlé býlím, kterého se už dávno nedotkla lidská ruka. Několik starých citroníků a pomerančovníků vrhalo na zem inkoustové stíny. Vysoko nad jejich hlavami zvedala svůj rozevlátý chochol osamělá palma. V levé straně zahrady stála malá krychlová vila, ztrácející se mezi keři buganvílií. Měsíční světlo pronikající stromovím vytvářelo na jejích bílých stěnách podivné, mihotavé stíny. K domovním dveřím se rozpačitě klikatila úzká cestička z plochých kamenů, napůl ztracená v podrostu. Okna umístěná po obou stranách vchodu, zírala na příchozí jako vyhaslé oči. Nikde nebylo vidět světlo.

„Zdá se, že tu nikdo není. To je zvláštní, ale po tom, co nám řekl Joseph, se to dalo očekávat," řekl Algy tiše.

Přistoupil ke dveřím a chvíli nerozhodně naslouchal. Naprosté ticho. „Dům by měl být zamčený," řekl přesvědčeně. Otočil klikou a lehce zatlačil. Dveře se otevřely. Zase je zavřel. „Tomu nerozumím," zabručel si pro sebe. „Když jsou dveře otevřené, měl by být někdo uvnitř, a v tom případě bychom měli slušně zaklepat, aby nás nepovažovali za lupiče."

Tiše zaklepal na dveře. Chvíli čekal. Žádná odpověď. Zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji, ale stále žádná odpověď. Otevřel dveře a zavolal: „Je někdo doma?" Naprosté ticho. Algy se obrátil k Charlesovi. „Podíváme se dovnitř," zašeptal. „Stejně to budeme muset dříve nebo později udělat, jinak Borise nevypátráme, tak proč ne hned? Měl jsem se Josepha zeptat na adresu té hospodyně, ale nechtěl jsem na něj příliš naléhat, už takhle nám toho řekl až dost."

Při těch slovech otevřel doširoka dveře, vstoupil dovnitř a škrtl zápalkou, aby našel elektrický vypínač, který musel být někde poblíž. Byl tam. Algy otočil vypínačem a místnost zalilo jasné světlo. Stáli v malé vstupní hale s kamennou podlahou. Napravo i nalevo byly dveře, do zadní části domu vedla úzká chodba zakončená schodištěm do horního patra.

Algy otevřel levé dveře, rozsvítil světlo a přelétl očima místnost; byl to prostě zařízený obývací pokoj. Vrátil se k pravým dveřím, za nimiž se, jak očekával, skrývala malá, rovněž velmi skromná jídelna. Obě místnosti byly čisté a uklizené, ale vypadaly, jakoby je delší dobu nikdo neužíval.

„Když už jsme tady, podíváme se i nahoru," řekl Algy, aniž by se zmínil, co tam hodlá nalézt. Vyšel po schodech nahoru. V patře byly opět nalevo i napravo dveře. Pokoj na levé straně byl téměř prázdný, stála v něm pouze jedna dřevěná postel a prádelník s několika zásuvkami. Pokoj napravo byl o něco větší, vybavený lepším nábytkem a velkou dvojitou postelí. Dveře na zadní stěně vedly patrně do koupelny.

„Tady se asi nic nového nedozvíme," poznamenal Algy, posadil se do nohou manželské postele a vytáhl pouzdro s cigaretami. „Trochu mě mrzí, že jsme sem vnikli tak bez pozvání, připadám si jako vetřelec. Bude lepší, když se tu zastavíme zítra ráno znovu. Možná, že tady bude i ta hospodyně a třeba nám řekne něco nového." Algy škrtl zápalkou, aby si zapálil cigaretu, ale ruka mu zůstala trčet nehybně ve vzduchu.

Dveře na zadní stěně se otevřely a do místnosti vstoupil von Stalhein, následován Prutskim. Von Stalheinova levá ruka se skrývala v postranní kapse saka. Potměšile se šklebící Prutski držel v ruce pistoli.

„Předpokládal jsem, že se tady shledáme," řekl von Stalhein chladným, nevzrušeným hlasem. „Je načase, abychom si zase jednou trochu popovídali, Lacey."

KAPITOLA 8

Tvrdá slova ve Villa Clement

Algy na několik sekund oněměl. V duchu si hořce vyčítal, že se dopustil té nejhrubší chyby, kterou sám nedávno tolik zatracoval; podcenil schopnosti nepřítele. Během své dlouhé kariéry zažil různá překvapení, ale ještě nikdy nebyl tak otřesen, tak dokonale nepřipraven na náhlý zvrat situace, jako v této chvíli.

„No dobře," řekl příkře, protože byl doopravdy vzteklý. „Tak jste nás našli. Anebo my jsme našli vás. Vyjde to nastejno, ne?" V duchu se divil, proč Prutski nevyužil situace a okamžitě nezastřelil Charlese, když to měl stejně v úmyslu.

To se brzy vysvětlilo. Von Stalhein pokynul Prutskimu, a ten oslovil Charlese, jazykem, kterému Algy nerozuměl.

„Okamžik," přerušil ho Algy jízlivě. „Mluvte srozumitelně!" Otočil se k Charlesovi: „Co říkal?"

„Ptal se, kde jsou ty klenoty."

„Zeptej se ho, o jakých klenotech mluví." Charles to udělal. „Co ti odpověděl?"

„Říká, že o těch klenotech vím. Když mu prozradím, kde jsou ukryty, tak prý mi neublíží a nechá mě odejít."

„To je od něj opravdu velkomyslné," řekl Algy uštěpačně; už chápal, proč Prutski před chvílí nevystřelil.

„Když mu to řekneš, tak tě okamžitě zabije, ztratíš pro něj cenu."

„Já vím."

„Jsi připraven na jeho otázku neodpovědět?"

„Ovšem. K ničemu mě nedonutí. Raději zemřu.“

„Dobře. Tak mu řekni, ať táhne k čertu.“ Algyho ruka se pomalu sunula ke kapse.

Ale von Stalhein jeho pohyb zahlédl a okamžitě vytasil pistoli. „Na vašem místě bych to nezkoušel, Lacey,“ řekl ledově.

„Jak víte, co byste dělal, kdybyste byl na mém místě?“ odsekl Algy, stále ještě rozzuřený, že tak školácky upadl do pasti. Teď už chápal, proč nebyly žádné dveře zamčené.

Prutski znovu oslovil Charlese.

„Co je zase?“ zeptal se Algy podrážděně.

„Říká, že mi dává deset sekund na rozmyšlenou,“ odpověděl bezradně Charles.

„Řekni mu, že ses už rozhodl. Nemáš co ztratit, stejně by tě zastřelil, kdyby mohl.“ Algy se zoufale snažil vyklouznout z pasti. Šátral za zády rukama po zdi a hledal vypínač.

„Už jsem se rozhodl,“ řekl Charles klidně. „Radši se zabiju sám než abych vám ty klenoty vydal. Když zemřu, vezmu si tajemství do hrobu.“

Prutski zvedl pistoli a pečlivě zamířil na Charlese. Podle výrazu jeho tváře nešlo o planou výhrůžku.

Algy nedokázal nečinně přihlížet chladnokrevné vraždě. Sebral všechny své síly, bleskurychlým výpadem prudce odstrčil Charlese a současně jediným mávnutím ruky zasáhl vypínač na zdi. Místnost se ponořila do tmy. Algy padl na zem, vytáhl pistoli a na okamžik ztuhnul, očekávaje výstřel.

Ale žádný výstřel se neozval, a Algy okamžitě pochopil proč. Záblesk výstřelu by prozradil střelcovu pozici a vyvolal okamžitý protiútok.

Uplynulo několik mučivých sekund a v temné místnosti se nikdo neodvážil ani pohnout, zavládl ztrnulý klid. Algy zadržoval dech a naslouchal. Ticho bylo skličující. Je to patová situace, pomyslel si Algy, nikdo sice nestřílí, ale nikdo se neodváží pohnout.

Náhle přerušil ticho zvuk, který nikdo neočekával. Šramot kroků na kamenné cestičce před domem, doprovázený nesrozumitelnými hlasy. Dveře domu se otevřely a zase zavřely, z haly se ozvalo cvaknutí vypínače. Po krátké chvíli zazněly kroky na schodech a zastavily se na horním odpočívadle.

„V tomhle pokoji se svítilo," ozvalo se francouzsky. Kroky se přiblížily ke dveřím, cvakl vypínač a místnost zaplavilo světlo.

Na prahu stál Biggles. Vedle něj Marcel Brissac.

Biggles se s úsměvem rozhlédl po pokoji. „Držíte černou hodinku?" zeptal se klidně. „Můžeme se k vám připojit?"

Algy se s výdechem úlevy pomalu zvedal z podlahy, vstával i roztřesený Charles, tisknoucí se ke stěně. Von Stalhein se krčil za postelí. Prutski klečel v koutě u okna.

„Nikdy v životě jsem nikoho tak rád neviděl," řekl Algy chraptivě.

„Čím jste se bavili, když jsme vás přerušili?" vyzvídal Biggles.

„Prutski se právě chystal zastřelit Charlese."

„Prutski je ten gentleman s licousy?"

„Ano."

„Tak proto jsi zhasl světlo?"

„Ano."

„To nás zmátlo." Biggles se podíval na Prutskiho, potom na von Stalheina a nevzrušeně vsunul pistoli

zpátky do kapsy. „Ale, ale, von Stalheine," řekl vyčítavě, „jak si může člověk s vaším vkusem a vzděláním vybrat tak nepřitažlivého společníka. Kde jste proboha přišel k tomu prapodivnému individuu? Ale na tom nezáleží. Asi jste si nemohl příliš vybírat. Jak se říká, když se hrabeš v hnoji, nestěžuj si na zápach. Tak na co čekáte? Budeme v té ostrostřelbě pokračovat, nebo ji necháme na jindy?"

Marcel se podíval na Algyho. „Můžete proti těm mužům vznést nějaké obvinění, které by zajímalo monackou policii?"

Algy zavrtěl hlavou. „Ne. Dostali se jen k výhrůžkám."

„Nechcete je dát zatknout?"

„Ne."

Marcel mávl rukou ke dveřím. „Tak zmizte, než si to rozmyslím."

Von Stalhein vykročil beze slova z pokoje a Prutski ho následoval. Z odpočívadla schodiště je přísně sledoval Biggles. Když se za nimi zavřely domovní dveře, přešel k oknu, a ve světle měsíce viděl, že vyšli ze zahrady.

„Jsou pryč," sdělil ostatním. Potom se obrátil na Algyho: „Tak co jsi zase vyváděl? To už tě nemůžu poslat ani do Paříže?" Jeho hlas zvážněl, „Jak jste se dostali do téhle nepříjemné situace?"

„To je dlouhá historie," odpověděl Algy. „Nejdřív bych rád slyšel, jakým zázrakem jste se tady objevil právě v té nejkritičtější chvíli."

Biggles pozvedl obočí: „Zázrakem? Nic zázračného na tom nebylo. Snad si nemyslíš, že bych tě nechal ve Francii samotného s tak nebezpečným darebákem jako je von Stalhein?"

„Ne, nemyslím, na to vás znám příliš dlouho."

„Tak vidíš. Co jsem měl jiného dělat? Když jsi mi telefonoval z La Sologne, pochopil jsem kde jsi, ale nechápal jsem, proč je tam také von Stalhein. Proto jsem o něco později zavolal na zámek sám, ale linka byla hluchá.“

„Von Stalhein zřejmě přeřezal dráty. Také jsem se vám zkoušel dovolat, když odešel, ale jak říkáte, telefon nefungoval.“

„Přirozeně jsem si dělal starosti, a proto jsem se rozhodl, že se za tebou vydám,“ vysvětloval Biggles. „Bylo to jednoduché. Mluvil jsi o klíči od zámku Grandbulon. Když jsi zavěsil, zavolal jsem na centrálu a tam mi potvrdili, že jsi opravdu ze zámku telefonoval; zkoušel jsem se s tebou spojit, ale telefon nefungoval. Počkal jsem ještě jeden den, a když ses neozval, odletěl jsem do Paříže za Marcelem. Marcel právě horlivě sháněl nějaké materiály, o které jsi ho telefonicky požádal z Vierzon. Týkaly se jistého Borise Zarrilla, bývalého velitele partyzánské skupiny Reseau Nicky. Jeho spis a jeho adresu v Monte Carlu získal Marcel od tajné služby, a protože věděl, že jsi na cestě právě do Monte Carla, nebylo nijak obtížné dát si to všechno dohromady. Poslal jsem Bertieho a Gingera do La Sologne, aby tam trochu obhlédli situaci a já s Marcelem jsme odletěli na jih, podívat se, co se vlastně děje. Přistáli jsme v Nice dnes odpoledne a odtamtud jsme pokračovali autem do Monte Carla. V Hotelu de Paris nám řekli, že sis už vyzvedl peníze, které ti tam Marcel poslal. Nevěděli jsme, kde jsi v Monte Carlu rozbil stan, a proto jsme jeli rovnou sem, podívat se, jestli jsi někde nevyšťoural Borisovu adresu.“

Algy přikývl. „Tu adresu jsme zjistili, ale bohužel ji znal i von Stalhein.“

„Tak o co vlastně jde? Jak ses do toho zapletl? Kdo je ten chlapec?“

„Boris Zarrill, o kterém jste se zmínil, je ve skutečnosti velkovévoda a dědic moldavského trůnu – pokud ještě žije. To se snažíme zjistit. Tenhle chlapec je jeho bratranec,“ řekl Algy a ukázal na Charlese. „Dovolte abych vám představil prince Karla z Moldávie, právoplatného nástupníka na moldavský trůn v případě Borisovy smrti.“

Po tomto úvodu pokračoval Algy ve vysvětlování. „S Charlesem jsem se setkal na zámku. Obtěžovali ho nějací neurvalci zpoza železné opony, kteří dostali za úkol ho oddělat. Tomu jsem samozřejmě musel zabránit.“ Algy se pohodlně usadil na manželské posteli a stručně Bigglesovi a Marcelovi zopakoval celý sled událostí.

„Takže stále ještě nevíte, jestli Boris žije nebo ne?“ zeptal se Biggles, když Algy skončil.

„Ne.“

„V tom případě musíme dobře zvážit, kde ho máme hledat.“

„Máte naprostou pravdu. Vlastně jsem ani nečekal, že tady Borise najdu. Spíše jsem doufal, že zde narazím na nějaký náznak, který by mě přivedl na jeho stopu. Nevěděl jsem, kde jinde bych se měl poohlédnout. Možná, že tady skutečně něco je, ale ještě jsme nestačili dům prohledat, protože nás překvapil von Stalhein s tím svým ostrým hochem. Mimochodem, nejsou sami, mají ještě nejméně dva pomocníky, možná i víc.“

Biggles zamyšleně poťukával cigaretou o hřbet ruky. „Jestliže chtěl Boris opravdu zmizet, je velmi nepravděpodobné, že by tady zanechal nějakou stopu vedoucí k jeho úkrytu.“

„Byl zkušený ilegální pracovník, zocelený v letech války, kdy sebemenší omyl mohl mít za následek smrt," dodal Marcel. „O jeho chytrosti a opatrnosti ostatně svědčí i fakt, že dokázal tak dlouho unikat veškerým německým pokusům směřujícím k jeho likvidaci."

„Přesto," pokračoval Biggles, „mi připadá divné, že se vůbec nepokusil informovat Charlese o svých úmyslech. Byla to přece, v jistém smyslu, povinnost vůči rodině. Marceli, našel jsi v jeho materiálech nějakou zmínku o tom, že by gestapo nebo nějaká jiná složka německé špionáže věděly o pravé totožnosti velitele partyzánské skupiny Reseau Nicky?"

„Ne, nenašel. Ale to ještě neznamená, že o ní nevěděli. Někdo to tajemství vyzradit mohl. Znáte přece německé metody při výslechu zajatců."

„Pokud znalo Borisovu pravou totožnost gestapo, můžeme předpokládat, že ji znají i ostatní země za Železnou oponou. Von Stalhein není jediný bývalý nacista, který vstoupil do služeb Moskvy. Ale jen ztrácíme čas a zbytečně si lámeme hlavu. Otázka stojí takto: je Boris živý nebo mrtvý? V případě, že je mrtvý, jaké bude mít jeho smrt následky pro Charlese? Když chlapce necháme bloudit světem bez pomoci, za nějaký čas ho jeho nepřátelé dostihnou. Třeba ho budou i mučit, aby jim úkryt klenotů prozradil, a když dosáhnou svého, tak ho chladnokrevně zlikvidují, podle zásady – mrtví nemluví. Vezmu-li v úvahu události dnešního večera, Prutski se zřejmě domnívá, že chlapec o klenotech ví."

„Ty klenoty jsou skutečná hrozba," přidal se Marcel. „Kdyby neexistovaly, možná že by ustal i hon na Charlese."

„Kdyby se daly nějak vyvézt ze země a prodat, nepřítel by se musel vzdát všech nadějí a další pronásledování Charlese by ztratilo smysl," řekl Algy.

„Nechceš snad navrhnout, abychom to udělali my?" dodal Biggles posměšně.

„Eh…ne."

Seděli a dívali se na sebe, nikdo nechtěl promluvit jako první. Ticho přerušil vzdálený zvuk dveří do zahrady; otevřely se a zase zavřely. Na cestičce před domem zazněly rychlé kroky. Domovní dveře se otevřely a někdo vystupoval nahoru po schodech.

„Co teď," zamručel Biggles.

„Začíná to tady připomínat filmovou grotesku, neustále někdo přichází a odchází." Kroky se zastavily, jakoby neznámý návštěvník zaslechl Bigglesův hlas. Podlahová prkna zaskřípala. Uvnitř pokoje se nikdo ani nepohnul, všichni viseli očima na dveřích. Mezi veřejemi se objevil obličej. Široká, kulatá, zdravá tvář – tvář ženy.

Žena rázně vkročila do pokoje a za prahem zůstala překvapeně stát, ruce si opřela v bok a její oči metaly blesky. „Co tady děláte?" vyštěkla ostře francouzsky. Biggles se na ni bezelstně usmál.

„A co tady děláte vy, madame, smím-li se zeptat?"

„Já tady pracuji, když to chcete vědět. Viděla jsem odnaproti, že se v domě svítí, myslela jsem, že jsem zapomněla zhasnout, a tak jsem sem raději zašla. Co pohledáváte v tomto domě, pánové? Odejděte nebo zavolám policii."

Žena přejela Charlese ostrým pohledem.

Charles odpověděl: „Vy jste určitě madame Cavalli, hospodyně mého bratrance, kterému patří tenhle dům.

Rád bych se s ním spojil a doufal jsem, že ho najdu právě tady. Ti pánové se mnou jsou policisté, pomáhají mi.“

„Ah!“ vydechla žena. „To jsem si myslela hned když jsem spatřila vaši tvář, jste panu Zarrillovi velmi podobný. Ano, monsieur, já jsem madame Cavalli.“

„Velmi mě těší, madame, doufám, že mi o mém bratranci poskytnete nějaké informace. Musím ho najít co nejdříve, velmi mi na tom záleží,“ řekl Charles upřímně.

„Možná, že vám pomohu,“ řekla madame opatrně. „Vstaňte.“

Charles se postavil.

„Svlékněte si sako.“

Charles odložil sako a položil je na postel. „Pojďte sem.“ Charles přikročil blíž. „Vyhrňte si rukáv košile až k rameni.“ Charles uposlechl.

Madame Cavalli uchopila Charlesovo zápěstí a vyhrnula mu košili až nahoru. „Bon, je to tam,“ řekla.

Charles se usmíval, protože již pochopil smysl jejího podivného chování.

„Mám tam jizvu,“ řekl směrem k ostatním. „Když jsem se narodil, měl jsem na tom místě malé, hnědé mateřské znaménko. Doktor přesvědčil matku, že skvrna při očkování zmizí, ale místo toho se zanítila a na rameni mi po ní zbyla hnědá jizva připomínající hádka.“

„Přesně tak to říkal váš pan bratranec,“ pokračovala žena. „Doufal, že ho tady jednou budete hledat. Počkejte chvilku, hned se vrátím.“ S těmi slovy se otočila a vyšla z pokoje. Za chvíli slyšeli, jak vyšla ze zahrady.

„Co myslíte, že udělá?“ zeptal se Charles.

„Domnívám se, že vám Boris opravdu zanechal nějaký vzkaz,“ odpověděl Biggles. „Jestli byla ta dáma

zpočátku trochu příkrá, zavinili jsme si to sami. Neměli jsme sem vniknout bez dovolení, není to náš dům.“

Za dvě nebo tři minuty se madame Cavalli vrátila a v ruce držela dopis. Podala ho Charlesovi. „Prosím, monsieur,“ řekla stručně. Charles se podíval na obálku.

„To je od Borise,“ řekl zvědavě. „Znám jeho rukopis. Mám to hned přečíst?“ zeptal se s pohledem na Bigglese.

Biggles se podíval na ženu. „Myslím, že madame by ráda zavřela dům,“ řekl a zvedal se k odchodu. „Ten dopis možná vyvolá delší diskusi, asi by bylo lepší, kdybychom si ho přečetli až v hotelu, tam budeme mít času víc než dost.“

Ostatní souhlasili, poděkovali madame Cavalli za její služby, rozloučili se s ní a za několik okamžiků již vystupovali po kamenném schodišti k bulváru.

„Kde jste se ubytovali?“ zeptal se Biggles Algyho, když došli nahoru.

„V hotelu Alexander.“

„Pro Charlesovu bezpečnost bude lepší, když se přestěhujete k nám do Hotelu de Paris,“ rozhodl Biggles. „Vaše věci vyzvedneme cestou.“

KAPITOLA 9

Návrat do La Sologne

Za půl hodiny byli všichni v Hotelu de Paris, kde si pronajali dva sousední dvoulůžkové pokoje. Biggles na tomto řešení trval, nejen pro lepší možnost vzájemné komunikace, ale zejména kvůli Charlesově bezpečnosti; cítil, že chlapec je ve velkém nebezpečí a nechtěl ho nechávat samotného.

Po krátkém osvěžení se všichni shromáždili v Bigglesově pokoji, netrpělivě vybízejíce Charlese, aby jim přečetl Borisův dopis, který byl pochopitelně napsán moldavsky. Charles překládal jak nejlépe dovedl, ale protože občas jen obtížně hledal přesné anglické výrazy, nebylo přečtení dopisu jednoduchou záležitostí.

Boris psal dopis v zoufalé naději, že po něm Charles bude pátrat a hledání ho přivede až k Ville Clement. Sám neměl o místě Charlesova pobytu ani tušení, ale pokládal za nutné, aby spolu zůstali v kontaktu a mohli se alespoň čas od času vzájemně informovat o vývoji situace.

Dopis předal do rukou madame Cavalli, které naprosto důvěřoval a zároveň jí řekl o jizvě na Charlesově rameni, podle níž ho měla identifikovat.

V další části dopisu líčil Boris svůj život psance. Byl neustále pronásledován nepřátelskými agenty, kteří mu usilovali o život. Třikrát na něho zaútočili a jeden z vražedných pokusů byl bezmála úspěšný, takže musel strávit nějaký čas v nemocnici ve Švýcarsku. Když ho jeho nepřátelé vypátrali i tam, musel svůj úkryt opustit, přestože nebyl ještě zcela vyléčen. Muž, který ho

postřelil, byl Serge Prutski, bývalý trestanec z Bukurešti a jeden z vůdců revoluce. Prutski zavraždil i Borisova otce. Od doby, kdy ho Rusové osvobodili z vězení, pracoval pro jejich tajnou službu.

Dopis pokračoval sdělením, že Boris měl v úmyslu opustit Evropu, ale ze dvou důvodů to neudělal. Zaprvé se stále ještě nezotavil ze střelných ran, které ho málem připravily o život, a zadruhé mu scházely peníze. Také se obával použít k cestě do Ameriky svůj pravý cestovní pas, který mohl vzbudit nežádoucí pozornost nejen celníků, ale především tisku. Cestovní doklad byl vystaven na jméno Zarrill, které používal za války a bylo tudíž známo také jeho nepřátelům. Boris se proto rozhodl vyčkat, dokud se zcela nezotaví a neseženе nějaké peníze. Potom se chtěl vydat v přestrojení do Moldávie pro jisté cennosti patřící jeho rodině. Předpokládal, že Charles o existenci nejmenovaných předmětů ví a zároveň mu s lítostí sděloval, že o nich vědí i jejich nepřátelé.

Další část dopisu obsahovala informace o místě pobytu pisatele. Boris prozradil Charlesovi, že se skrývá v La Sologne, v lesích jižně od Orleans. Zná tamní krajinu ještě z dob války a v okolí má řadu důvěryhodných přátel. Boris Charlese žádal, aby dopis po přečtení spálil, protože v rukou nepřátel by se stal pro oba bratrance smrtelnou hrozbou. Následovaly další pokyny. Charles se má za Borisem vydat k zámku Grandbulon. Jižně od budovy uvidí lesní pěšinu, která se táhne západním směrem. Asi po dvou stech metrech najde po pravé straně stezky hrob označený dřevěným křížem s vyrytým jménem André Gavan. V houštině za hrobem jsou zbytky zřícené budovy, téměř zarostlé

křovím. Charles má odtamtud vzít kámen a položit ho pod kříž. To bude znamení, že je na místě. Potom se má odebrat na zámek a čekat tam, dokud ho Boris nevyhledá. Tím dopis končil.

„Když ten dopis psal, zřejmě ještě netušil, že se jeho nepřátelé o zámku dozvěděli. Alespoň mi to tak připadá," řekl Biggles.

Algy odpověděl: „Ten dopis byl napsán asi před třemi týdny, a to znamená, že Boris musel být v La Sologne v době, kdy jsme tam byli i my."

„Tehdy byl ještě naživu, ale žije ještě teď?" zeptal se pochybovačně Marcel.

„O tom bohužel nemáme žádné důkazy. Když odjedeme do La Sologne a provedeme přesně jeho příkazy, dozvíme se pravdu," prohlásil Charles zamyšleně.

„Jestli žije, tak jistě přijde. Když nepřijde, můžeme si být jisti, že je mrtvý. Ale co když ten mrtvý na kolejích byl skutečně Boris, nebo co když se, třeba jen před pár dny vydal na cestu do Moldávie? V dopisu se o takovém úmyslu zmiňuje, ale myslíte, že by mohl tak zoufalý plán vyjít?"

„Pokud by byl zavražděn, jistě by se pachatel snažil, aby jeho smrt vypadala jako nehoda," poznamenal Marcel.

„Tak dost," přerušil je Biggles. „Takhle se nikam nedostaneme. Musíme si nejdřív udělat pořádek. Musíme se rozhodnout, jestli se vůbec máme do tohoto případu zamíchat. Rádi bychom Charlesovi pomohli, ale je třeba dodržovat určitá pravidla a také zákony. Jsme ve Francii, to znamená, že nemohu rozhodovat já, ale Marcel. Je pouze na něm, aby uvážil, zda by se účastí na naší

případné akci nedostal do rozporu se svými oficiálními povinnostmi.“

Marcel pokrčil rameny. „Jaký rozpor? Žádný nevidím.

Mojí povinností je zatýkat zločince, kteří spáchali nějaký trestný čin na půdě Francie, ale teprve tehdy, když byl nějaký zločin skutečně spáchán – rozhodně ne dříve.“

„Když budeme postupovat oficiální cestou, dozví se o tom za chvíli celý svět a to bude Charlesův konec,“ přidal se Algy. „A když se teď vytratíme a necháme ho v téhle situaci samotného, tak to dopadne stejně,“ dodal pochmurně.

Marcel skousl rty a zahleděl se na Bigglese: „Vy jste starý lišák, poraďte nám, co máme dělat.“

„Chceme-li zachránit Charlese, je náš první tah naprosto jasný,“ prohlásil Biggles. „Algy má pronajaté auto a musí ho vrátit zpátky do Paříže. Pojedeme s ním a cestou se stavíme v La Sologne. Když se tam objeví Boris, tak pro nás celá záležitost skončí a Boris s Charlesem se budou muset rozhodnout o dalším postupu sami. Pokud se Boris neobjeví – tak…“

„Ale co si počnou, když jsou oba bez peněz?“ namítl Algy.

„Je to trochu nepříjemné,“ přiznal Biggles, „ale budou si už muset nějak poradit. Nejsme dobročinný spolek. Ale hezky jedno po druhém. Boris tam buď bude nebo ne. Jestliže ano, vyslechneme jeho příběh a rozloučíme se. V opačném případě navrhuji, abychom vzali Charlese s sebou do Anglie. Unikl by tak svým nepřátelům a jistě bychom mu tam sehnali nějaké slušné zaměstnání.“

„Je to od vás velmi milé, ale proč byste mi měli pomáhat?“ řekl Charles. „Proč byste se měli dostávat do nesnází kvůli mým osobním záležitostem? Jestli mě svezete do La Sologne, budu vám nesmírně vděčný. Vydal bych se tam tak jako tak, a autem to bude rozhodně rychlejší než pěšky.“

„To bych řekl,“ souhlasil Biggles. „Ale čas utíká, musíme zastihnout Borise dřív, než se vydá do Moldávie, pokud už není na cestě, a proto navrhuji, abychom vyrazili hned zítra brzy ráno. Dorazíme tam pohodlně ještě za světla. Nemáte-li žádné námitky, sejdeme teď dolů do jídelny a dáme si něco k jídlu.“

„Von Stalhein nás jistě sleduje,“ zamručel Algy.

„Jen ať nás sleduje,“ odpověděl Biggles. „Teď už ví, že má proti sobě čtyři lidi místo dvou a dá si dobrý pozor, aby neprovedl nějakou ukvapenost.“

„Stačí jen jedno malé uklouznutí a pozná, jak vypadá francouzské vězení zevnitř,“ prohlásil suše Marcel.

Tím byla celá záležitost uzavřena a všichni zasedli k jídlu. Von Stalhein ani jeho pomocníci se neobjevili, a pokud někde drželi hlídku, byla to jejich věc, jak poznamenal Biggles.

Následujícího dne se časně zrána nasnídali ve svých pokojích a vyrazili na cestu. Jeli nejrychlejší trasou po státní silnici číslo 7. Nečekaným odjezdem si zajistili časový náskok pro případ, že by je von Stalhein pronásledoval. I kdyby zareagoval rychle, Bigglesova skupina dorazí do La Sologne jako první. Ačkoli pečlivě sledovali všechna auta, která je předjížděla, po nějakém nepříteli nebylo ani stopy.

„Asi se domnívají, že jsme jeli zpátky do Villy Clement," poznamenal Biggles, když opustili Avignon a zamířili k severu.

Střídali se v řízení a zastavovali pouze když potřebovali doplnit benzín nebo se ve spěchu najíst v nějakém venkovském bistru. Projeli Vierzon, a časný podvečer je zastihl na cestě k zámku Grandbulon. Během jízdy měli dost času k diskusi o dalším postupu.

Nejdříve bylo nutné spojit se s Bertiem a Gingerem, dvěma mladými policejními piloty, které Biggles poslal před několika dny na zámek Grandbulon, aby v případě potřeby Algymu pomohli. Další instrukce nedostali, protože Biggles netušil, jaká je na zámku situace, ale vzhledem ke zprávě o von Stalheinově přítomnosti se obával nejhoršího. Ti dva mohli být ještě na zámku nebo se mohli ubytovat na nejbližším policejním revíru, když našli zámek prázdný. Mohli se také vrátit do Londýna a cestou zatelefonovat do Paříže, jestli tam pro ně nejsou nějaké rozkazy.

Ale Biggles se přikláněl k názoru, že se přesunuli do nejbližšího města, to je do Salbris, a odtamtud čas od času telefonují na londýnské hlavní velitelství o další rozkazy. Biggles se také musel rozhodnout, co udělají s autem. Měli by ho mít nablízku pro případ, že by se potřebovali rychle přemístit, ale zároveň nesmělo stát všem lidem na očích, protože by jejich přítomnost prozradilo; proto se rozhodli, že pro Citroen najdou nějaký bezpečný úkryt. Algy si vzpomněl, že při své první návštěvě zámku zahlédl nedaleko cesty, asi půl míle od budovy, polorozpadlou selskou usedlost. Všichni se shodli na tom, že se tam podívají.

Když se blížili k cíli, Biggles shrnul situaci a předložil svůj plán. „Pojedeme přímo ke stavení, o kterém Algy vyprávěl, a ať je opuštěné nebo ne, auto ukryjeme tam. V otevřené krajině bychom u něj museli nechat stráž, aby vůz nikdo nepoškodil. Až najdeme bezpečný úkryt pro auto, všichni až na Algyho, vystoupíme. Algy zajede do Salbris a pokusí se najít Bertieho a Gingera nebo o nich alespoň něco zjistit. Nepředpokládám, že by vysedávali na zámku a točili prsty mlýnek. A teď dobře poslouchej, Algy. Jestli je najdeš, jistě budou mít nějaké auto. Zaparkuj Citroen v garáži a přijeďte na zámek jejich vozem. Když je nenajdeš, budeš si muset nechat Citroen. Odstavíš ho v tom selském stavení na místě, které si dohodneme. Sejdeme se na zámku. Dávej si dobrý pozor, nebude to žádná procházka.“

„Co budete dělat vy, až vás vysadím?“ zeptal se Algy.

„Pokud v zámku nikdo nebude, zajdeme k tomu hrobu a položíme na něj kámen, přesně podle Borisových instrukcí. Potom se vrátíme na zámek a budeme čekat, jestli se tam neobjeví Boris. Může to trvat dlouho, dva nebo tři dny, ale když jednou položíme kámen na hrob, budeme tam muset nějakou dobu vydržet. Potřebujeme jíst, takže jestli nás chceš zachránit od smrti hladem, přines nám něco k jídlu a kávu a cukr. Také nějaké cigarety.“

„Jistě,“ souhlasil Algy. „Rozumím.“

„Dobře se dívej, jestli někde neuvidíš ten Buick nebo Simcu,“ varoval ho Biggles. „Až se tady objeví von Stalhein, a to bude patrně brzy, nebude v tomhle kraji příliš bezpečno.“

„Dám si pozor,“ slíbil Algy. „Příští odbočkou doprava.“

Biggles zahnul na úzkou cestu, po které jel Algy oné bouřlivé noci. Teď když sníh roztál a na jasné obloze se k obzoru sklánělo narudlé slunce, vypadala okolní krajina jako jiný svět. Ale hustý černý les zůstával stejně pochmurný a tajemný jako předtím.

Auto jelo zarostlou cestou k zámku, minulo křižovatku, na niž shlížel slepýma očima zabedněných oken domek mrtvého lesníka, a za několik minut zastavilo u polorozpadlých vrat. Krátký chodník končil ve dvoře ohraničeném obytným domem a stodolami, vše v posledním stádiu rozkladu.

„V téhle zřícenině nemůže nikdo bydlet,“ poznamenal Biggles, když otevřel dveře auta. „Počkejte tady, trochu si to prohlédnu.“

Došel k domu, zalomcoval dveřmi, podíval se do obou stodol a potom se vrátil k autu.

„Nikde nikdo,“ oznamoval. „Obě stodoly jsou prázdné. Algy, až se vrátíš, dej auto do té, která je blíž u vrat.“ Biggles nasedl do auta, vycouval zpátky na příjezdovou cestu k zámku a vystoupil. Marcel a Charles se k němu připojili. „Nashledanou, Algy, vrať se co nejdřív. Dej mi ty klíče.“

Algy podal Bigglesovi klíče od předních i zadních dveří zámku a vklouzl za volant. „Za chvíli jsem zpátky,“ řekl a auto se rozjelo.

Ostatní se vydali rychlým krokem po zarostlé cestě k zámku.

„Tohle musel být za války skvělý úkryt,“ poznamenal Biggles. „Nedovedu si představit, jak by Němci tuhle džungli pročesávali.“

„Potíž byla v tom, že partyzáni museli občas vyjít z lesů, aby si opatřili jídlo," vysvětloval smutně Marcel. „Za každým stromem, za každým keřem se mohl skrývat člověk s pušku nebo kulometem. Čím víc se válka prodlužovala, tím byla situace horší. Lidé, kteří naše chlapce zásobovali, byli jeden po druhém dopadeni a zastřeleni. Tak asi skončil i lesník Sondray a jeho žena. Vaši letci shazovali partyzánům jídlo a zbraně, na pomoc seskočila i celá řada parašutistů, ale jen málokterý se vrátil."

Vystoupili po schodišti k přednímu vchodu do zámku. Biggles odemkl a všichni vstoupili dovnitř. „To je ale místo," zamručel Biggles. „Změnilo se tady něco od tvé poslední návštěvy, Charlesi?"

„Vypadá to tu úplně stejně. Všechno je na svém místě," odpověděl Charles.

Biggles zavolal: „Je tu někdo?" Ozvěna jeho hlasu se strašidelně nesla budovou. „No, zřejmě tu nejsou," pokračoval po krátké přestávce, maje na mysli Bertieho a Gingera.

„Nenechali nám tu nějakou zprávu?" řekl Marcel.

Biggles zavrtěl hlavou. „To sotva, mohla by padnout do nepravých rukou. Nezapomínejte, že věděli, že v době, kdy Algy telefonoval, byl na zámku i von Stalhein. Museli předpokládat, že ten Němec je stále ještě někde nablízku. Ale možná že tu najdeme nějaké stopy po Borisovi, pokud zámek v poslední době navštívil. Raději se do toho dejme, dokud je světlo. Charlesi, řekni mi, patřil tenhle zámek opravdu Borisovi?"

„To bylo vždycky tak trochu tajemství. Matka mi vyprávěla, že Boris zámek koupil i se zařízením, ale od koho, a jak jej zaplatil, to nevím."

„Nejspíš mu patřil," rozhodl Biggles. „Kdyby si tohle všechno jen pronajal, jistě by se tu už dávno objevil majitel, aby se přesvědčil, co se tady děje. Tak se tu rozhlédneme."

Začali v horním patře. Prohlídka netrvala dlouho, všechny pokoje byly skoro prázdné. Tři místnosti v prvním patře sloužily jako ložnice a byly zařízeny laciným staromódním nábytkem. Nic nenasvědčovalo tomu, že by některou z nich v poslední době někdo používal. Přízemí by si bylo vyžádalo více času, ale prošli pokoje rychle, a kromě německé helmy, visící na hřebíku zaraženém do staré skříně, nenašli nic zajímavého.

„To není hezký suvenýr," zamručel Biggles. „Podíváme se ještě do sklepa. Přineste svíčky."

V podzemí zámku byly čtyři navzájem propojené sklepy, do nichž se vcházelo postupně. Všechny sklepní místnosti skýtaly obraz nepořádku, jaký bývá v podobných neudržovaných prostorách běžný. Povalovalo se tam množství prázdných lahví a rozbitých beden od vína. Marcel zvedl se země špinavý cár papíru, ale ukázalo se, že je to jen starý německý leták s propagačními hesly, další pozůstatek války. Tři vzdálenější sklepy byly plné pavučin, takže od jejich prohlídky raději ustoupili.

„Tady už opravdu dlouho nikdo nebyl," prohlásil Marcel, stíraje si namáhavě s tváře lepkavou pavučinu.

Biggles souhlasil. „Rád bych věděl, proč pavouci ušetřili pouze ten první sklep," řekl udiveným hlasem. „Většinou nejsou tak vybíraví."

Marcel zachytil jeho pohled. „Aha, už chápu kam tím míříte," řekl zamyšleně. „Myslíte, že ten sklep někdo užívá."

Biggles se ještě jednou rozhlédl kolem dokola a začal stoupat do schodů. „Znáte snad nějaký jiný důvod, proč by tři sklepy byly od země až ke stropu ověšené pavučinami a v tom zbývajícím nebyla ani jediná?"

„Ne, ale pokud ten sklep někdo používá, tak jistě proto, že je blízko u schodů."

„Ale kdo by ho užíval a proč?"

Marcel pokrčil rameny. „To nevím."

„Tím jste nijak nevyvrátil můj dojem, že v tom sklepě nedávno někdo byl, a ten někdo vymetl všechny pavučiny. Je to jen domněnka, ale člověk si musí všímat i maličkostí."

Ze sklepa vyšli do hlavní chodby, prošli kolem velké kuchyně s kamennou dlažbou a vrátili se do haly na opačném konci chodby.

„Tady už toho asi víc nevypátráme, myslím, že bychom měli jít položit kámen na ten hrob," navrhl Biggles.

Když došli ke vchodu, Marcel řekl: „Obávám se, že pro Borise nebude tak snadné se sem dostat, mon ami, riskoval by, že ho někdo ze zálohy zastřelí."

„To se může stát nám, ale jemu sotva," opáčil Biggles. „Musí tady znát každou píď. Za války se sem jistě vracel za mnohem nebezpečnějších okolností. Jestli dokázal přežít tenkrát, přežije i dnes. Pokud je ještě naživu, ovšem."

Biggles ukázal rukou dopředu: „Tamhle bude ta stezka, o které se zmiňoval v dopisu."

Na okamžik se zastavili, naslouchali a pozorně si prohlíželi okolí. Nikde ani hlásku ani lísteček se nepohnul. Zapadající slunce se téměř dotýkalo nejvyšších vrcholků lesa a kolem kořenů stromů se začínaly rozlévat černé stíny. Celé okolí tonulo ve vznešeném tichu přicházejícím před soumrakem, vše zmrtvělo jako na obraze. V okamžiku, kdy se chystali znovu vykročit, zaznělo z dálky táhlé, melancholické vytí.

Bigglesova ruka zajela do kapsy. „Co to sakra je?“ zeptal se překvapeně.

„Lovecký pes hajného Roberta, toho, o kterém jsem vám vyprávěl,“ odpověděl Charles.

Biggles se rozpačitě pousmál. „Tohle místo je už tak dost strašidelné, nevím proč tu ještě někdo chová zvíře, které vydává tak nervy drásající zvuky. Ale dost řečí, pojďme dál, brzy bude tma.“

KAPITOLA 10

Les ukazuje zuby

Kráčeli travnatou cestičkou k místu, kde odbočovala nenápadná pěšina vedoucí západním směrem. Bigglesova předpověď se naplňovala – začínalo se smrákat. Pod stromy bylo ještě trochu vidět, ale jak předvoj noci neúprosně postupoval, rychle se stmívalo. Les byl plný plíživých zvuků.

„Tohle místo mi nahání husí kůži," poznamenal Biggles, když došli k malé mýtině porostlé mechem. „Asi proto, že vím, co se tady před nepříliš dlouhou dobou odehrávalo. Muselo to tu být strašné, když za každým stromem mohla čekat Smrtka s kosou. Něco z té ponuré nálady tady ještě zůstalo."

Po chvíli spatřili dvojitý bílý kříž, smutně skloněný nad osamělým hrobem mrtvého maquisty.

Když k němu přistoupili, Biggles smekl a ostatní následovali jeho příkladu. „André Gavan," četl tiše Biggles. „*Mort pour la Patrie.* Kolik takových nápisů jsem už ve Francii viděl! Boris toho člověka nepochybně znal a používal jeho hrob k předávání zpráv. Ale dost už smutku. Jen jedno bych snad ještě dodal: Algy měl naprostou pravdu, když řekl von Stalheinovi, že jeho návrat do La Sologne považuje za drzost. Nic jiného si ten Němec nezasloužil. O zapomenutí a odpuštění se lehko mluví, ale dokud budou stát tyhle kříže, nedá se odpustit a nelze zapomenout. A teď se podíváme po té zříceninì."

Rozvaliny našli snadno, ale horší bylo se k nim dostat, protože byly obklopeny starým vodním příkopem, naštěstí vyschlým, ale zarostlým hustým trnitým křovím. Biggles se namáhavě prodral houštinou a vrátil se s hranatým, mechem obrostlým kamenem.

„Kdo asi měl ten kámen v ruce naposledy, a kdy?“ rozjímal zamyšleně a položil kámen pod kříž.

„Ať to byl kdokoliv, jistě netušil, jakému účelu jednou poslouží…“ Biggles se prudce otočil. Velebné ticho lesa přerušily tři nepravidelné výstřely. Bum… bum, bum, ozvalo se někde nablízku. Když ozvěna dozněla, Biggles se podíval na Marcela. „Tenhle zvuk nemám rád,“ zamumlal.

„Třeba si jen nějaký lovec vyšel na kachny, v tuhle dobu většinou vylétávají,“ vysvětloval Marcel. „Nebo to byl myslivec, který zahlédl lišku nebo jestřába.“

„V tomhle lese bude asi i jiná škodná než lišky a jestřábi,“ odvětil Biggles významně. „To nebyly výstřely z lovecké zbraně. Mohla to být vojenská puška, ale řekl bych, že to znělo jako rány z pistole.“

„Na nás přece nestříleli,“ řekl Charles.

„Já vím, ale to neznamená, že to můžeme jen tak přejít,“ odsekl Biggles.

„Kromě nás může být v lese spousta lidí. Například Algy, mohl se vrátit ze Salbris v době, kdy jsme prohledávali zámek. Také se tu někde možná potloukají Bertie a Ginger. Anebo Boris, třeba je blíž než si myslíme. Možná že se vrátili ti dva muži v Buicku. Mohl to být kdokoliv, třeba von Stalhein a Prutski; zjistili, že jsme opustili Monte Carlo a vyrazili po naší stopě. Ale největší starost si dělám o Algyho, možná že ještě sedí v

tom vypůjčeném Citroenu. Ten vůz je příliš nápadný, měli bychom se ho zbavit co nejdřív.“

„Ticho!“ přerušil ho chvatně Marcel.

„Zdá se mi, že sem někdo běží.“

„Blíží se k nám,“ vyhrkl Biggles. „Radši se schováme.“

Při těch slovech rychle zacouval do křoví u cesty. Ostatní udělali totéž.

Zvuky, které se k nim rychle blížily směrem od hájovny, připomínaly, víc a víc, panický úprk; keře praskaly, lámaly se větvičky. K tomuto hluku se přidružovaly ještě další, těžko rozpoznatelné zvuky – tajemné, nepravidelné chroptění, občas přerušované nějakým skřípnutím nebo zakviknutím.

„Kdyby to byl Algy, běžel by k zámku,“ zašeptal Charles.

„Pst,“ sykl Biggles, vytahuje pistoli.

Hluk se k nim blížil rychlostí expresního vlaku a jeho intenzita svědčila o tom, že není způsobován jediným člověkem. Za okamžik se dozvěděli pravdu.

Z křoví asi padesát yardů od nich vyrazili dva muži a bez rozhlédnutí se řítili dál směrem k zámku.

Biggles si oddechl. „To nejsou Bertie a Ginger,“ řekl, „a Algy také ne, ten by byl sám.“ Víc už říct nestačil.

Na pěšinu se skokem vřítil původce všeho zmatku. Byl to divoký kanec, mohutné zvíře vážící jistě několik set liber, ve večerním šeru černé jako uhel. Divočák se ani nezastavil, rozhlédl se a když spatřil dvě ubíhající postavy, zuřivě zakvičel a tryskem se rozběhl za nimi.

Bylo naprosto jasné, že dva prchající muže dostihne, k zámku jim zbývalo ještě víc než sto yardů. Když za

sebou zaslechli rychle se blížící dusot divočáka, uvědomili si beznadějnost své situace a pomalejší z nich ucítil v zádech pach jisté smrti. Ohlédl se přes rameno, jeho tvář byla v pološeru šedavě bílá, a když viděl, že divokému zvířeti neunikne, rozhodl se pro jediné možné řešení.

Vytáhl z kapsy pistoli, bleskem se otočil a vyrazil výkřik o pomoc, která nemohla odnikud přijít. Jeho situace byla beznadějná. Než stačil vystřelit, kanec ho srazil k zemi a vyrazil mu zbraň z ruky. Pistole bezmocně vystřelila, opsala ve vzduchu oblouk a zapadla do hustého křoví. Kanec měl nyní muže tam, kde ho bezpochyby chtěl mít, a bez váhání pokračoval v započatém díle.

Muž zaječel.

Diváci této strašlivé scény byli odsouzeni k nečinnosti, protože celý hon probíhal směrem od nich a místo, kde se muž a zvíře váleli po zemi, bylo od nich příliš vzdálené. Společník nešťastníka byl nablízku a dalo se očekávat, že zasáhne, ale nic takového neudělal. Popoběhl ještě pár kroků, ohlédl se přes rameno a když viděl, že je v bezpečné vzdálenosti, vyšplhal se na strom.

Biggles si nad takovou zbabělostí znechuceně odfrkl a vyrazil kupředu, ale téměř okamžitě se zastavil, protože nedaleko místa, kde kanec a jeho oběť bojovali, se z křoví vynořil další muž. Hubenou, kulhající postavu nebylo možno nepoznat – byl to von Stalhein. Doběhl až ke zvířeti a začal do černého těla vyprazdňovat zásobník své pistole. Po třetí ráně se zvíře obrátilo směrem k němu a srazilo ho na zem. Ale kulky zřejmě stačily vykonat své dílo, raněné zvíře popošlo ještě několik kroků, zakymácelo se a padlo mrtvé do podupaného mechu. Von

Stalhein namáhavě vstal a dokulhal ke sténajícímu muži. Po chvíli slezl se stromu i třetí muž a přidal se k němu. Několik okamžiků spolu hovořili. Potom von Stalhein poklekl vedle zraněného a snažil se ho ošetřit, třetí muž odběhl, patrně pro pomoc.

Jakmile Biggles spatřil von Stalheina, rychle vklouzl zpátky mezi keře.

„Ať si své záležitosti *vyřídí* sami," řekl. Po krátké chvíli se zeptal Charlese: „Znáš některého z těch dvou mužů?"

Charles odpověděl: „Myslím, že to jsou ti dva, kteří nás pronásledovali v Buicku."

Biggles přikývl. „To jsem si myslel. Zřejmě jsou to von Stalheinovi lidé, dokáže se o ně postarat. Zachoval se statečně, odvaha mu rozhodně nechybí a to je víc, než se dá říct o té kryse, která vylezla na strom. Už se vrací."

„A je s ním Prutski," řekl Charles. „Poznávám ho."

Nově příchozí přinesli cosi, co připomínalo část dveří nebo plotu. Položili své břemeno na zem a nahoru umístili zraněného. Potom všichni tři zvedli improvizovaná nosítka a odcházeli. Zastavili se, aby odtáhli mrtvého kance do křoví a pak zmizeli v houstnoucím šeru.

„To by je mohlo na chvíli zaměstnat," poznamenal Biggles. „My se zatím podíváme co je s Algym, doufám, že si o nás také dělá starosti."

„Proč by se měl o nás bát?" zeptal se Charles, když vyrazili na zpáteční cestu. „Mám takové tušení, že je osobně zodpovědný za celou akci, kterou jsme právě sledovali. Ty první výstřely, které jsme zaslechli, pocházely pravděpodobně z jeho zbraně."

„Přece by nestřílel na kance. Nikoho z těch ostatních by to také nenapadlo.“

„Ale to zvíře by přece tak neřádilo, kdyby nebylo poraněné,“ uvažoval Marcel. „Jinak si jeho chování nedovedu vysvětlit.“

Když docházeli k zámku, Biggles poznamenal: „Ten kanec nám prokázal znamenitou službu. Bez něj bychom se nedozvěděli, že se von Stalhein a jeho banda vrátili zpátky do La Sologne. Dobře, že to víme. Ale pozor, kdo to k nám přichází?“ pokračoval změněným tónem, když se na cestě před nimi objevila tmavá postava.

„Algy to není, to je jisté,“ řekl Marcel. „Podívejte se, má pušku.“

KAPITOLA 11

Noční návštěvník

„Já vím, kdo to je," řekl Charles, když se přiblížili k postavě, která se zastavila na místě zápasu. „To je Robert, hajný ze sousedního revíru, toho se bát nemusíme. Když jsme ho před několika dny navštívili, byl velmi příjemný. Je to bývalý maquista a zná Borise osobně."

„Zřejmě zaslechl tu střelbu a přišel se podívat, co se děje," hádal Marcel.

Když k němu došli, hajný si je podezřívavě prohlížel, v ruce držel pušku dvanáctku. Ale po spatření Charlese se viditelně uklidnil. *„Bonsoir, Monsieur* Robert," pozdravil ho Charles.

„Bon soir, messieurs." Hajný ukázal na rozrytý mech pokrytý cákanci krve. „Co se tady stalo?"

„Nějakého člověka tu napadl rozzuřený kanec," vysvětloval Charles. „Ale toho zraněného už odnesli jeho přátelé."

„Hm," zamručel Robert tónem, který naznačoval, že má o tomto vysvětlení vážné pochybnosti. „Co to bylo za člověka?"

„Patřil k těm lidem, kteří nás pronásledovali, když jsme před několika dny přišli do vašeho domu. Vzpomínáte si? Bylo to den po té sněhové bouři. Tihle dva pánové jsou policisté, kteří mi pomáhají."

„Aha, už chápu."

„Vy pracujete ve vedlejším revíru, že ano?" řekl Biggles. „Ano."

„Staráte se i o lesy zámku Grandbulon?“

„Ne, ale zaslechl jsem výstřely a přišel jsem se podívat, co se tady děje.“

„Musel jste být někde blízko, když jste tady tak brzy.“

„Na Grandbulonu teď není žádný hajný, tak občas obejdu zdejší lesy, abych se přesvědčil, že je tu všechno v pořádku,“ odpověděl Robert upjatě.

„A dnes jste šel zcela náhodou právě tudy?“

„Pytláci jsou všude, pane,“ řekl Robert. „A teď, když dovolíte, měl bych už jít domů.“

„*Bon soir, monsieur,*“ pronesl Biggles podivným hlasem.

„*Bon soir, messieurs.*“ Hajný se dotkl štítku čepice a odešel.

Biggles se za ním díval, dokud nezmizel v lesním šeru. „Rád bych věděl, co tady doopravdy dělal,“ řekl tiše, „proč by obcházel cizí revír, když tady nemá žádné povinnosti?“

„Asi zaslechl ty výstřely,“ protestoval Charles. „Když padly, musel být někde u zámku.“

„Naše věc to není,“ prohlásil Biggles. „Odcházel směrem ke hrobu André Gavana. Je to hajný, člověk zvyklý všímat si věcí kolem sebe, takže určitě nepřehlédne ten kámen pod křížem. Bude se divit, kdo ho tam položil a proč.“

„Vy jste ale liška podezřívavá,“ škádlil ho Marcel.

Biggles pokrčil rameny. „Robert byl partyzán. Již pouhý fakt, že ho Němci nikdy nedopadli, svědčí o tom, že má bystrý mozek. Pochopí, že se ten kámen nedostal na hrob sám od sebe. Doufám, že ho neodstraní.“

Charles řekl: „Jestli máte obavy, můžeme se tam zajít podívat. Je to jen dvě minuty.“

„Radši se přesvědčíme, jestli tam ten kámen ještě je, jinak bychom jen zbytečně ztráceli čas,“ řekl Biggles a vykročil směrem ke kříži. Marcel po něm vrhl významný pohled, ale neřekl nic. Biggles došel ke kříži a zůstal beze slova stát. Vytáhl z pouzdra cigaretu a zapálil si.

Charles vytřeštil oči a překvapeně vykřikl: „Je pryč!“

Marcel se podíval na Bigglese. „Někdy mám pocit,“ prohlásil pomalu a zřetelně, „že jste jasnovidec, *monami.*“

„Ne. Na to stačí selský rozum. Položil jsem si otázku a teď znám odpověď. Měl jsem pocit, že tady Robert nebyl náhodou. Pokud tu nebyl náhodou, musel tu být za nějakým účelem. Náš přítel hajný je mazaný chlapík a o jistých věcech kolem Grandbulonu toho ví víc, než je ochoten přiznat.“

„Jste si tím jist?“

„Ovšem. Kdyby byl Robert nezúčastněná osoba, jistě by se nenamáhal s odstraňováním kamene, i kdyby si ho všiml. Proč by to dělal? Zatím ještě nevím, jakou roli v téhle podivné hře hraje, ale to se brzy dozvíme.“

„Položíte na hrob jiný kámen?“

„Ne. Rozhodně ne dnes v noci. Možná zítra, pokud se do té doby nic nestane. Mám takové tušení, že odstranění kamene bylo součástí plánu – našeho, nebo chcete-li Borisova plánu. Ale pojďme na zámek. Algy už bude mít obavy, jestli se nám něco nestalo.“

A opět vyrazili na cestu. Algy už na ně čekal. Vynořil se ze křoví právě v okamžiku, kdy došli k vnějším schodům.

„Vy jste ještě naživu?“ řekl sarkasticky. „Jak vidíš,“ odpověděl Biggles.

„Kde jste se proboha toulali? Měl jsem o vás strach.“

„Zažili jsme spoustu věcí, a trochu strachu jsme také měli, ale o tebe,“ odpověděl Biggles.

„Pojďme dovnitř, budeme ti všechno vyprávět.“

„Okamžik, dojdu pro jídlo.“

„To nám přijde vhod,“ ujistil ho Biggles.

Algy zmizel v křoví a po chvíli se opět vynořil s těžkou lepenkovou krabicí. Vešlí do zámku a zamkli za sebou dveře.

„Nejdřív nám vyprávěj, jak se vedlo tobě,“ navrhl Biggles, když se všichni usadili. „Gingera a Bertieho jsi zřejmě nenašel.“

„Bohužel,“ odpověděl Algy. „Proto mám taky ještě pořád na krku ten zatracený Citroen.“

„Proč zatracený?“

„Ten auťák je smrtelná past. Radši bych chodil pěšky, než se v něm projížděl po La Sologne. Tenhle kraj je ideální místo pro léčky všeho druhu.“

„Co se stalo?“

Algy vyprávěl svůj příběh.

„Bertie a Ginger skutečně v Salbris byli, ale už tam nejsou. Odjeli dnes ráno. Garážmistr, kterými doplňoval nádrž, říkal, že jeli na sever. Zřejmě usoudili, že je Marcel v Paříži a jeli si k němu pro nové instrukce. Nakoupil jsem nějaké jídlo a vydal se na cestu sem. Ono se řekne buď opatrný, ale v tomhle kraji to není žádná legrace. Nejdřív jsem jel hodně pomalu, abych nepřehlédl nějakou léčku. Ale pakjsem si uvědomil, že je to naprosto zbytečné a tak jsem šlápl na plyn, a dobře jsem udělal.

Když jsem vjel na odbočku k zámku, někdo na mě z křoví vystřelil. Padly tři rány. Neptejte se mě, kdo střílel. Nemám tušení. Neviděl jsem živou duši, ani žádné auto jsem nezahlédl. Všechny tři kulky zasáhly zadní část vozu, jedna prolétla oknem. Ten střelec se asi domníval, že je na zadním sedadle schovaný Charles, jinak by střílel po mně. Sehnul jsem se za volantem, šlápl na plyn a ujížděl pryč, občas jsem se podíval do zrcátka, jestli se za mnou někdo neobjeví. Ale zahlédl jsem jen nějaké velké zvíře, myslím, že to bylo divoké prase, aspoň tak nějak vypadalo. Byla už skoro tma a tak jsem se radši držel plánu, zajel jsem k těm rozvalinám a zaparkoval auto ve stodole. Pak jsem se vláčel s tou krabicí jídla až sem. Když jsem došel k zámku, zaslechl jsem zase nějakou střelbu. To je všechno.“

„Viděl jsi někoho?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Moc jsem se nerozhlížel, radši jsem se držel stále ve křoví. V tomhle kraji není radno příliš vystrkovat hlavu.“

„To tedy ne,“ řekl Biggles zachmuřeně a vyprávěl Algymu svoji část příběhu. „Toho kance patrně rozzuřily výstřely vypálené na tvoje auto,“ dodal.

„Nejspíš si myslel, že se střílí po něm.“

„Jsem rád, že aspoň jeden z těch mizerů dostal co si zasloužil,“ zavrčel Algy. „Jaký je další plán?“

„Podíváme se, co máš v té krabici,“ odpověděl Biggles. „Mám hlad jako vlk.“

„Řekl jsem si, že tu asi strávíme noc, a tak jsem koupil také nějaké svíčky,“ řekl Algy. „Po mé poslední návštěvě už tu nezůstala ani jedna.“

„Zítra ráno,“ řekl Marcel, když vybalili krabici, „zajedu do Salbris a zavolám do naší pařížské kanceláře.

Co mám říct Gingerovi a Bertiemu, když je tam zastihnu?“

„To si řekneme až zítra ráno,“ odvětil Biggles. „Dnes v noci se může stát cokoliv. V každém případě musíme počkat, jestli se neobjeví Boris.“

Rozložili jídlo na stůl a zasedli k bohaté večeři. Venku už zavládla naprostá tma. Rozlehlou zámeckou halu osvětloval jen blikající plamínek osamělé svíčky, stojící na římse krbu, pečlivě zastíněný, aby jeho záře nepronikala okny. Vzdálené kouty místnosti se ztrácely v matném šeru.

Biggles se podíval na hodinky. „Devět třicet,“ oznámil. „Měli bychom si udělat na noc pohodlí. Jestli chce jít někdo nahoru do postele, má možnost.“

Nikdo na jeho nabídku nereagoval, všichni srazili židle dohromady a každý se usadil podle svého.

Algy řekl: „To tu máme jen tak vysedávat a čekat, jestli se náhodou neobjeví Boris?“

„Nic jiného nám nezbývá,“ odpověděl Biggles. „Ale pokud máš chuť strávit noc v lese, nebudeme ti bránit.“

Algy se zadíval na kančí hlavu s vyceněnými tesáky a řekl chvatně: „Radši zůstanu tady.“

Charles konečně také promluvil. „Jak se sem Boris dostane?“

„Kdyby chtěl přijít dveřmi, potřeboval by klíč,“ řekl Algy.

„Nebo by musel zaklepat,“ vyhrkl Charles. „To si opravdu nedovedu představit,“ ukončil debatu Biggles.

Rozhostilo se ticho, čas plynul. Biggles kouřil. Marcel podřimoval. Charles seděl schoulený v židli, nohy opřené o stoličku a zíral do prázdného prostoru, zmocňoval se ho pocit neskutečna.

Když si Biggles po nějaké době zapaloval další cigaretu a cvakl zapalovačem, Charles sebou trhnul a uvědomil si, že přes všechnu snahu ubránit se spánku přece jenom na chvíli usnul. Neměl ponětí o čase, ale pohled na téměř dohořelou svíčku jej přesvědčil, že musel spát dost dlouho. Zvenčí nedoléhal do místnosti žádný zvuk a ticho uvnitř přerušovalo jen pravidelné oddechování Marcela a Algyho.

Charles si později nedokázal uvědomit jestli znovu usnul nebo ne. Pokud ano, tak o tom nevěděl. Jen si vzpomínal, že se náhle probral a s napjatými smysly zíral do šera místnosti. Něco vzbudilo jeho pozornost, ale neuvědomoval si, že by zaslechl nějaký zvuk. Podíval se na Bigglese. Ten byl ještě vzhůru, seděl zakloněný v židli a díval se do prázdného krbu, mezi prsty pravé ruky mu zářil ohýnek cigarety. Charlesův zrak prozkoumával zšeřelý kout, do nějž už matné světlo svíčky nepronikalo. Měl pocit, že tam vidí nějaký neznámý předmět, něco pevného, hmatatelného. Bylo to tam už předtím? Nedokázal si vzpomenout. Svíčka zablikala. Plamínek se lehce zavlnil, jako by se do něj opřel průvan. Charles se podíval ke dveřím. Byly zamčené. Klamal ho zrak? Obrátil pohled k Bigglesovi. Ten se ani nepohnul.

Charlesovy oči se obrátily ke dveřím, za nimiž se skrývala chodba vedoucí kolem kuchyně ke sklepu. Zdálo se mu, že jsou dokořán. Nechali je otevřené nebo je zavřeli? A co ten neznámý předmět, připomínající lidskou postavu? Skutečně se pohnul? Charles zavřel na okamžik oči a opět je rychle otevřel. Ano, předmět se pohnul. Byl si tím naprosto jist. Rozbušilo se mu srdce, ale přemáhal se, nechtěl spustit zbytečný poplach.

Biggles nemohl nic vidět, seděl k tajemnému stínu zády a pohroužen v myšlenkách zíral do prázdného krbu.

Charles opatrně zvedl nohu se stoličky a dotkl se jí Bigglesova kolena. Účinek byl okamžitý. Biggles otočil hlavu a pohlédl Charlesovi do tváře. Charles pokynul očima k neznámému předmětu a opatrně na něj ukázal prstem.

Biggles pochopil, jeho ruka se pomalu sunula ke kapse.

Ale dříve, než stačil vytáhnout pistoli, ozval se ze tmy klidný, rozhodný hlas: „Ani hnout. Kdo se pohne, zemře.“

Charlesovy nervy se rozechvěly jako napjaté struny houslí. Marcel a Algy se vyděšeně vztyčili.

Biggles nevzrušeně prohlásil: „Zůstaňte všichni sedět.“ Potom dodal o něco hlasitěji: „Pojďte dál a řekněte nám co si přejete.“ Jeho ruka svírající pistoli se pomalu vynořila z kapsy.

Charles vyskočil. „Jsi to ty, Borisi? To jsem já, Karl!“

Hlas, jenž předtím mluvil francouzsky, mu odpověděl jazykem, kterému kromě Charlese nikdo z přítomných nerozuměl. Charles zajásal: „To je Boris! Všechno je v pořádku, Borisi,“ pokračoval francouzsky, „jsi mezi přáteli,“ a vrhl se s rozpjatýma rukama do tmy.

Vzápětí se objevil v mihotavém světle svíčky pohublý muž s tváří téměř zakrytou mohutným plnovousem, kterému se říká „císařský.“ Vypadal nemocně a unaveně, ale v očích mu zářila úleva.

Algy k němu s úsměvem přistoupil. „Vítám vás, Borisi. Tak se zase shledáváme. Vzpomínáte si na mě ještě?“

„Byl jste mi povědomý, ale nebyl jsem si jist," odpověděl Boris a potřásl mu rukou. „Za ta léta jste se změnil. Já ostatně také. Tak jste přece jen zavítal do La Sologne. Co vás sem přivedlo?"

„Chtěl jsem vám vrátit váš klíč, a protože jsem vás nikde nenašel, přijel jsem až sem. A tady jsem potkal Charlese. Ale dovolte mi, abych vás seznámil se svými přáteli."

„Posaďte se," vybídl Borise Biggles, když se všichni představili. Boris pozvání přijal. „Tak jsi přece jen dostal můj dopis," řekl Charlesovi. „O tom svědčil ten kámen na hrobě. Možná, že ti tenhle způsob komunikace připadá trochu dramatický, ale je to určité bezpečnostní opatření a na žádné lepší jsem nepřišel. Prožil jsem dost pohnutou dobu. Za války i po ní. Možná, že mi už trochu vypovídají nervy. Ještě jsem se docela nezotavil ze zranění, které mě málem připravilo o život. Postřelili mě. Kulka se dotkla srdce. Vlastně jsem měl štěstí, moji nepřátelé si mysleli, že jsem mrtvý a nechali mě bez povšimnutí ležet. Následky takového zranění přetrvávají dlouho. Lékař, který mě operoval, tvrdil, že si rekonvalescence vyžádá dlouhé měsíce naprostého klidu. Klidu!" Boris se hořce zasmál. „Jak jsem si mohl odpočinout, když mě štvali jako prašivého psa? Nakonec jsem našel útočiště tady. Jsem ještě trochu slabý, ale rána se už zahojila."

„Víš, že se o tobě říká, že jsi mrtvý?" přerušil ho Charles.

„Ano, slyšel jsem o tom. Ale ta zpráva mohla oklamat jen moje přátele u nás doma. Moji nepřátelé vědí svoje. Ještě stále mě pronásledují a teď už vědí, že se ukrývám tady v La Sologne. Vedení celé akce prý

převzal nějaký Němec, objevil se tu nedávno a říká se, že je to bývalý gestapák, vyškolený v boji proti partyzánům.“

„Ano, znám ho,“ řekl Biggles. „A on zná mne. Neustále se pleteme jeden druhému do cesty.“

„Proč už jste ho dávno nezastřelil. Byl by od něho pokoj.“

„Vy jste zastřelil někoho ze svých pronásledovatelů?“

Boris se sotva znatelně usmál. „Vidím, že trpíte stejnou slabostí jako já. Nikdy jsem nedokázal zabít člověka, který mi byl vydán na milost. Moji nepřátelé takové zábrany nemají a to jim dává určitou výhodu. Ten darebák Prutski mě střelil do zad, když jsem popíjel šálek kávy. Zahlédl jsem ho v zrcadle, ale bylo už příliš pozdě. Nebyl to náhodou on, koho potrhal dnes večer ten kanec?“

Charles odpověděl: „Ne. Myslím, že to byl jeden z těch dvou, kteří přijeli v Buicku. Ten s tou modrožlutou kravatou.“ Charles oba muže popsal.

Boris přikývl. „Ty dva znám. Byli tady za války a dobře znají celé okolí. Proto asi byli do téhle akce nasazeni. Jestli jsou to ti, které mám na mysli, tak jsou osobně zodpovědní za pěknou řádku těch bílých křížů, které tady všude kolem vidíte. Myslím, že jsou oba Američané ruského původu. Za války se vydávali za uprchlé americké zajatce, a když našli úkryt u partyzánů, zradili je Němcům.“

Marcel sevřel rty. „Jestli mně zkříží cestu, nebudu s nimi dělat žádné cavyky,“ řekl chraptivě. „Nevíte náhodou jak se jmenují?“

„V naší ilegální skupině jsme je znali pod jmény Merťh a Pindar. Spolupracovali se *Sicherheitsdienst* v Orleansu.“

„Jak jste se dozvěděl, že tu někoho zranil kanec?“ vyzvídal Biggles, s očima pozorně upřenýma na Borise.

„Mám přátele, kteří mi dodávají informace.“

„Myslíte hajného Roberta?“

„Tady nikdy nepoužíváme jména – je to starý zvyk ještě z dob války, kdy jediné neopatrně pronesené slovo mohlo znamenat smrt.“

„Omlouvám se za svou zvědavost.“

„Toho zraněného odvezli do nemocnice v Orleansu. Doufám, že se uzdraví.“

Biggles pozvedl udiveně obočí. „Proč?“

„Aby ho Francouzi mohli zastřelit, až se dozvědí, že mají v rukou člověka, po kterém tak dlouho pátrali.“

„A poznají ho?“

„Francie má dlouhou paměť,“ odpověděl Boris neurčitě.

Charles se opět vmísil do hovoru. „Věděl jsi, že jsem tady před několika dny byl?“

„Ano. Ale nebyl jsi tu dost dlouho, abych se s tebou mohl sejít. Moji přátelé jsou velmi opatrní. Když mi o tobě řekli, byl jsi již na cestě do Vierzon, a z toho jsem usoudil, že jedeš do Monte Carla. Když jste opustili Vierzon, zažil si tam ten Němec – myslím, že se jmenuje von Stalhein – velmi krušnou čtvrthodinku.“

„Tak ty jsi slyšel i o tom?“

„La Sologne, můj milý, má uši a oči všude.“

„Kudy jsi sem dnes přišel? Oboje dveře byly zamčené.“

Boris se opět pousmál. „Myslím, že bych se vám měl za svůj tajuplný příchod omluvit. Očekával jsem, že tady najdu vás, ale hořká zkušenost mě naučila, abych si nebyl nikdy příliš jistý. Už dlouhá léta se musím vyhýbat léčkám, nastraženým na každém kroku, a proto se pohybuji pokud možno nenápadně. Jinak bych už tady nebyl. Sloužil jsem Francii za války, a přestože se nepřátelé snažili ze všech sil, nikdy mě nedopadli. Přiznávám, že k tomu několikrát neměli daleko.“

„Ale takový život nemůžete snášet donekonečna,“ namítl Biggles.

„To také nemám v úmyslu,“ odpověděl Boris nevzrušeným hlasem. „Jsem už zdravotně celkem v pořádku, a proto chci s touto záležitostí skoncovat, tak nebo onak. Nemůžu se už déle skrývat, žít věčně na útěku, k tomu bych potřeboval peníze, ale moje finanční prostředky jsou zcela vyčerpány.“

„Moje také,“ pronesl Charles žalostně.

„Jsme na tom stejně. Když si budeme chtít najít nějaké zaměstnání, budeme se muset přestat skrývat, a to znamená téměř jistou smrt. Proto jsem se rozhodl opatřit si naráz takový obnos, který mi umožní navždy uprchnout před nepřáteli a skrýt se na místě, kde mě nikdo nenajde.“

Charles nevěřícně vykulil oči. „Snad nechceš jet do…“

„Ano, odjedu do Moldávie a vrátím se s pokladem, který nám právoplatně patří,“ prohlásil Boris nevzrušeně.

Biggles namítl: „Obdivuji vaši statečnost, ale obávám se, že je to úkol nad vaše síly.“

„Pokud zahynu, stane se jen s jistým předstihem to, k čemu by dříve či později došlo i tady, ale budu alespoň pohřben ve své rodné zemi," opáčil hořce Boris.

„Rozhodněte se sám, ale chtěl bych vás upozornit, že pokud vás vaši nepřátelé zabijí, obrátí se jejich veškerá pozornost k Charlesovi, který se stane po vaší smrti posledním žijícím příslušníkem moldavského panovnického rodu."

„Jestli pojede do Moldávie, pojedu s ním," prohlásil Charles.

„A tak umožníš vašim nepřátelům, aby zabili dvě mouchy jednou ranou," odsekl Biggles, s neskrývaným sarkasmem.

Boris chtěl ještě něco říct, ale místo toho otočil hlavu a pozorně naslouchal, po chvíli si pohybem ruky vyžádal ticho.

Někde v lese, nepříliš daleko, zaštěkala liška.

Když zvuk dozněl, Boris klidně prohlásil: „K domu se blíží čtyři muži. Dva se opatrně plíží k hlavnímu vchodu a další dva jdou zezadu."

Biggles se pousmál. „Partyzánské dorozumívání skupiny Nicky stále ještě funguje."

KAPITOLA 12

Biggles mění strategii

Rozhostilo se ticho. Nikdo se nepohnul, nikdo nepromluvil. Všichni čekali, jak zareaguje Biggles, jenž se stal mlčky uznávaným velitelem celé skupiny. Tam venku jsou čtyři muži, uvažoval Algy, kdyby byli jen dva, mohli by to být Bertie a Ginger, kteří se vrátili, aby znovu prohledali zámek; ale jsou tam čtyři muži, mohou to tedy být jen nepřátelé. Von Stalhein zřejmě našel za zraněného náhradu.

Boris se podíval na Bigglese. „Nemyslíte, že nastal vhodný okamžik k odchodu? Můžeme zmizet cestou, kterou jsem přišel. Je tu podzemní chodba."

„Zatím bych nespěchal. Víte, my Britové jsme zvláštní národ, hrozně neradi utíkáme bez boje. A je tu ještě jeden důvod – každou chvíli se tu mohou objevit moji dva asistenti; předpokládám, že už zjistili, že pro ně v Paříži nejsou žádné další rozkazy, a proto se vrátí na původně určené místo, to znamená sem. Nechtěl bych, aby hned po příchodu padli do nějaké pasti. Von Stalhein a ten odporný lotr Prutski nejsou tak nebezpeční jak se zdá. Odejdeme, až budeme chtít."

Klika dveří se pohnula s tichým zaskřípáním.

Biggles si zapálil cigaretu.

Někdo zabušil na dveře.

„Kdo je to?" zavolal Biggles. Hlas, jenž mu odpověděl patřil von Stalheinovi. „Chci si s vámi promluvit, Bigglesworthi."

„Tak spusťte."

„Otevřete dveře.“

„Je tu průvan. Mohl bych nastydnout.“

„Dávám vám možnost opustit dům.“

„Je mi tady docela dobře.“

„Za chvíli vám bude hůř. Vypálíme to vaše krysí hnízdo!“

„Chcete k seznamu svých zábav přidat ještě žhářství? Tak prosím, ale pozor, ať si nespálíte prsty. Francouzská vláda netrpělivě čeká na příležitost, aby vás mohla bezplatně hostit až do vaší smrti.“

Boris zašeptal: „Jestli splní svou hrozbu, budeme muset stejně odejít, tak proč ne hned?“

Biggles se zamračil. „A co zámek? Jste ochoten ho obětovat?“

„Svému účelu už posloužil. Copak bych tady mohl žít, když jsou okolní lesy plné vrahů, kteří mě zastřelí, jakmile vyjdu ven?“

„Nezůstanou tu navždy,“ prohodil Marcel. „Já do toho mám také co mluvit. Kdo si vlastně myslí, že jsou, když klidně prohlašují, že zapálí francouzský majetek?“

Biggles zhodnotil situaci. „Nevím, jestli zámek zapálí nebo ne; ale rozhodně se nás odsud pokusí nějak vystrnadit, a jakmile se objevíme venku, tak nás bez milosti zastřelí.“

„Když odejdeme mou cestou, nikdo nás neuvidí,“ sliboval Boris. „A co bude s vaším přítelem, který nám dal znamení?“

„Ten se o sebe dokáže postarat sám.“

„I když dojde ke střelbě?“

„To ho jen potěší, je vynikající střelec,“ prohlásil zachmuřeně Boris.

„Němci mu zabili syna. Svěřil se mi, že střílí raději Němce než divočáky.“

Biggles rozhodil rezignovaně ruce. „Dokážu ho pochopit, ale dokud budou lidé takhle uvažovat, nikdy se nedožijeme opravdového míru.“

Biggles odhodil oharek cigarety do krbu. „Ať je tedy podle vás. Je to váš zámek. Co to bylo?“ pokračoval rychle, když se z lesa opět ozvalo liščí zaštěkání.

„Další dva muži se blíží k hlavnímu vchodu,“ oznámil mu Boris.

„Dva?“

„Ano.“

„Jste si tím jistý?“

„Naprosto.“

Biggles se otočil k Algymu. „To jsou určitě Bertie a Ginger. Vybrali si pravou chvíli. Přijdou jim rovnou do rány.“

Jeho obavy se brzy potvrdily. Von Stalhein opět promluvil a tentokrát zaznívál v jeho hlase škodolibý triumf.

„Právě dorazili vaši dva přátelé. Přišli právě včas. Nechcete otevřít a pustit je dovnitř? Tady venku můžou chytit něco horšího než rýmu.“

Vzápětí se ozval Bertie. „Neotvírejte dveře, chlapci. Ti psi na ně míří samopalem.“

„Vydržte,“ zvolal Biggles. „Za chvíli jsem u vás.“ Rychle se obrátil na Borise. „Jak dlouhý je ten váš tunel?“

„Asi dvě stě metrů.“

„A kde končí?“

„Ve zřícenině, ze které jste vzali ten kámen na hrob.“

Biggles oslovil Algyho. „Vezmeš Charlese a Borise a půjdete k autu. Tam počkáte půl hodiny. Když do té doby nepřijdeme, odjedete přímo do Paříže a budete na nás čekat v ústředí Sureté. Zprávu o situaci podáš kapitánovi Joudrierovi. Když se k vám do dvanácti hodin nepřipojíme, jednejte podle vlastního uvážení.“

„Rozkaz,“ odpověděl Algy a zdržel se další diskuse.

Biggles otočil hlavu k Marcelovi a pokračoval: „Nechte si od Borise ukázat vstup do tunelu. Potom se vraťte. Budeme udržovat konverzaci s nepřítelem, dokud všichni ostatní bezpečně neopustí zámek. Von Stalhein nesmí tušit, že probíhá nějaká evakuace, jinak by se pokusil vniknout do budovy násilím. Vás tady potřebuji hlavně proto, že jsme na francouzské půdě a celá záležitost je tedy především ve vaší kompetenci.“

„*Bon.*“

Všichni odešli a nechali Bigglese na okamžik samotného.

„Tak otevřete ty dveře?“ naléhal von Stalhein.

„Jen žádný spěch,“ odsekl mu Biggles a ustoupil stranou od dveří. „Musíme se poradit.“

„Moji přátelé začínají být netrpěliví.“

„Za chvíli se dočkají. Říkal jsem vám přece, abyste si své přátele lépe vybíral.“

Marcel se vrátil. „Měl jste pravdu, *mon vieux.* Začátek tunelu je v tom sklepě bez pavučin. Jak dlouho budeme čekat?“

„Deset minut, víc ne.“

„Boris říkal, že si musí ještě promluvit s tím hajným, který nám dával znamení.“

„Ustupte od těch dveří,“ varoval ho Biggles. „Ti darebáci si rádi hrají se samopalem.“

Sotva domluvil, zasekla se do dveří krátká dávka a třísky se rozlétly na všechny strany.

„Ty dveře zaplatíte a ještě něco navíc," vyštěkl rozzuřený Marcel. „Vzpomeňte si, jak dopadl Hitler i s tou jeho zatracenou smečkou."

Biggles se záhadně usmál a zapálil si další cigaretu.

„Ptám se vás naposled, otevřete ty dveře?" zařval von Stalhein.

„Tak dobře, ale přestaňte na ně mířit tím samopalem," odpověděl Biggles.

Za okamžik zarachotila další dávka. Biggles otočil hlavu k Marcelovi: „Když přestaneme mluvit, budou si myslet, že nás dostali," zašeptal. „Nějakou chvíli jim potrvá, než se rozhodnou jak postupovat dál. Zmizíme."

„Entendu."

Marcel zvedl svíčku a vykročil směrem ke sklepu. V koutě sklepa se opřel do velkého vinného sudu a odvalil ho stranou i s velkou kamennou dlaždicí. V podlaze se objevil černý, čtverhranný otvor.

„Je tam žebřík," řekl Marcel. „Má osm příček."

Biggles sestoupil dolů.

Marcel přitáhl sud do původní polohy a následoval Bigglese.

„Chodba vede stále rovně," řekl, zvedaje svíčku, která osvětlila úzký vyzděný tunel, sotva širší než kanál a výškou odpovídající lidské postavě. Cihlové stěny byly pokryty zelenavým slizem. Světlo svíčky ozařovalo jen krátký úsek chodby, zbytek tunelu zahalovala tma.

„Jděte rychle, ať už jsme odsud pryč," řekl Biggles. Marcel postupoval rychle kupředu, i když se občas musel brodit bahnem a kalužinami páchnoucí vody. Za pět

minut dorazili ke krátkým schodům na konci tunelu a vystoupili na povrch.

Ocitli se mezi mohutnými, kamennými kvádry, ztrácejícími se v lesním podrostu. Skrze husté koruny stromů pronikalo bledé měsíční světlo a matně ozařovalo mýtinu s hrobem partyzána André Gavana. Biggles se prodral houštím na pěšinu.

„A co teď?“ zeptal se Marcel.

„Musíme si dojít pro Bertieho a Gingera. Co jiného? Přece je v tom nenecháme.“

„Zachráníme je,“ prohlásil bojovně Marcel a vytáhl pistoli. „Nevidím žádnou záři, ti lotři zřejmě ještě dům nezapálili.“

„Podíváme se, co se tam děje,“ řekl Biggles, sevřel v ruce pistoli a vyrazil klusem k zámku. V místech, kde se pěšina rozšiřovala a vycházela z lesa na otevřené prostranství, se oba muži zastavili, aby prozkoumali situaci před budovou. Ve světle měsíce to nebylo nijak obtížné. Biggles viděl, že vše probíhá podle jeho předpokladů.

U vchodu do zámku stáli čtyři muži, otočeni tváří ke dveřím, za nimiž se skrýval předmět jejich zájmu; k lesu byli obráceni zády, protože s té strany žádné nebezpečí neočekávali. Dvě postavy stojící s rukama nad hlavou byli bezpochyby Bertie a Ginger. Vedle nich stál snadno rozpoznatelný von Stalhein, s revolverem nebo automatickou pistolí v ruce. Čtvrtý muž se krčil přede dveřmi, mířil na ně samopalem a zdálo se, že naslouchá, co se děje uvnitř.

„Mělo by to být snadné,“ zašeptal Biggles. „Myslí si, že jsme ještě v zámku.“

„Ti dva další asi hlídají vzadu.“

„Dávejte pozor, jestli se neobjeví. Dokážete použít zbraň, když to bude nutné?“

„Ve Francii střílí policisté pouze v sebeobraně.“

„A jak byste charakterizoval naši situaci?“

„Jedná se o typickou sebeobranu, pane.“

„Tak jdeme na to. Budeme se držet ve stínu zdi a jakmile se dostaneme dostatečně blízko, zaútočíme.“

„Advance!“

Biggles s Marcelem se připlížili k zámecké terase, tiše jako lesní duchové. Podél zdi přeběhli ke schodům vedoucím na terasu a opatrně vystoupili až nahoru. Ocitli se jen několik kroků od von Stalheina, jenž právě nervózně nařizoval Prutskimu: „Už jsme čekali dost dlouho. Ustřel zámek dveří!“

Jeho rozkaz přerušil Bigglesův hlas ostrý jako břitva. „Stát! Ani hnout!“

Von Stalhein ztuhl, ale neodvážil se pohnout. Prutski chraptivě nasál dech a otočil se, zíraje zachmuřeně přímo do ústí Bigglesovy pistole.

Marcel řekl ledově: „Odhoďte zbraň! Nehýbejte se, nebo střelím.“

Uplynuly dvě nekonečné sekundy. Potom Prutski zřejmě usoudil, že Marcel svá slova myslí vážně, a jeho zbraň dopadla s rachotem na kamennou podlahu terasy.

„Dejte ruce nahoru,“ rozkázal Marcel přísně.

Prutski zvedl neochotně ruce nad hlavu. Biggles promluvil. „Radši tu pistoli odhoďte, von Stalheine, nepokoušejte se o žádné hlouposti. Myslím to naprosto vážně a z této vzdálenosti vás nemůžu minout.“

Zbraň zachrastila o dlažbu.

„A teď hezky ruce nahoru, ať je vidím.“

Von Stalhein uposlechl.

„Zvedni ty bouchačky Bertie a dej jednu Gingerovi.“ Bertie ani nezaváhal.

„Přejděte sem k nám.“ Bertie a Ginger se připojili k Bigglesovi a Marcelovi.

„Za domem jsou další dva muži, kryjte nás z obou stran,“ přikázal jim Biggles klidně. Potom se obrátil k Marcelovi: „Chcete také něco říct?“

Marcel promluvil ledovým tónem, oslovuje především von Stalheina: „Okamžitě zmizte z téhle země i s celou tou vaší bandou. Za hodinu tu budou policisté z Orleansu. Ale dávejte si dobrý pozor, les je plný lišek, možná, že jste je slyšeli štěkat – a lišky nezapomínají. To je všechno.“ Pokynul Bigglesovi.

Biggles postoupil o krok dopředu. „Tolik jste toužil ty dveře otevřít, von Stalheine,“ řekl nevzrušeně, odemkl dveře a rozevřel je dokořán. „Prosím. Račte dovnitř, oba dva. Jestli se v příštích patnácti minutách pokusíte vyjít ven, následky si ponesete sám. A nezapomeňte na lišky. Ty zdejší nemají jen dlouhou paměť, ale také ostré zuby.“

Oba muži vešli dovnitř. Biggles za nimi zavřel dveře, pokynul ostatním, aby ho následovali a rychle vykročil směrem k příjezdové cestě.

„Musíme si pospíšit,“ řekl. „Algy bude čekat jen půl hodiny. Jak jste se sem dostali, Bertie?“

„Autem.“

„Kde je?“

„Blízko domku u křižovatky.“

„Dobře. Budeme ho potřebovat.“

Po chvíli došli k autu a rychle se přesvědčili, že s ním tentokráte kupodivu nikdo nemanipuloval.

„Asi měli plné ruce práce na zámku,“ poznamenal Biggles.

Všichni nastoupili a auto se rozjelo k polorozpadlému statku, kde měl čekat Algy. Když dojeli až k vratům, Algy z nich právě vyjížděl. Biggles ho mávnutím ruky zastavil.

„Už jsem se bál, že to nestihnete,“ řekl Algy. „Zaslechl jsem střelbu ze samopalu a jistě víte, jak ten zvuk nesnáším. Jaký je další plán?“

„Pojedeme všichni do Paříže a budeme se držet pohromadě.“

Když znovu usedali do aut, ozval se někde nablízku výstřel.

„Co to může být?“ řekl Biggles. „Znělo to spíše jako rána z dvanáctky než z pistole.“

„Třeba je to některá z těch lišek, o kterých jste mluvil,“ řekl Marcel a pohlédl významně na Borise.

„Nemůžeme se zdržovat,“ řekl Biggles. „Teď není vhodná sezóna k lovu na lišky.“

„Lov na lišky, tady?“ vykřikl Bertie s náhlým zájmem. „Štvanice jako v Anglii? Copak by se jezdci prodrali takovým pralesem?“

„Možná, že by ses divil,“ zamumlal Biggles suše.

Za několik minut už obě auta uháněla po okresní silnici. Biggles, Ginger, Marcel a Charles jeli jako první ve voze, kterým přijeli Bertie a Ginger do La Sologne. V modrém Citroenu je následovali Algy, Boris a Bertie. Bez dalších příhod se dostali na hlavní silnici a vyrazili směrem na sever.

„Vezmeme oba plnou nádrž,“ řekl Biggles Algymu, když o něco později zatavili u benzinové pumpy v Orleansu.

„Skočím si zatelefonovat," řekl Marcel.

Biggles zaplatil za oba vozy, a když se po chvíli Marcel s tajemnou tváří vrátil a neposkytl jim žádné vysvětlení, žertovně se ho zeptal: „Neobjednal jste náhodou na zámek Grandbulon úklidovou četu?"

„Je to tam hodně zarostlé, ale naši zahradníci si s tím plevelem poradí," odpověděl Marcel s nevinným výrazem.

Obě auta pokračovala v cestě na sever a za dvě hodiny dorazila šťastně do Paříže.

KAPITOLA 13

Přestávka věnovaná diskusi

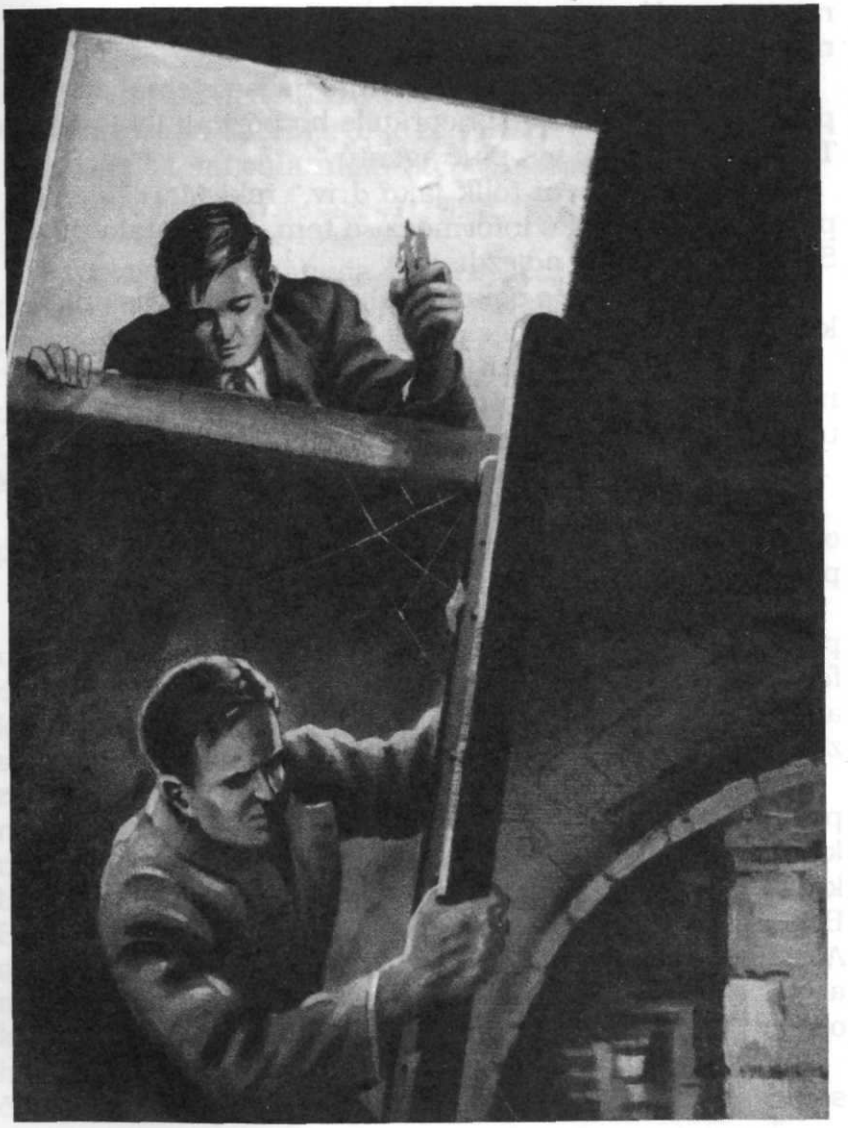
Po vydatném spánku se následujícího rána všichni sešli v bytě, který jim Marcel opatřil v domě, kde bydlel. Biggles zatelefonoval do Londýna leteckému komodorovi Raymondovi a vysvětlil mu důvod jejich nepřítomnosti. V okamžiku kdy zavěsil, vstoupil do místnosti Marcel vracející se ze své kanceláře. „Kdy jsi vrátil ten modrý Citroen do garáží?“ zeptal se Algyho.

„Asi před hodinou – proč?“

„Našli ho rozbitý v Bouloňském lesíku. Policie nehodu vyšetřuje, ale nikdo netuší, co se vlastně stalo, kromě mne ovšem. Když jsi vůz odevzdal, tak ho v garáži umyli, naleštili a jeden z mechaniků ho jel trochu projet, aby se přesvědčil, že nemá žádnou závadu, a že jej mohou půjčovat dál. Ten mechanik teď leží celý rozlámaný v nemocnici a tvrdí, že ho při průjezdu Bouloňským lesíkem dohonil nějaký vůz a vytlačil ho se silnice do příkopu. Někdo na něj třikrát vystřelil, ale naštěstí ho nezasáhl. Útok přišel zcela znenadání a tak udělal to, co by asi udělal každý – strhl volant stranou. Citroen narazil do stromu a převrátil se. Než se mechanik dostal ven, auto útočníků bylo z dohledu. Všechno se odehrálo ve zlomku sekundy, takže si nestačil povšimnout typu auta ani státní poznávací značky.“

„Je ten člověk těžce zraněný?“ zeptal se úzkostně Biggles. „Za všechno, co se mu stalo, neseme morální zodpovědnost my.“

„Ne. Měl štěstí. Odnesl to jen šokem, několika řeznými ranami a odřeninami. Ale to auto si už pravděpodobně nezajezdí. Je skoro zničené.“

„Já jsem vám říkal, že to auto je smrtelná past," poznamenal Algy. „Naši nepřátelé ho poznali i v Paříži. Tohle město musí být plné agentů."

„Už jich tady není tolik jako dřív," řekl Marcel. „Ale přišel jsem vás také informovat o tom, co se stalo v La Sologne po našem odjezdu."

Pohlédl na Borise a pokračoval. „Mám pro vás novinky, které možná ovlivní vaše plány."

„Žádný definitivní plán ještě nemám," řekl Boris, který následkem námahy předchozích dnů vypadal velmi unaveně.

„Říkal jste, že se chcete vydat do Moldávie."

„To také chci, ale všechno má svůj čas; zatím se na to opravdu ještě necítím. Příliš lehce se unavím, a takový podnik vyžaduje sílu a vytrvalost."

„Tak tady je v kostce přehled nejnovějších událostí," pokračoval Marcel. „Cestou do Paříže jsem podal telefonicky zprávu o našich příhodách veliteli policie v Orleansu. Ten ani nezaváhal a okamžitě dal rozkaz k průzkumné akci na zámku Grandbulon a v přilehlém okolí.

Shodou okolností měla právě celá orleánská policie poplach. Dostali naléhavou zprávu z místní nemocnice, kde několik okamžiků předtím zemřel muž poraněný kancem a před smrtí učinil doznání. Měl jste pravdu Borisi, ten člověk byl skutečně špion a zrádce Pindar. Ale zapomněl jste nám říct, že jste to byl vy, kdo na něj a na jeho společníka Mertha upozornil naše vládní orgány hned po osvobození Francie."

Boris pokrčil rameny. „S mým případem to nijak nesouviselo."

„Jak myslíte. Pindar byl již mrtvý, a tak se policie pokusila zadržet Mertha, který je od války na seznamu válečných zločinců. Můžu vám s uspokojením oznámit, že se akce zdařila a Merth je za mřížemi.“

„A co je s těmi ostatními?“ zeptal se Biggles.

„Prutski je mrtvý.“

„Opravdu? Jak se to stalo?“

„To je tak trochu záhada. Našli ho ležet před vstupními dveřmi do zámku. Kolem vnitřní strany dveří byly nakupeny staré papíry a rozlámaný nábytek, všechno částečně ohořelé. Vypadalo to jako kdyby někdo hromadu nejdřív zapálil a potom si to rozmyslel a oheň udupal. Opravdu zvláštní věc. A bylo by to ještě záhadnější, kdybychom o jejich úmyslu zapálit zámek nevěděli.“

„Pravděpodobně se o to pokusili a někdo jejich úmysl překazil,“ řekl Biggles.

„A co von Stalhein?“

„Právě o něm chci mluvit. Podařilo se mu ve tmě uniknout, ale stále se ještě nevzdáváme naděje, že bude dopaden. Patrně zmizel ještě před příchodem policie, každopádně ho nikdo z policistů neviděl. Něco málo jsme se dozvěděli od toho čtvrtého muže, který byl s Merthem za zadním křídlem zámku. Je to nezkušený amatér, a nebylo těžké přimět ho k mluvení. Vypověděl, že po našem odchodu došlo na terase k ostré výměně názorů, během níž ti lotři svalovali vinu jeden na druhého. Von Stalhein byl pro okamžitý odchod, protože si uvědomoval, že pošlu na zámek policii. Rozkurážený Prutski mu odporoval a holedbal se, že zámek zapálí, i kdyby se k němu měla sjet celá francouzská armáda. Von Stalhein viděl, že čas hraje proti němu a zmizel. Merth a

ten čtvrtý muž se ještě chvíli hádali s Prutskim, ale když začal štípat nábytek a nosit jej na hromadu ke dveřím, opustili scénu i oni, protože se obávali, aby von Stalhein neodjel autem bez nich. Ukázalo se, že jejich obavy nebyly liché. Když došli na mýtinu, kde mělo stát auto, byla prázdná. Vrátili se tedy znovu do zámku, aby to oznámili Prutskimu a zároveň mu chtěli zabránit založit požár, jehož záře by určitě přilákala policii. Prutskiho našli ležet před vstupními dveřmi zámku v posledním tažení, zamumlal něco o liškách a zemřel. Vydali se tedy pěšky lesem do Salbris a cestou je zadržela policie."

„Opravdu zevrubný popis událostí," řekl Biggles zamyšleně. „A řekl bych, že celkem hodnověrný. Když jsme odcházeli ze zámku, zaslechli jsme výstřel z pušky, vzpomínáte si? Myslím, že ten kdo zabil Prutskiho, zachránil zámek před vypálením."

„Tím si můžeme být jisti," řekl Boris vážně. „Myslím, že bych vám měl také něco sdělit, pokud to zůstane jen mezi těmito čtyřmi stěnami."

Všichni k němu vzhlédli v němém očekávání.

„Komu zámek Grandbulon opravdu patří, nevím ani já sám," pokračoval Boris. „Ale pro účely, kterým sloužil, byl vybaven již na začátku války. Stal se jedním z opěrných bodů slavné Buckmasterovy organizace, která operovala z Londýna. Proto je kolem tolik křížů s britskými jmény. Od války se o zámek staral jeden hajný, bývalý maquista, jeho jméno z pochopitelných důvodů neuvedu. Měl za úkol na zámek nejen dohlížet, ale také ho chránit před jakýmkoliv poškozením nebo zničením; jakých k tomu použije prostředků, bylo ponecháno na jeho uvážení."

„Už chápu," řekl Biggles pomalu.

„A ilegální organizace *Reseau* Nicky, jejímž velitelem jste byl vy, byla…“

„Po určitou dobu byla jednou ze skupin organizace *Reseau* Buckmaster.“

„To nám objasňuje všechno,“ dodal Biggles. „Zdá se, že La Sologne a možná i Paříž je už od všech těch darebáků vyčištěna; až na von Stalheina ovšem, ale ten se teď bude ze všech sil snažit dostat se z Francie a na nějaké další lumpárny mu nezbude čas.“

„Proto jsem se také zmínil o Borisovi a jeho plánech,“ řekl Marcel. „Pokud chce opravdu odjet do Modávie, nejvhodnější čas je právě teď. Nepřátelská organizace je silně narušena a než se zprávy o událostech v La Sologne dostanou za Železnou oponu, nějakou chvíli to potrvá.“

„Já bych Borisovi naopak radil, aby na celou záležitost zapomněl. Ať o ní přemýšlím z jakéhokoliv hlediska, zdá se mi naprosto šílená,“ řekl Biggles. „Ten podnik by vyžadoval nejen spoustu peněz, ale i naprosto zdravého člověka, a i tak by byl velmi nebezpečný; pokud si dobře vzpomínám, sám Boris tu akci označil jako sebevražednou. Možná, že by se mu i podařilo do Moldávie proniknout, ale jak by se dostal s nákladem klenotů zpátky přes bůhvíkolikeré hranice za železnou oponou, to si opravdu nedovedu představit. A proč by vlastně dával život v sázku – proč? Kvůli bohatství?“

„Jde o mnohem víc!“ prohlásil Boris. „Nemyslete si prosím, že si já nebo Charles nechceme vydělávat prací. Problém je, jak to udělat a neprozradit přitom naši pravou totožnost. Víte jak lehce takové zprávy proniknou do novin. Nechci si hrát celý život na kočku a na myš, a kromě toho je pro mě naprosto nesnesitelná představa, že

si poklad našich otců, dědictví staletí, přivlastní banda drzých darebáků, vydávajících se za spasitele světa. Stačí, že nám vzali naše paláce a naparují se jako kukačky v našich poskvrněných pávích hnízdech. Jestli jim padnou do rukou i naše klenoty a náš rodinný poklad zmizí navždy – nikdy si to neodpustím.“ V Borisově hlase se snoubila rozhodnost se zahořklostí a hněvem.

„Naprosto vás chápu,“ utěšoval ho Biggles. „Na vašem místě bych jistě cítil totéž. A jak ty cetky vlastně vypadají? Ptám se na váhu a velikost.“

„Přesně to nevím, ale předpokládám, že se jedná o větší počet nejrůznějších cenných předmětů, nashromážděných naší rodinou za celé generace. Vzhledem k tomu, že jsou uchovávány ve dvou námořnických vacích z plachtoviny, nebudou vážit příliš mnoho. Větší část pokladu budou asi tvořit různé prsteny, spony, náhrdelníky, náušnice, šňůry perel a tak podobně.“

„Máte nějakou představu o celkové hodnotě pokladu?“ zeptal se Marcel.

„Asi tak milión liber, řekl bych.“

Bertie tiše hvízdl. „To je balík! To už stojí za tu trochu námahy.“

Boris se pousmál. „Myslím, že bych vám měl vysvětlit celou situaci,“ řekl. „Dost už toho víte, tak proč byste neměli znát všechno. Když náš mocný východní soused postoupil až k našim hranicím, bylo jasné, že použije svých osvědčených metod a brzy pronikne i do naší země. Začali se objevovat první agitátoři snažící se způsobit rozvrat a poštvat lid proti legální vládě. Tato snaha našla za čas jistou odezvu a v naší vlasti počala doutnat revoluce. Můj otec, jehož přesvědčovala dobrá

polovina národa o své podpoře, nechtěl vystavit zemi smrtelnému nebezpečí a hrůzám občanské války, která by ve jménu míru zničila všechno kolem, a proto se rozhodl zemi opustit i se svým bratrem – Charlesovým otcem. Nejdříve odjely v doprovodu věrných sloužících dámy – jejich manželky. Oba bratři je měli následovat, ale ještě předtím se chtěli pokusit zachránit rodový poklad, protože naše rodina neměla v zahraničí téměř žádné peníze."

„Jednoho večera po setmění osedlali otec se strýcem koně, naložili na ně oba vaky s pokladem a doprovázeni pouze komorníkem, který se jmenoval Karol Levescu, vyrazili směrem k loveckému zámečku asi dvacet mil od města, kde chtěli poklad ukrýt, aby nepadl do rukou ozbrojených revolučních tlup, jež terorizovaly celou zemi. Jedním z vůdců těchto band byl zloděj a uprchlý trestanec Prutski, jenž se k povstání připojil jen proto, aby si naplnil kapsy poklady z vypleněných paláců. Oběma bratrům se podařilo dopravit poklad do loveckého zámečku a ukrýt jej na bezpečném místě. Na zpáteční cestě byli zavražděni. Nešťastnou náhodou se zapletli do pouličních bouří a v dobré snaze uklidnit situaci nerozvážně prozradili svou pravou totožnost. Byli na místě zastřeleni nepřátelskými agenty ukrytými v davu. Komorník unikl a pouze díky jemu se o té strašné události dozvěděly moje i Charlesova matka. Lovescu oběma dámám prozradil i místo, kde je poklad ukryt. Uplynula dlouhá doba, ale máme dobré důvody věřit, že je poklad stále ještě na stejném místě. To je ve stručnosti celá historie."

„Nechci být příliš zvědavý, ale je ten poklad na lehce přístupném místě?"

„Ano i ne. Na zakopání pokladu nebo hledání nějakého rafinovaného úkrytu nebyl čas. V Zogorebu – tak se ten lovecký zámeček jmenuje – bývaly, a pevně doufám, že ještě jsou, dlouho nepoužívané, polorozpadlé konírny. Jedna z budov měla na střeše čtverhrannou věžičku se špičatou střechou, zakončenou stožárem s větrnou růžicí. Nahoře ve věži byla malá místnost, do níž se dalo vstoupit pouze po žebříku. Nikdo ten prostor nepoužíval a po léta v něm hnízdily jen kavky. Jejich opuštěná hnízda časem popadala na zem a pokrývala podlahu do výše dvou nebo tří stop. Otec se strýcem vynesli drahocenné vaky na věž a schovali je pod hromadami ptačího trusu, doufajíce, že je později přenesou na nějaké bezpečnější místo. K tomu, bohužel, ze známých důvodů nedošlo, a proto se domnívám, že klenoty jsou stále na původním místě.“

„Máte nějaké zprávy, jak vypadá Zagoreb v současnosti?“ vyptával se Biggles.

„Ale ano, něco jsme se doslechli od přátel ze staré vlasti. Zámek byl vyrabován a zůstaly z něj jen rozvaliny.“

„Pokud ti vzbouřenci zámek prohledali, můžeme předpokládat, že objevili i poklad. Znáte místo, kde byl váš otec oné noci zavražděn?“

„Na to vám nedokážu odpovědět. Mohl bych po tom začít pátrat a možná, že bychom se i pravdy dopídili, ale nechci zbytečně vzbuzovat pozornost.“

„Kde vlastně Zagoreb je?“

„Naše panství se rozkládá u jezera, několik mil severně od městečka Ronkav. Budovy a hospodářské stavení jsou přímo na břehu jezera.“

„Jak vypadá okolní krajina?“

„Dosti divoce. Většinu loveckých revírů tvoří hluboké lesy. Ale proč o tom mluvit? Ještě nejsem dostatečně zdravý, abych se tam vydal a Charles je na takový podnik příliš mladý.“

„Pokud vím, narodil se Charles ve Francii, a Zagoreb patrně nikdy neviděl.“

„Nikdy nebyl ani v Moldávii, ale proč se ptáte?“

„Jen tak uvažuji. Věděl bych o způsobu, jak se dostat do Moldávie a zase zpátky. Umíte řídit letadlo?“

„Bohužel ne, ale chápu, kam svou otázkou míříte. Myslíte, že by bylo možné najmout pilota, který by tam se mnou letěl?“

„Možná. Vlastně téměř jistě, pokud by se mu to vyplatilo.“

„Žádné peníze nemám, ale mohl bych mu nabídnout určitý podíl z pokladu, pokud jej ovšem nalezneme. Řekněme deset procent z celkové hodnoty. Jediný problém vidím v tom, že bych musel do našeho tajemství zasvětit další osobu, a kdo mi zaručí, že mě pilot nezradí? Pokušení by bylo jistě veliké. Možná, že se vám zdám přehnaně podezřívavý, ale zkušenost mě naučila nevěřit nikomu.“

„Ani nám?“

„Po tom všem, co jste pro mě udělali? To je směšné! Samozřejmě, že vám naprosto důvěřuji.“

„Díky.“

„Ale obávám se, že v Zagorebu není žádné vhodné místo k přistání,“ řekl Boris s beznadějí v hlase.

„A co jezero? Jak je velké? Existují přece hydroplány.“

„Jezero je veliké. Dlouhé alespoň deset mil a nejméně jednu míli široké.“ Boris pohlédl do očí

Bigglesovi. „Chtěl byste se do toho pustit – dejme tomu za padesát procent hodnoty pokladu?“

Biggles zavrtěl hlavou. „O peníze nejde.“

„Myslíte, že to je příliš nebezpečné?“

„Nebezpečné to jistě je. Po celou dobu letu nad Evropou by nás sledoval radar.“ Biggles se usmál. „Ale s tím bychom si jistě poradili, známe své triky, ne? Horší je, že nemáme letadlo s tak dlouhým doletem. Stroje, které používáme, patří britské policii a nemůžeme je využívat k soukromým účelům. Ale na druhou stranu nemám zrovna nic důležitého na práci a můj šéf v Londýně mě ujistil, že s návratem domů nemusím nijak spěchat.“

„A co ten starý Scud, který jste kdysi používal jako aerotaxi?“ vmísil se do hovoru Bertie. „Ještě je ve slušném stavu.“

„Je příliš pomalý. Bude třeba letět v noci, za denního světla by se za Železnou oponu vydal leda blázen.“

Boris se naklonil k Marcelovi. „Předpokládám, že vy také nevlastníte vhodný stroj.“

Marcel se smutně usmál. „Při mém platu?“

Po chvíli se jeho tvář rozjasnila. „Počkejte, možná že mám nápad. Borisi, mluvil jste vážně, když jste říkal, že byste byl ochoten zaplatit pilotovi polovinu hodnoty pokladu?“

„Ovšem. Proč?“

„Znám člověka, jenž vlastní letadlo, které by se pro váš účel dokonale hodilo. Ale velká letadla jsou drahá a těžko nám ho půjčí, když mu nemůžeme zaručit, jestli se s ním ještě někdy shledá. Ale ten muž, o kterém mluvím, je rozený hráč; když ucítí možnost získat dvojnásobnou

hodnotu letadla v případě, že uspějeme, anebo přijít o všechno – myslím, že nezaváhá.“

„Začíná mi to připadat jako ruská ruleta,“ podotkl Biggles. „Kdo je ten člověk, jaké má letadlo a kde?“

„Ten dotyčný se zabývá dovozem tropického ovoce a zeleniny, a proto používá letadla, převážně hydroplány, kterými létá na své plantáže v Africe, na Kypru, v Izraeli a dokonce i na Madagaskaru. Má malé letiště nedaleko Marseille. Kromě jiných letadel vlastní i dva Nord Noroity, které koupil od francouzské vlády a přizpůsobil je pro své potřeby. Jsou to hydroplány původně určené pro průzkumné a záchranářské účely. S dvěma Jumbo motory, přídavnými nádržemi a posádkou sedmi mužů mají dolet více než dva tisíce mil. Nejsou to rychlé stroje, ale dokáží udržet cestovní rychlost dvě stě třicet mil za hodinu po dobu osmnácti hodin. Na levoboku mají pro záchranářské operace šest stop široké nákladní dveře.“

Rozhostilo se ticho. Po chvíli Biggles řekl: „Zní to dobře, ale bude ten člověk ochotný riskovat jedno ze svých letadel až mu vysvětlíte, o jakou akci se jedná?“

Marcel rozhodil rukama. „Za zeptání nic nedám a on ať se rozhodne jak chce. Jste ochoten ujmout se velení celé operace, když nám letadlo přislíbí?“

„Jsem už příliš starý, než abych skákal do vody, o které nevím, jak je hluboká,“ odpověděl vážně Biggles. „Dejte mi chvíli na rozmyšlenou a mezitím se dohodněte s majitelem toho letadla. Do příprav se pustíme, až budeme vědět na čem jsme. Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Jen několik hodin. Ten člověk je buď v Paříži anebo v Marseille. Jestli je v Marseille, tak tam za ním hned zaletím. Určitě mi vyjde vstříc, také jsem mu

několikrát pomohl, když se dostal do nějakých sporů s Leteckou správou.“

„Tak dobře. Dejte se do toho,“ rozhodl Biggles. „Já si zatím odskočím do Londýna za svým šéfem. Ale co uděláme s Borisem a Charlesem? Vzhledem k té události v Bouloňském lesíku nebudou v Paříži v bezpečí, nezapomínejte, že von Stalhein je stále na svobodě.“

„Co navrhujete?“ zeptal se Marcel.

„Myslím, že by měli letět s námi do Londýna a trochu si odpočinout, než se rozhodneme jak budeme postupovat dál.“

„Uvědomujete si, že nemáme peníze, a nemůžeme vám za vaše pohostinství zaplatit?“ namítl Boris.

Po Bigglesově tváři se rozlil široký úsměv. „S tím bych si starosti nedělal. Když ten váš pirátský poklad přivezeme, můžete mi dát třeba královskou korunu s diamanty.“

„A když ho nepřivezeme?“

„V tom případě už asi nebudeme žádné peníze potřebovat,“ zažertoval Biggles.

KAPITOLA 14

Hráčova volba

Sotva Biggles a jeho přátelé dorazili do Londýna, telefonoval Marcel. Oznámil jim, že jeho *známý* souhlasí se zapůjčením jednoho ze svých letadel pro plánovanou expedici za následujících podmínek: pokud bude letadlo zničeno nebo se expedici nepodaří poklad získat, nedostane nic. V případě úspěšné akce obdrží 20 000 liber, přičemž stávající hodnota letadla je asi polovina této částky. Ale bylo tu ještě něco navíc. Mohli si vybrat ze dvou letadel. Jedno bylo v marseillském přístavu a druhé stálo prázdné na Kypru a čekalo na náklad ovoce. Marseillské letadlo se chystalo k letu do Beirutu a pokud by měli zájem, posádka by je vzala na palubu a vysadila je při mezipřistání na Kypru. Musejí se však rozhodnout rychle, protože letadlo odlétá přesně za týden.

Biggles se rozhodl okamžitě zahájit akci. Zčásti jej k tomu přiměla Marcelova horlivost a také možnost startovat z Kypru, ležícího podstatně blíže jejich cíli než Marseille, se mu jevila jako neobyčejně výhodná, protože větší část letu proběhne nad mořem. Skloněn nad mapou vysvětlil svým přátelům, že mohou přiletět do Moldávie z východu, přes Černé moře. Na pobřeží jistě nebude tolik hlídek, jako na ostře střežené západní hranici. Další výhodou je, že mohou použít letadlo, které je v přístavech východního Středomoří natolik známé, že nevzbudí nežádoucí pozornost.

Biggles neztrácel čas a vybídl Marcela, aby velkomyslnou nabídku přijal a požádal majitele letadla o

zapůjčení stroje umístěného na Kypru. Zároveň Marcelovi sdělil, že za ním co nejdříve přijede do Marseille a dobu zbývající do odletu využijí k seznámení se s letadlem a k nákupu nafukovacího gumového člunu, který budou potřebovat k vylodění na moldavském pobřeží.

Potom se dal do detailního plánování letu, neboť, jak řekl Borisovi: v letectví, stejně jako v ostatních oborech lidské činnosti, úspěch záleží na maličkostech. Biggles se řídil heslem, že o zdaru nebo neúspěchu každého dálkového letu je rozhodnuto již na zemi před startem. Jakékoliv opomenutí může mít velice vážné následky.

Nejdříve se sešel se svým velitelem, leteckým komodorem Raymondem; vyprávěl mu celou historii a požádal jej o dočasné propuštění z funkce. Neopomněl mu zdůraznit, že k plánované expedici hodlá použít zapůjčený civilní Nord – tím se celá akce stane naprosto soukromým podnikem, do nějž nebude zapleteno žádné letadlo spadající do kompetence britské vlády. Očekával komodorův nesouhlas, obával se příkrého odmítnutí, ale k jeho příjemnému překvapení se nic takového nestalo; vyšší místa byla ochotná přimhouřit oko a mlčky celou akci tolerovat, pravděpodobně díky Borisově válečné spolupráci se spojenci. Komodor akci výslovně nezakázal, ale neopomenul zdůraznit, že pokud dojde k nějakému nezdaru, nemá cenu se dovolávat jeho pomoci, protože politická situace mezi Západem a Východem je už tak dost napjatá.

„Kudy se tam chcete dostat?“ zeptal se komodor přistupuje k mapě Evropy, pokrývající celou stěnu jeho kanceláře.

„Mohl bych se pokusit obletět Egejské moře, ale tím bych se dostal nepříjemně blízko k hranici doletu tohoto typu letadla," odpověděl Biggles.

„Doufám, že neuvažujete o přeletu Turecka," namítl ostře komodor.

„Kdyby to bylo možné, ušetřil bych si spoustu času i problémů," uvažoval Biggles.

„Ale…"

„Prosím, nechte mě domluvit, pane. Rozhodně nemám v úmyslu porušovat mezinárodní letecké smlouvy a vniknout do vzdušného prostoru cizího státu mimo stanovené koridory; ale Turci jsou rozumní lidé, a možná, že byste mi mohl opatřit výjimečné povolení přímo z jejich londýnského vyslanectví."

„Jaký bych udal důvod?"

„Mohl byste říct, že se jedná o rutinní kontrolu radarových zařízení Interpolu."

Komodor se pousmál. „Vy máte odpověď na všechno. Tak dobrá, uvidím, co se dá dělat."

Vyvstala ještě otázka, kdo bude mít v době jejich nepřítomnosti službu v londýnské kanceláři, ale když Biggles komodorovi vysvětili, že celá akce nebude trvat víc než čtyřiadvacet hodin, velitel na tomto bodu netrval. Výsledkem jejich rozhovoru bylo, že všichni členové expedice obdrží čtyřiadvacet hodin volna od okamžiku, kdy opustí Londýn. Výběr členů výpravy byl jednoznačný, jediným problémem byla pouze účast Borise a Charlese. O Borisovi se příliš dlouho nediskutovalo, protože byl jediný, kdo cílovou oblast znal a zároveň byl také jediný dospělý, který mluvil místním jazykem, což se mohlo v případě nutnosti ukázat jako mimořádně důležité. Pochybnosti vzbuzoval pouze

Charles, jehož účast pokládal Biggles za příliš riskantní. Namítal, že vezmou-li s sebou i Charlese, ztratí Moldávie – v případě neúspěchu akce – oba poslední právoplatné kandidáty, kteří by mohli zasednout na trůn, pokud by revoluční vláda padla, a to by byl konec všem nadějím moldavské royalistické strany, která doufala, že dříve nebo později se jeden z nich ujme vlády. Ale hořké zklamání v Charlesových očích a výmluvné naléhání Borisovo zviklaly Bigglese natolik, že nakonec, byť nerad, dal k Charlesově účasti souhlas.

Přípravy pokračovaly. Byly prozkoumány mapy, změřeny vzdálenosti, vytyčeny trasy a prostudovány povětrnostní podmínky – začal se rýsovat plán. K cíli se přiblíží v noci, pokud nebude zamračeno využijí měsíční světlo. Po celou dobu letu budou zachovávat radiový klid.

Letadlo nebude vybaveno žádnou zvláštní výzbrojí. Pro případ nouze si vezmou s sebou pouze osobní zbraně, které použijí pouze k sebeobraně. Boris prohlásil, že pokud nedojde ke komplikacím, nebude celá akce na moldavské půdě trvat víc než půl hodiny od okamžiku přistání, protože lovecký zámeček stojí přímo na břehu jezera.

Detailní plán vypadal takto: Biggles a Marcel zasednou v řídící kabině jako piloti společně s Borisem, který bude plnit funkci pozorovatele. Jeho hlavním úkolem bude navést letadlo na cíl a v případě špatné viditelnosti najít místo plánovaného přistání, neboť jezero není jednolitá vodní plocha, ale je plné různých ostrovů a ostrůvků. Jeden z nich je jen asi čtvrt míle od břehu, přímo naproti zámečku. V závětří tohoto ostrova hydroplán zakotví a počká na výsadkovou skupinu, která

se vylodí na břeh. Biggles nevěděl, jak blízko ostrova se mu podaří přistát. Čím blíž, tím líp. Kvůli utajení, by nerad používal k popojíždění po hladině motory.

Algy poslouží jako navigátor. Bertie usedne v kabině radisty a bude sledovat radiový provoz protivníka. Ginger a Charles budou pozorovat vzdušný prostor a hlásit případná nepřátelská letadla. Před přistáním bude jejich hlavním úkolem připravit u nákladních dveří nafukovací člun a ve vhodném okamžiku jej spustit na vodu.

Po přistání zůstane v letadle Algy, připraven k okamžité akci, a také Ginger, který bude pozorovat pobřeží a čekat na smluvené světelné signály. Bertie odveze výsadkovou skupinu na břeh a setrvá u člunu na stráži. Ostatní proniknou ke stájím a co nejrychleji se vrátí. Rychlost akce je životně důležitá, prohlásil Biggles. Hydroplán bude zcela jistě zachycen nepřátelskými radary, a protože nebude odpovídat na radiové výzvy pozemních kontrol, bude na místo přistání bezodkladně vyslána jednotka pohraniční stráže, která může zaútočit ze země, z vody i ze vzduchu.

Biggles nebyl žádný panikář, ale největší obavy v něm vzbuzovala představa, že je celý objekt permanentně střežen; což by bylo jen přirozené, kdyby současná moldavská vláda třeba jen tušila, že se někde v blízkosti skrývá poklad. Do Moldávie mohly proniknout zprávy o událostech ve Francii a také von Stalhein je stále na svobodě; tyto myšlenky Bigglese nijak neuklidnily. Věděl, že se zapletl do velké politiky a ani jeho bystrý mozek nedokázal předvídat, jak se bude situace vyvíjet. Ale nemá smysl skákat přes plot dokud u něj nejsme, řekl si Biggles. Buď se plán zdaří, anebo ztroskotá na

nějakých nepředvídatelných překážkách, to ukáže budoucnost.

A tak se po třech dnech všichni zase vrátili do Francie. Přiletěli z Londýna přímo na marseillské letiště Marigane, kde je očekával Marcel, zavezl je autem ke kotvišti Nordu a seznámil je s posádkou.

„Chtějí startovat za úsvitu, na Kypr je daleko," řekl Marcel Bigglesovi. „Vyhovuje vám to?"

„Můžeme odstartovat třeba za deset minut, budou-li chtít," ujišťoval ho Biggles. „My jsme připraveni."

„Tak tedy za úsvitu," odvětil Marcel.

Několik hodin zbývajících do startu proběhlo bez zvláštních událostí a let na Kypr rovněž. Během letu se Marcel s Bigglesem občas střídali u řízení, aby si neznámé letadlo vyzkoušeli. S jeho letovými vlastnostmi byli nadmíru spokojeni a Biggles dokonce prohlásil, že stroj je pro účely expedice jako stvořený.

Při letu na východ ještě doladili poslední detaily plánu a rozhodli se, že pokud bude jejich letadlo na Kypru připravené k odletu – a o tom nikdo z nich nepochyboval – vystartují do Moldávie hned po setmění. Marcel s Bigglesem souhlasil a dodal, že dalším odkládáním začátku operace nic nezískají, ale mohou mnoho ztratit.

Na ostrovní základně přistáli ještě za denního světla. Slunce se pomalu sklánělo k západu a v jeho paprscích se blýskal jejich Nord, připoutaný u přístavního mola. Rozloučili se s posádkou, která je dopravila na ostrov, popřáli jí šťastný let do Libanonu a potom se vypravili do města, aby se před nadcházející nebezpečnou výpravou trochu posilnili.

KAPITOLA 15

Rušná noc

V deset hodin v noci se Nord prodíral ve výšce dvanáct tisíc stop pomalu plynoucí kupovitou oblačností, rozprostírající se, podle meteorologických zpráv, nad celým Blízkým východem. Let v mracích Bigglesovi nevadil, v tomto okamžiku mu docela vyhovoval, ale obával se, aby oblaka nezhoustla, až se budou blížit k cíli; při zatažené obloze by jezero těžko hledali. Ještě horší situace by nastala, kdyby hustá oblačnost unášená severozápadním prouděním narazila na vrcholky Transylvánských Alp a z dešťových mraků by začalo pršet; přívaly vody by snížily viditelnost téměř na nulu.

V jedné rovině s letadlem visel nízko nad obzorem široký srpek vycházejícího měsíce a jeho bledé světlo lemovalo obrysy mraků jemnou stříbrnou září. Letěli nad Černým mořem; přiléhavý název, pomyslil si Biggles, nikde v dohledu ani světélko. Někde ve tmě na levoboku leželo bulharské pobřeží.

Let už trval více než dvě hodiny a podle hrubého odhadu museli být nejméně v polovině cesty ke svému cíli – Zagorebu. Až dosud se pohybovali nad západním Tureckem a pozemní kontroly jim nevěnovaly žádnou pozornost, neboť přelet byl řádně ohlášen leteckým komodorem Raymondem a Biggles letěl – jak to vyžadoval mezinárodní letecký řád – s rozsvícenými pozičními světly. Když opustili turecký vzdušný prostor a ocitli se mimo všechny známé koridory, Biggles se už žádnými předpisy neobtěžoval a poziční světla zhasl.

Největší nebezpečí je čekalo v okamžiku, kdy přeletí jižní pobřeží Rumunska a začnou nabírat severnější kurs do Moldávie. Za tento manévr byl zodpovědný Algy, sedící v kabině navigátora. Kdyby se dostali příliš daleko na sever, ocitli by se nad jižním cípem sovětského území a tomu se chtěli, z pochopitelných důvodů, vyhnout.

Motory duněly ještě asi hodinu a potom se stroj podle Algyho pokynů začal stáčet poněkud na západ a celá posádka vyhlížela netrpělivě světla Konstanty, podle nichž si chtěli upřesnit pozici. Algy původně doufal, že zahlédnou i hlavní město Bukurešť, ležící jen sto mil západním směrem, ale neprostupná hradba mraků jim bránila v rozhledu. Nakonec se pod nimi přece jen objevila Konstanta, pár blikajících světélek, roztroušených podél pobřeží.

Letěli teď na severo-severozápadním kurzu směrem ke Galati a k těžko přehlédnutelnému širokému Dunaji, druhé nejdelší evropské řece, jejíž delta leží o něco dále k severu. U Galati se Dunaj stáčí z jihovýchodu na severovýchod, takže ho nemohli použít jako spolehlivý orientační bod.

Jezero, ke kterému směřovali, leželo – podle Borise – na severozápadním okraji Dobrudžských močálů, rozsáhlé oblasti rákosím zarostlých bažin, obklopujících několik ústí Dunaje. Boris prohlásil, že je spolehlivě navede k cíli, jakmile spatří řeku.

Zanedlouho zachytil Bertie první radiové signály, vyzývající je v mezinárodním kódu, aby se identifikovali a udali cíl letu. Podle Bigglesových instrukcí je ignoroval. Jiná možnost nebyla.

„Zřejmě nás zachytili radarem, ale s tím jsem počítal," řekl Biggles.

„Naštvou se, že jim neodpovídáme,“ poznamenal Bertie.

„Ať třeba prasknou vzteky,“ odvětil Biggles.

Nikoho příliš nepřekvapilo, když za několik okamžiků proťal tmu paprsek světlometu, propátrávající oblohu v nebezpečné blízkosti letadla. Jejich pozice byla prozrazena. Sotva se Biggles stačil skrýt v nejbližším mraku, objevil se další světlomet.

„Začínají trochu obtěžovat,“ řekl Boris.

„Kdybychom nalétávali od východu, bylo by to ještě horší,“ odpověděl Biggles. „To by si na nás takhle svítili celou cestu. Řekněte Gingerovi, aby začal vyhazovat antiradarové clony a všichni ostatní ať se rozhlížejí po stíhačkách. Jestli máme najít cíl, budu muset vylétnout z mraků.“

Za minutu opustili mrak. Téměř okamžitě vybuchl ve vzduchu protiletadlový granát, naštěstí dost daleko od nich.

„Už nás asi mají dost,“ řekl Marcel.

„Myslím, že to bylo jen varování. Musíme něco udělat nebo to bude horší.“ Při těch slovech Biggles vypnul motory a sklonil letadlo do klouzavého letu.

„Jdeme dolů?“ zeptal se Marcel.

„Snažím se dostat pod jejich radary,“ odpověděl Biggles. „Támhle vidím řeku. Víte kde jsme, Borisi?“

„Naprosto přesně.“

„Myslíte, že nás můžete vizuálně navádět?“

„Jistě.“

„Nejsou v cestě žádné hory?“

„Žádné. Když se budete držet na východ od řeky, poletíme jen nad plochou krajinou a močály.“

„To je dobrá zpráva.“ Biggles položil letadlo na křídlo a rychle ztráceli výšku.

Daleko na východ od nich se rozsvítily na zemi tři další světlomety.

„Asi si myslí, že se chceme dostat do Ruska a vysadit tam nějakého agenta nebo nějakého odvézt,“ uvažoval Biggles.

„Doufejme, že máte pravdu,“ řekl Boris. „Vidím Ronkav,“ pokračoval a hlas se mu třásl vzrušením. „To musí být Ronkav. Žádné jiné město nablízku není. Ano, támhle je jezero. Vidíte? Ve vodě se odráží měsíc.“

„Je to velice hezké,“ odpověděl Biggles. „Ale jste si jistý, že se jedná o správné jezero? Nerad bych jásal předčasně.“

„Ano, určitě,“ prohlásil Boris. „Poznávám některé ostrovy podle tvaru.“

„No tak dobře. Jestli jste se zmýlil, máte nás na svědomí.“ Biggles sklonil stroj do ještě strmějšího klesání, protože měli poměrně velkou výšku a k jezeru nebylo daleko.

V kabině se Ginger usmál na Charlese. „Takhle sis svou první návštěvu vlasti nepředstavoval, že?“

„To tedy ne,“ zamumlal Charles. „Proč se sem mám plížit v noci jako zloděj?“

„Kdybys sem přišel jiným způsobem, můj milý mladý příteli, tak bys asi tuhle zemi hned tak neopustil,“ odpověděl vesele Bertie.

„Nevím, proč kvůli nám tolik riskujete.“

„To já taky nevím, Charlie, opravdu ne,“ odpověděl Bertie. „Ale asi za to může Biggles. Je celý blázen do těch starých zkazek o svatém Jiřím Drakobijci a podobných nesmyslů. Víš Charlie, je to jen mezi námi,

ale myslím si, že se narodil alespoň o pět set let později než měl; takhle nasoukat se do brnění a vsednout na komoně, to by se mu líbilo, popadnout palcát a vzhůru do boje. A místo toho se tu natřásá v okřídlené zaolejované plechovce.“

Charles se překvapeně otočil k Gingerovi. „Ten je legrační.“

„Kdo?“

„Bertie.“

„Co je na něm legračního?“

„To co říká a způsob jak to říká, vůbec se nechová jako policista. Nikdy nevím, kdy mluví vážně a kdy si dělá legraci.“

„Nesmíš se nechat zmást,“ varoval ho Ginger. „Tyhle řeči vede jen z vrozené hrůzy, aby ho někdo nepovažoval za chvastouna. Takových Britů je víc. Když je potkáš, dej si na ně dobrý pozor. Jsou nebezpeční. Plácají nesmysly kolem dokola, ale když je potřeba, tak dělají všechno přímo. Jdou přímo na věc, vrhají se hlavou přímo proti zdi a střílejí přímo od boku. Možná, že tě to překvapí, ale tady Bertie sestřelil za války dvaatřicet nepřátelských letadel. Sám je ani nepočítal, ale já ano.“

„Tak už toho nechte,“ zaprotestoval Bertie. „Tady nejsme v žádném debatním kroužku.“

„Omlouvám se,“ řekl Charles a v jeho hlase zaznívala náhle probuzená úcta. V pilotní kabině bylo ticho. Všechny oči se upíraly k hladině jezera, která se k nim rychle přibližovala.

„To je ten ostrov,“ řekl Boris, ukazuje prstem. „Ten dlouhý, úzký, s kopcem na konci. Pod tím vrškem bývala rybářská chata a loděnice. Jestli přes něj poletíte, nespouštějte se moc nízko, jsou tam stromy.“

„Naproti na pevnině jsem zahlédl světlo. Teď už je pryč. Co to mohlo být?“

„Nevím. Možná nějaký vesničan.“

„Co by tam dělal teď v noci?“

„Nejspíš pytlačí.“

„Správný pytlák se obejde bez světla.“

Boris bedlivě pozoroval krajinu. „Něco mi tady nehraje. Něco se tam změnilo,“ řekl pomalu. „Ten ostrov je stejný jako býval, ale protější břeh jezera se mi zdá jiný, prostornější. Už to mám. Chybí tam stromy. Po celém břehu jezera byl hustý borový les. Někdo ho vykácel.“

Biggles se snesleště o něco níž. Letadlo se pohybovalo nehlučně, jen ve vzpěrách křídel sviště vítr. „Musíme dolů a nechci, aby nás někdo slyšel,“ řekl Biggles. „Je to trochu riskantní, ale rád už bych přistál. Tak co říkáte, Borisi?“

Boris unaveně a trochu nejistě odpověděl: „Já to nechápu. To místo je správné, ale vypadá trochu jinak. Vidím tam nějakou dlouhou budovu a také břeh je nějak podivně useknutý.“

„To je loděnice,“ řekl Marcel stručně. „A jestli mě zrak nemýlí, vidím u ní zakotvené lodě.“

„Asi na dopravu dřeva,“ uvažoval Biggles. „Obávám se, že si někdo na místě vašeho loveckého zámečku postavil pilu, Borisi.“

„Vypadá to tak,“ přitakal Boris. „Jistě by to bylo výnosné. Ale nikdy by mě nenapadlo…“

„Proč ne?“ přerušil ho Biggles. „Pokud už stromy vykáceli, dřevo odvezli a místo je opuštěné, nic se neděje. Ale znepokojují mě ty lodě. Obávám se, že pila je ještě v provozu a klády k ní vozí odněkud z větší dálky.“

„Po tak dlouhé době jsem měl nějaké změny očekávat," zamumlal Boris zahanbeně. „Omlouvám se vám."

„Není proč se omlouvat," utěšoval ho Biggles.

„Při akcích jako je naše se nedá všechno předem plánovat. To není jako ve válce, kde si každý generál udělá předem pečlivou rekognoskaci terénu a nemusí se spoléhat na nezaručené zprávy z druhé ruky. To jsme při nejlepší vůli udělat nemohli. Tak se tím netrapte a zachovejte klid. Jdu na přistání."

Hydroplán se snášel v mrtvém tichu k hladině jezera, na níž mírný protivítr vzdouval lehké vlnky, ozářené měsíčním svitem. Všichni na palubě si uvědomovali, že nadešla rozhodující chvíle. Stačí sebemenší chyba a…

Biggles žádnou chybu neudělal, ale přesto si s úlevou oddechl, když kýl hydroplánu dvakrát lehce políbil hladinu, pak na ní spočinul plnou vahou, trochu se ponořil a letadlo se pomalu zastavilo jen několik set yardů od břehů ostrova, který se tyčil mezi nimi a pevninou jako beztvarý černý stín.

„*Bon. Tres bon,*" zašeptal Marcel. „Cítil jsem srdce až v krku. A co teď?"

„Zůstaneme chvíli sedět na místě. Máme dost času, nikam nespěcháme. Jestli nás viděli přistávat, což se mi v téhle vzdálenosti od pevniny nezdá příliš pravděpodobné, tak se to brzy dozvíme. Nasměroval jsem letadlo tak, aby nás vítr unášel směrem k ostrovu, zůstaneme v jeho stínu. Musela by to být vyložená smůla, kdyby nás v té inkoustové tmě někdo zahlédl. Tak jak se cítíte, Borisi?"

„Jsem málem bez sebe vzrušením, ale vyčítám si, že jsem se nechal zmást změnami na pobřeží."

„Tím se netrapte. Takové věci se stávají při každé operaci. A teď buďte všichni tiše a poslouchejte, jestli se k nám nikdo nepřibližuje.“

Nějakou chvíli seděli všichni mlčky, naslouchajíce jen pleskání vlnek o trup letadla a pozorujíce hru světla a stínu na vodách jezera. Lehký vítr zahnal hydroplán blízko k ostrovu a po krátké chvíli se plováky dotkly dna. Biggles dal rozkaz spustit na vodu gumový člun.

„Myslím, že jsme v bezpečí, můžeme vyrazit,“ řekl.

Boris navrhl: „Než spustíte člun, můžu vylézt nahoru na kopec a porozhlédnout se směrem k pevnině. Aspoň uvidím, jestli jsou tam nějaká světla.“

„To je dobrý nápad,“ řekl Biggles. „Vraťte se brzy.“

Za deset minut byl Boris zpátky a hlásil, že žádná světla ani jiné známky lidské přítomnosti neviděl. Tou dobou už byl gumový člun připraven na hladině.

„Tak dobře,“ řekl Biggles tiše. „Vyrazíme. Letadlo máš na starosti ty, Algy. Ale dělá mi starosti, že odtud nevidíš na pevninu. Co kdybychom ti potřebovali z nějakého důvodu dát signál, anebo ty nám? Myslím, že by bylo nejlepší, kdybys poslal Gingera na ten kopec, kde byl před chvílí Boris. Měl by rozhled na obě strany a mohl by fungovat jako spojka mezi tebou a Bertiem, který zůstane u člunu na místě, kde se vylodíme. Je dost pravděpodobné, že se budeme vracet ve velkém spěchu a aspoň bys měl čas nastartovat motory.“

„Dobrý nápad. Slyšel jsi to Gingere?“

„Slyšel.“

„Dobře se kryj. Neukazuj se proti nebi.“

„Já vím.“

„Tak, pánové," řekl Biggles. „Jdeme na to." Nastoupil do člunu a přidržoval jej u trupu letadla, dokud ostatní nenastoupili.

Ve člunu byla jen dvě pádla. Bertie se jednoho chopil, Marcel popadl druhé a mocnými záběry paží dopravili neohrabané plavidlo až ke konci ostrova. V těch místech tonulo jezero v měsíčním světle, a proto dal Biggles příkaz zastavit, a počkat, až měsíc zahalí mraky. Když se tak stalo, člun se znovu rozjel. Biggles upřeně pozoroval tmavou pobřežní čáru pátraje po jakékoliv známce nebezpečí, ale v podstatě neočekával, že něco uvidí. Pokud letadlo přistálo nepozorovaně, bylo krajně nepravděpodobné, že se na pobřeží někdo objeví; a v případě, že byli zpozorováni, bude nepřítel čekat někde v úkrytu a udeří v okamžiku, kdy člun přirazí ke břehu. Vylodění na neznámém pobřeží byla nejnebezpečnější část celé operace.

Biggles tiše seděl, nervy napjaté k prasknutí. Nikdo nepromluvil, nikdo se neodvážil ani pohnout; jen Marcel a Bertie opatrně nořili pádla do vody. Celá posádka přetíženého člunu si až příliš dobře uvědomovala, že následující minuty rozhodnou o jejich životě nebo smrti.

Když měsíc vyplul z mraků a zalil hladinu sinalým světlem, byli jen dvacet yardů od břehu.

Biggles si uvědomil, že nastal okamžik pravdy. Nestalo se nic. Ještě několik záběrů pádel a gumový člun se lehce zarazil o dřevěné molo. Za přístavištěm trčely z holého svahu pařezy čerstvě pokácených stromů a země byla rozryta pásy těžkých traktorů. Na rovném prostranství nedaleko od břehu stálo jedno z oněch dlouhých, dřevěných stavení, která zahlédli ze vzduchu.

Biggles vystoupil na břeh a všichni ostatní jej následovali; s výjimkou Bertieho, který měl zůstat jako stráž u člunu. Chvíli zůstali stát a rozhlíželi se. Nikde v okolí nebyl žádný úkryt, mohli se pouze zarýt do bahna.

Po chvíli se Biggles zeptal Borise: „Tak co? Víte kde jsme?“ zašeptal.

„Ano. Stromy jsou pryč, ale tvar břehu poznávám.“

Boris nedokázal potlačit vzlyknutí a roztřeseným hlasem dodal: „Nezlobte se, krvácí mi srdce, když vidím v takovém stavu místo, kde jsem jako chlapec zažil tolik krásných chvil.“

„Jestli jste se už zorientoval, tak nám ukažte, kde jsou stáje, doufám, že ještě stojí,“ řekl Biggles netrpělivě.

„Jistě.“ Boris se zadíval napravo. „Nevidím věž. Jestli se nepletu, měla by být odsud vidět.“

„Hned se přesvědčíme,“ řekl rázně Biggles. „Veďte nás.“

Boris uposlechl. Vedl je až ke konci přístaviště a pak odbočil v pravém úhlu směrem od břehu. Pohyboval se tiše a opatrně, jak to situace vyžadovala. Ostatní ho následovali a teprve teď začínali pomalu chápat, proč první pohled na břeh Borisem tak otřásl. Holá prostranství, která za sebou neznámí dřevorubci zanechali, připomínala krajinu, kterou se přehnala válka.

Širokým obloukem obešli dlouhá stavení, jež pokládali za ubikace dělníků a vystoupili mírným svahem na nevysoký pahorek, odkud se jim otevřel pohled do mělkého údolí. Boris postoupil ještě o jeden nebo dva kroky a nejistě se zastavil. Nic neřekl, ale z jeho ztrnulého postoje všichni vycítili, že je něco v nepořádku.

„Co se děje?“ zeptal se Biggles.

Boris zvedl ruku a ukázal směrem k podlouhlé hromadě sutin nedaleko před nimi. „To bývaly stáje," řekl chvějícím se hlasem.

„Tak na co čekáme?" zeptal se netrpělivě Biggles.

„Věž!" vyhrkl Boris zděšeně. „Věž zmizela!"

„To je mrzuté," odpověděl Biggles.

KAPITOLA 16

Starý muž vzpomíná

Po Borisově šokujícím prohlášení se rozhostilo tísnivé ticho. Všichni zůstali jako ohromeni a snažili se domyslet dosah jeho slov. Po chvíli řekl Boris malomyslně: „Byl jsem blázen, když jsem si myslel, že se tu nic nezmění. Vytáhl jsem vás sem zbytečně. Je mi to líto, ale můžeme se vrátit domů."

„Ne tak rychle," namítl Biggles. „Když už jsme tady, tak se tu trochu porozhlédneme. Jestli stáje někdo zapálil, nebo je nechal úmyslně strhnout, tak tady patrně zbytečně ztrácíme čas. Ale přestože věž zmizela, část objektu ještě stojí, jedna z budov má dokonce kus střechy."

„Musíme zjistit, co se vlastně stalo," přidal se k Bigglesovi Marcel. „Třeba se věž zřítila sama a podklad leží někde pod troskami."

„I kdyby to byla pravda, nemůžeme ho vykopat. Nemáme žádné nástroje," oponoval mu Boris. „A víte jak dlouho by to trvalo?"

„Zbytečně ztrácíme čas," přerušil ho Biggles. „Musíme tomu přijít na kloub. Pojďte!" Po těch slovech vyrazil kupředu; brodil se blátem a překračoval osekané větve.

Ostatní šli za ním a po několika minutách stanuli u zbytků stájí, osvětlených modravým svitem měsíce. Z

části budovy, v místech, kde stávala věž, zbyla jen hromada ohořelých trámů, pokroucených nosníků a kus obvodové zdi. Bylo nad slunce jasnější, že budovu zničil oheň; a protože drahokamy, jak známo, žár nesnášejí, dalo se předpokládat, že klenoty vzaly za své v plamenech. Vzdálenější část stavby byla sice v posledním stádiu rozkladu, ale ještě stála, v polorozpadlém zdivu zel otvor – pootevřené dveře.

„Co bylo v téhle části? Jste si jistý, že věž nestávala tady?“

„Naprosto. V tomhle křídle se uchovávaly postroje.“

Biggles se pokusil dveře otevřít, ale rezavé panty zaskřípaly tak hlasitě, že na okamžik zaváhal. Ve chvíli, kdy se obracel k odchodu, zazněl z nitra budovy varovný hlas. Účinek nesrozumitelných slov lze jen stěží popsat. Charles se dal na útěk, uklouzl a upadl. Boris rychle o krok ustoupil a Biggles s Marcelem bleskem vytáhli pistole. Všichni strnuli v napjatém očekávání. Po chvíli se Boris vzpamatoval a odpověděl neznámému stejným jazykem.

Ve dveřích rozpadlé stáje se objevil temný obrys postavy. Tajemný muž opět promluvil a Boris mu odpověděl. Napětí se stupňovalo. Ve tmě budovy zablikala baterka a kužel světla dopadl na Borisovu tvář. Boris se ani nepohnul. Muž ve dveřích zalapal po dechu a vzápětí vyšel ven. Přistoupil k Borisovi, poklekl před ním a uklonil se až k zemi. Potom se opět vztyčil a tichým, naléhavým hlasem cosi řekl.

Boris se otočil k Bigglesovi a zjevně dosud nechápaje plný význam svého sdělení, prohlásil: „Nemáme se čeho bát. Je to Karol Levescu, muž, který doprovázel mého otce té noci, kdy byl zavražděn. Zve

nás dovnitř, má pro nás nějaké zprávy a tvrdí, že venku není bezpečno.“

Starý sluha je zavedl do rozlehlé tmavé místnosti jen spoře osvětlené bledým měsíčním světlem, prodírajícím se vytlučenými okny plnými pavučin. Všichni napjatě čekali na jeho sdělení. Stařec promluvil. Hovořil dlouho, rychlým, naléhavým šepotem. Kromě Borise a Charlese mu nikdo nerozuměl, a všichni si oddechli, když se odmlčel a Boris mohl začít jeho slova překládat.

„Karol pracuje na zdejší pile,“ začal Boris. „Když se pila stavěla, správce podniku vydal příkaz strhnout staré stáje a materiál použít na stavbu svého domu a ubikací pro dělníky. Karol naštěstí věděl, co se ve věži určené k demolici skrývá a jedné noci poklad tajně odnesl. To bylo ještě před tím, než začal na pile pracovat. Během demoličních prací vypukl ve stájích požár a následky vidíte sami. Karol říká, že práci na pile přijal pouze proto, aby mohl zůstat na místě a chránit poklad, dokud se já nebo Charles nevrátíme. Říká, že bydlel s ostatními dělníky na ubikaci, ale před dvěma dny odešel sem, protože se v okolí objevila policie a vojáci, a z jejich chovám usoudil, že jsem se patrně vrátil do země a mohl bych se tady objevit.“

„A to se také stalo,“ vpadl mu do řeči Biggles. „Je vidět, že von Stalhein nezahálel a okamžitě informoval svoje ústředí. Pokračujte. Kde jsou ti vojáci?“

„Ještě jsou tady. Nepřetržitě střeží celé okolí. Na jezeře hlídkují policejní čluny vybavené kulomety. Občas se zastaví i ve zdejším přístavišti.“

„A co klenoty?“

„Má je Karol, nebo aspoň doufá, že jsou stále ještě na místě, kde je ukryl. Od chvíle, kdy je odnesl z věže, se k nim neodvážil přiblížit.“

„Kde je poklad teď?“

„V jezeře. Svázal oba vaky dohromady drátem a zavěsil je na větev stromu, která se sklání až k hladině. Je tam hluboko. Karol v tom místě často klade vrše, a proto se tam může přiblížit, aniž by vzbudil pozornost.“

„Kde je ten strom?“

„Těsně u vody, asi půl míle odsud. Po břehu tam vede pěšina.“

„Nebude lehké se tam dostat, když jsou všude kolem stráže. Má pro nás Karol nějaký návrh?“

„Ano. Buď můžeme počkat tady a on nám poklad přinese, nebo nám ukáže místo, kde klenoty jsou, a později si pro ně můžeme zajet sami letadlem.“

„To by znamenalo nastartovat motory.“

„Karol chápe, že je to riskantní, ale domnívá se, že kdyby akce proběhla velmi rychle, mohli bychom být pryč dřív, než na místo dorazí stráže.“

„To doufám,“ odpověděl Biggles zamračeně. „Ale zatím je klid, myslím, že by bylo nejlepší, aby pro poklad zašel Karol. Pokud bychom se rozhodli pro druhou variantu, museli bychom o tom dát nejdřív zprávu Bertiemu a Algymu, aby nás nehledali, a na to není čas.“

„Tak jak to uděláme?“ zeptal se Boris.

Biggles přistoupil ke dveřím, aby prozkoumal situaci.

„Slyšíte?“ řekl.

Z nevelké dálky se po hladině jezera neslo tiché bublání lodního motoru.

„To je strážní loď," řekl Boris. „Myslím, že pluje směrem k nám."

„Musí být na opačné straně ostrova, jinak bychom viděli její poziční světla," poznamenal Biggles. „Jestliže jede sem, bylo by bláznovství vydat se na ostrov v našem gumovém člunu, vjeli bychom jim přímo do cesty."

„Možná že nás uvidí až budou přistávat," řekl Charles.

„Mohli by zahlédnout i letadlo, ale doufám, že ne, to by museli jet kolem ostrova opravdu hodně blízko," dodal Biggles. „Dokud tu zatracenou loď neuvidíme a nebudeme mít jistotu kam míří, nemůžeme nic dělat. Algy a Ginger ten zvuk jistě také zaslechli. Určitě už tu loď dlouho pozorují, ale netuší, jaké má záměry. Uvědomují si, že my ji také slyšíme, a proto se nám neodvažují dát signál."

Světla strážního plavidla se objevila za horním koncem ostrova.

„Jestli zůstanou na tomhle kursu, tak za chvíli uvidí Bertieho i s naším nafukovacím člunem," řekl energicky Biggles. „To se nesmí stát." Okamžitě se rozhodl: „Marceli, Borisi a Charlesi, půjdete s Karolem k tomu stromu, vylovíte vaky s pokladem a počkáte na místě, dokud pro vás nepřijede gumový člun anebo letadlo." Hodil Marcelovi svoji baterku. „Kdybych vás nemohl najít, tak zapískám. Když bude všechno v pořádku, dáte mi signál zeleným světlem. Červené světlo znamená nebezpečí. Hoďte sebou." Aniž by čekal na odpověď, rozběhl se směrem k přístavišti.

Nebylo to daleko, ale hledat ve tmě cestu a zároveň sledovat strážní loď i ubikace bylo téměř nad lidské síly. Od ubytoven scházeli směrem k přístavišti dva muži,

naštěstí směřovali dost daleko od místa, kde byl ukryt nafukovací člun. Biggles našel Bertieho téměř okamžitě. Seděl ve člunu a rukama pádloval směrem od hrozícího nebezpečí.

„Díky bohu, že jste tady," oddechl si Bertie, když Biggles dosedl do člunu.

„Ještě kousek a pak zajeď do rákosí," zašeptal Biggles. „To by snad stačilo," řekl o okamžik později. „Čím míň se budeme hýbat tím líp."

Bertie se chytil rukama za trsy vodních rostlin a zatáhl člun do hustého rákosí. Potom tiše seděli a pozorovali strážní loď, která se přibližovala k přístavu. „Když jsem tu loď zaslechl, tak jsem šel málem ke dnu. Vůbec jsem nevěděl co mám dělat. Zatracená situace. Kde jsou ostatní?"

„Šli pro poklad. Je ukrytý ve vodě, asi půl míle odsud," odpověděl Biggles. „Přijdou sem?"

„Ne. Musíme pro ně." Biggles mu stručně vysvětlil, co se stalo. Strážní loď se rychle blížila k přístavišti a zřejmě se chystala zakotvit nedaleko ubikací. Ozval se hlasitý hovor.

„Co uděláme?" zeptal se Bertie.

„K tomu stromu bychom se poměrně lehce dostali, ale nevím jak se vrátit zpátky k letadlu. Dokud tu bude ta zatracená strážní loď, tak na to můžeme klidně zapomenout, určitě by nás objevili. Algy už jistě bublá jako přetopený kotel a bojím se, aby mu nevybudila záklopka a neudělal nějakou hloupost, když se neobjevíme. Ta loď tady může kotvit celé hodiny, možná až do rána."

„Ginger je nahoře na kopci, můžeme mu dát signál, aby přijeli s letadlem k pevnině."

„Dávat signál odsud je nesmysl, světlo by nás prozradilo. A Ginger by se nám neodvážil signál potvrdit, protože by si nemohl být jistý, jestli na něj blikáme my anebo nepřítel. Ne, takhle to nepůjde. Je to příliš velké riziko.“

„A co kdybych k letadlu doplaval?“

„Doplaval?“

„No jistě. Přeplavat La Manche bych si asi netroufl, ale těch pár set yardů snad zvládnu. A kdyby někdo zahlédl mojí roztomilou hlavičku, houpající se ve svitu měsíce na vlnách, bude ji považovat za hlávku zelí – doufám, že mi rozumíte.“

„Ano, rozumím,“ odpověděl zvolna Biggles. „Ale nejsem tvým nápadem nijak nadšený. Voda je studená.“

„Tady také není žádné velké vedro,“ namítl Bertie.

„Tak dobře, jestli myslíš, že to zvládneš,“ souhlasil váhavě Biggles. „Možná, že by to bylo nejlepší řešení. Pokud se ti podaří spojit se s Algym, mělo by to vyjít. Kdyby všechno klaplo, mohli bychom být všichni ve vzduchu dřív, než se nepřítel vzpamatuje.“

„Moje řeč,“ řekl Bertie vesele a začal se svlékat. „Nechám vám tu svůj parádní oblek, tak mi ho nenamočte, ještě ho budu potřebovat.“

„Uděláme to takhle,“ přerušil jeho žertování Biggles. „Až doplaveš na ostrov, řekni Gingerovi, ať pozoruje pobřeží asi půl míle nalevo odsud a čeká na můj signál. Červené světlo znamená: zůstaňte kde jste. Zelené: všechno v pořádku. Jakmile zahlédnete zelený signál, skočíte do letadla a přiletíte co nejrychleji na dané místo, ale ne zas tak rychle, abyste rozbili letadlo o břeh.“

„A co budete dělat vy?“

„Já zajedu s nafukovacím člunem za ostatními a připojím se k nim.“

„Výborně.“ Bertie, oblečený jen do tílka a spodků, překročil okraj člunu a zmizel ve vodě.

„Jaká je voda?“ zeptal se Biggles starostlivě.

„Docela ujde.“

„Kdybys měl problémy tak zavolej, přijedu ti na pomoc.“

„Kdybych neuplaval takový kousek, tak bych se radši utopil rovnou,“ s touto poslední poznámkou se Bertie otočil a ráznými, dlouhými tempy se vzdaloval od člunu.

Biggles se za ním chvíli díval. Věděl, že Bertie je výborný plavec; a k ostrovu nebylo příliš daleko. Za normálních podmínek by to byla pro trénovaného člověka hračka, ale Bigglese znepokojoval chlad. Voda byla opravdu velmi studená, přestože Bertie tvrdil opak.

Když se Bertie ztratil z dohledu, vytlačil Biggles gumový člun z rákosí a vyplul na jezero. Držel se blízko u břehu a pádloval rukama, ale neohrabaný člun se dal jen těžko ovládat a neustále se zaplétal do změti vodních rostlin. Po delším marném úsilí se Biggles chopil pádla a člun vyrazil o něco rychleji, ale i tak se vzdálenost pouhé půl míle zdála nekonečně dlouhá.

Biggles několikrát zastavil a snažil se ve vlnách zahlédnout Bertieho hlavu, avšak marně, hladina byla prázdná.

Smluvené místo nalezl snadno; z nízkého břehu se daleko nad vodu skláněly převislé větve smuteční vrby. Člun byl přivítán tichým hvízdnutím. Biggles zajel do černého stínu vrby, přidržel své plavidlo u jedné z větví a řekl: „Tak jak berou ryby?“

Marcel odpověděl. „Dobře, máme oba vaky a dvě štiky. Vaky jsme trochu opláchli od bahna, ale stejně jsou ještě pořádně těžké.“

„Dobrá práce,“ pochválil je Biggles.

„Kde je Bertie?“

„Plave k ostrovu. Už by tam měl být.“

„Říkal jste, že plave?“

„Ano. Ale nastupte si do člunu, musíme být připraveni k vyplutí; a budu také potřebovat signální baterku.“

„Tady jsou ty vaky,“ řekl Boris.

„A co Karol? Půjde s námi, nebo se rozhodl zůstat tady?“

„Zůstane tady, má ve vesnici ženu.“

„Tak mu řekněte, ať se rychle vrátí domů. Tady už nám nepomůže a byl bych nerad, kdyby ho s námi někdo viděl.“

Biggles ukládal promočené vaky na dno člunu, dávaje dobrý pozor, aby nezamáčel Bertieovy šaty, když ho přerušilo Charlesovo zvolání: „Pozor! Strážní loď vyplouvá.“

Biggles zvedl hlavu. Od tmavého přístaviště se odloupl chomáček světla a pohyboval se směrem k ostrovu. „Zatracený čmuchalové,“ zavrčel. „Jestli je Bertie ještě ve vodě, tak ho budou mít jako na dlani.“

„Co uděláme?“ zeptal se Marcel.

„Počkáme, nic jiného nám nezbývá. Algy ví, že mu nemůžeme dát signál, dokud je v blízkosti ta strážní loď, a vydat se na cestu k ostrovu když svítí měsíc by bylo naprosté šílenství. Nastupte všichni ke mně a připravte se, kdybychom museli nečekaně odplout. Ale dávejte pozor, člun je z gumy, stačí jediná dírka a jdeme ke dnu.“

Sotva se všichni usadili ve člunu, vzplanul na strážní lodi světlomet. Oslnivý paprsek přezářil měsíční svit a vykrojil na tmavé hladině široký světelný pruh, dosahující až k přilehlému břehu ostrova. Kužel světla začal ohmatával pobřeží.

„Jestli to zkusí i na opačné straně ostrova, tak je s Algym amen," procedil Biggles skrze zuby. Než větu dokončil, kužel světla se přesmýkl o sto osmdesát stupňů, osvítil pilu a tápavě se posunoval po břehu jezera směrem k nim.

„Skrčte se," zavelel Biggles, „nezvedejte hlavy a buďte zticha."

Paprsek světlometu je přelétl bez zastavení, ale ještě než se stačili vzpamatovat, ozval se Marcel: „Někdo sem jde."

„Kde?"

„Po pěšině. Slyším kroky a hlasy."

Zvuk hlasů se blížil směrem od pily.

„Dávejte pozor," vydechl Biggles. „Jsme mezi čertem a ďáblem. Zachovejte naprosté ticho, třeba nás přejdou. Ticho!"

Zvuk kroků sílil, bylo slyšet praskání větviček, očividně se k nim přibližovalo několik lidí. Ozval se nezřetelný hovor. Někdo se zasmál. Kroky přicházely blíž a blíž.

Charles ležel na dně člunu, nervy napjaté k prasknutí, ale neodvážil se ani pohnout. Do uší jej udeřila hrdelní němčina. Ten chladný, ostrý hlas mu byl povědomý, ale marně si pokoušel vzpomenout komu patří.

Hlas se ozval znovu: „Vy se tomu smějete, *Herr Kommandant,* ale to neznáte Bigglesworthe. Ten chlap je

mazanější než ďábel. Vsadil bych se, že za kniplem toho neznámého letadla, které jsme zachytili na radaru, seděl on. Znám jeho metody.“

„Jestli se tady objeví, Herr Hauptman von Stalhein, tak si s ním snadno poradíme, na to se můžete spolehnout,“ odpověděl jiný hlas upjatě.

Kroky se přiblížily k ukrytému člunu a zastavily se jen na dosah ruky od něj.

Charles přestal dýchat.

Stejný mluvčí pokračoval. „Strážný měl pravdu. Opravdu tady zahlédl nějakého člověka. Tamhle je. Vidíte ho, jde směrem k ubikacím. Copak se takhle chová špión? Už ho poznávám, to je jen starý Levescu. Chodí sem často na ryby a zřejmě se vrací domů s úlovkem. Kuchař bude mít radost. Můžeme se vrátit.“

Kroky se začaly pomalu vzdalovat.

„Kdybych jen tušil, že strážní loď přiveze právě vás, byl bych…“ Hlas zanikl v praskotu lámaných větviček.

Několik dlouhých minut se ve člunu nikdo ani nepohnul. Po chvíli zvedl hlavu Biggles a podíval se směrem ke strážní lodi. Právě objížděla konec ostrova.

„Dávejte všichni dobrý pozor,“ zašeptal Biggles. „Jestli si ta loď posvítí i na opačnou stranu ostrova, tak nemůže letadlo přehlédnout a to znamená, že Algy bude muset rychle zmizet. Je to riskantní, ale musím mu dát signál, že je tady všechno v pořádku. Ginger sedí nahoře na kopci a jestli se včas nevrátí do letadla, tak zůstane na ostrově.“

„A co Bertie?“ zeptal se Marcel.

„Ten už je určitě na ostrově, jinak by ho sebrala ta loď. Ale neodváží se nám dát signál, stejně jako Ginger,

protože strážní loď je příliš blízko. Zvedněte kabáty a zastiňte mě z obou stran.“

Všichni jej obklopili a přidrželi kolem něj své kabáty.

Biggles rozsvítil zelené světlo.

Žádná odpověď.

„Štěstí se k nám obrátilo zády,“ zamumlal Boris.

„Zatím nám přálo, jestli si vzpomínáte,“ odbyl ho krátce Biggles. „Kdyby ta loď připlula o pár hodin dřív, tak bychom tu ani nepřistáli.“

„Omlouvám se. Jsem trochu roztřesený,“ přiznával se Boris. „Na takovéhle věci už asi nemám nervy.“

„Zvyknete si – chce to jenom praxi,“ odpověděl klidně Biggles.

KAPITOLA 17

Mezi dvěma ohni

Uplynula minuta, možná dvě nebo tři. Když nervy pracují, čas neplyne tak jak by měl. Biggles přitáhl člun až k samému okraji stínu vrby a s pádlem ve vodě vyčkával, připraven kdykoliv odrazit od břehu.

„Zvedni ty Bertieovy svršky, ať se nenamočí, smotej je do uzlíku a radši si je dej na klín," řekl Biggles Charlesovi. „Z těch vaků pořád ještě teče voda."

Charles poslechl.

Všichni upírali oči k ostrovu a napjatě čekali, jestli k nim z dálky nepronikne nějaký zvuk. Strážní loď zmizela z dohledu, ale odražená záře jejího světlometu se občas mihla v korunách nejvyšších stromů.

„Algy se neodváží odstartovat, dokud ho loď neobjeví," poznamenal Biggles.

„Neměli bychom mu vyjet naproti?" řekl Charles.

„Ne. Na břehu je von Stalhein a vojenské hlídky," odpověděl Biggles. „Viděli by nás. Stráže by nás možná přehlédly, ale on ne. Je přesvědčený, že jsme buď někde nablízku, anebo se tady brzy objevíme. Slyšeli jste, že se zmiňoval o neznámém letadle. Naštěstí jsme se sem dostali dřív než on, tak proč bychom se mu ukazovali dřív, než to bude nutné. Ah! Už je to tady."

V dálce zaburácela dvojice motorů startujícího hydroplánu. Vzduch se otřásal hromovým duněním.

„Objevili ho," řekl Boris sklesle.

„Ovšem. Co jiného?"

„Tak na co čekáte?"

„Chci vidět kam poletí. Jestli vystartuje proti větru, jak předpokládám, tak poletí směrem od nás.“

„Od nás?“ ozval se zděšeně Charles.

„Ano. Ale neboj se. Jakmile nabere výšku, opíše široký oblouk, obrátí letadlo po větru a přiletí sem. Uvidí nás. Je úplně jedno jestli budeme od břehu dvacet nebo šedesát yardů. Ale když vyrazíme dřív než bude nutné, tak nás objeví von Stalhein. Čím později se ukážeme na vodě, tím líp pro nás. Slyšíte? Kulomety.“

Hřmění letadla startujícího na plný plyn podbarvilo staccatové štěkání kulometů.

„Dostanou ho,“ vydechl Charles.

„Neřekl bych,“ klidně odvětil Biggles. „Algy se vyzná. Zmizí jako vyplašená sluka. Letadlo dokáže zasáhnout jen dokonalý střelec a k tomu mají ti jejich kulometčíci daleko.“

„Proč myslíte?“

„Kdyby za něco stáli, tak by Algyho překvapili. Prostě nebyli připraveni, začali střílet, teprve když vystartoval. Teď už je ve vzduchu, a jak jsem předpokládal, letí na druhou stranu.“

Zvuk motorů se vzdaloval.

„Jste si jistý, že se pro nás vrátí?“ naléhal úzkostlivě Boris.

„Ničím na světě si nejsem jistější. Bez nás by se domů nevrátil,“ odpověděl Biggles. „Nikdy bychom neopustili jeden druhého v nebezpečí.“

„Dáte mu signál?“ zeptal se Marcel.

„Ano. Upozorníme na sebe stráže, ale jinak to nejde. Algy je na tom hůř než my, zaslouží si, abychom mu pomohli. Už se vrací. Marceli, odrazte člun.“

„Za chvíli zajde měsíc za mrak. Nepočkáme?“

„Ne. Ztratili bychom nejmíň pět minut, to si nemůžeme dovolit. Algy už nás určitě hledá.“

Zaryli pádla do vody a neohrabané plavidlo pomalu opustilo svůj úkryt.

„Musíme se rychle dostat co nejdál od břehu,“ řekl Biggles a vší silou se opřel do pádla.

Jsme strašně nápadní, pomyslel si Charles, nepřátelé nás musí vidět. Nafukovací člun mu na otevřené jezerní hladině zalité měsíčním světlem připadal větší než křižník. Měl pravdu, ale oči všech lidí na břehu byly obráceny k nebi, všichni se snažili zahlédnout neviditelné letadlo. Malému plavidlu prozatím nikdo nevěnoval pozornost.

Ve vzdálenosti asi sedmdesáti yardů od břehu, vtiskl Biggles Borisovi do ruky baterku. „Sviťte zeleným světlem směrem k letadlu,“ nařídil mu a nepřestával pádlovat. „Jsou na palubě tři, někdo z nich si nás musí všimnout,“ dodal.

„Algy se otáčí a půjde na přistání,“ vydechl Marcel, zarývaje pádlo do vody.

„Už je tady,“ řekl Biggles, když motory letadla umlkly.

V nastalém tichu se ozvaly výstřely směrem od pily. Hladinu kolem člunu začaly bičovat kulky.

„To vypadá špatně,“ řekl Boris.

„Mohlo by to být horší,“ řekl Biggles. „Kdyby nezůstávali na místě a přiblížili se k nám po břehu, měli by větší šanci, že nás zasáhnou. Zatím je tu mělko, člun nějaký ten zásah vydrží.“

To byla sice pravda, ale přesto byla Bigglesova jistota jen předstíraná. Byl si dobře vědom, že stačí jediná dobře umístěná kulka a nafukovací člun se okamžitě

potopí. „Dávejte pozor na Algyho," řekl. „Letadlo uvidíme až na poslední chvíli."

V tom okamžiku zaslechli plesknutí kulky, která zasáhla člun a prorazila gumový plovák. Ozvalo se syčení unikajícího vzduchu.

„Je někdo zraněný?" zeptal se rychle Biggles.

„Škráblo mě to do nohy," odpověděl Boris. „Ale myslím, že střela skončila ve vaku s klenoty."

„Nabíráme vodu," řekl Charles. Měsíc zahalil mrak a světlo potemnělo, jakoby někdo zatáhl záclonu. „Výborně!" zajásal Boris. „Teď to budou mít těžší."

„Algy bohužel také," řeklBiggles. „Vrací se strážní loď," pokračoval, když se za cípem ostrova objevila světla nepřátelského plavidla. „Asi zaslechli střelbu. Jen klid. Nic víc už dělat nemůžeme. Chudák Algy, určitě prožívá horké chvilky."

„A co my?" vykřikl Charles.

„Nejsme na tom tak špatně. Nemusíme nic dělat, všechno záleží jen na něm. Ten pocit zodpovědnosti mu nezávidím."

„Je tu plno vody," řekl Charles. „Člun se potápí."

„Hlavně dávej pozor na Bertieovy šaty," radil mu Biggles vážně. „Jestli se namočí, tak si ho nepřej."

Marcel se zasmál. „Za chvíli na nás nezůstane nitka suchá."

„Jestli se potopíme, tak budu držet pytel s pokladem a utopím se s ním," prohlásil Boris se zoufalou odevzdaností.

„To mi připadá dost hloupé," namítl Biggles. „Prozatím jste se obešel bez pokladu, obejdete se bez něj i nadále."

Kolem potápějícího se člunu pršely na hladinu kulky. Paprsek světlometu dvakrát přelétl člun, ale nezastavil se. Malý mráček se posunul a odhalená tvář měsíce zalila znovu jezero bledým světlem. Člun se naplnil vodou až po okraj. Charles zvedl Bertieovo oblečení vysoko nad hlavu, přesvědčen o zbytečnosti svého počínání, bylo jasné, že se za okamžik všichni ocitnou ve vodě.

„Algy je tady," vykřikl Biggles radostně, když se pár set yardů před nimi objevil nízko nad vodou černý stín letadla.

Boris mával divoce baterkou. Na okamžik se zdálo, že je přistávající stroj rozdrtí. Kýl letadla škrtl o hladinu a vzápětí se zaryl do vody. Ve chvíli, kdy se srážka zdála neodvratná, letadlo lehce uhnulo stranou a zastavilo se jen několik yardů za nimi. Pravý motor zaburácel, stroj se otočil téměř na místě a v jeho levoboku se objevil otevřený nákladový otvor, v němž klečeli Bertie a Ginger, připraveni k okamžité akci. Ještě jedno krátké zahřmění motoru a hydroplán se zastavil vedle člunu. Neovladatelné nafukovací plavidlo zavalily vlny a člun se začal potápět.

Charles stojící po kolena ve vodě zavolal: „Chytej!" a hodil Bertiemu uzlík s oblečením.

„Poklad!" vykřikl Biggles. „Borisi, rychle! Hoďte ty vaky na palubu."

Borisovi se to zázrakem podařilo. Následoval divoký zmatek, ale po několika minutách se všichni šťastně dostali na palubu letadla. Svalili se na podlahu jeden před druhého, promočeni až na kost.

Zadní část kabiny prorazila sprška kulek.

„Kupředu!" vykřikl Biggles.

Ale Algy žádné rozkazy nepotřeboval. Motory zaburácely, letadlo se dalo do pohybu, nabralo rychlost a brzy se řítilo po hladině jako šíp.

„Kam se hrabou jestřábi! To byl start!“, zamumlal Biggles, vstávaje s podlahy, když se letadlo vzneslo do vzduchu.

„Zavřete to někdo,“ pokynul k nákladovým dveřím a spěchal do pilotní kabiny.

„To bylo skvělé,“ blahopřál Biggles Algymu. „Něco takového podruhé nedokážeš i kdybys nalétal ještě milion hodin. Všechno v pořádku?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Algy s lehkým úsměvem.

„Hydraulika je v pořádku a to je hlavní. Páni! To byla jízda!“

„Trochu jsem se bál, jestli ty střely neprorazily některou nádrž.“

„Jeden nebo dva zásahy stroj chytil ještě před startem, ale nic vážného se nestalo. Tiskl jsem se k ostrovu jako kačena a doufal, že mě nikdo nenajde, ale měl jsem smůlu. Objevil mě ten světlomet. Jak si to představujete dál?“

„Udržuj kurs. Za chvíli se na nás vrhne celá moldavská protiletadlová obrana.“

„Máte ty tretky?“ zeptal se Algy s úsměvem. „Máme. Aspoň doufám, ale ještě jsem je neviděl.“

„To je senzace.“

„Zbývala jen minuta a celý poklad by skončil na dně jezera, a my s ním. Člun dostal zásah a rychle se potápěl. Udržuj kurs k Černému moři, na trase nezáleží. Jdu se podívat dozadu za ostatními.“

V zadním prostoru bylo všechno v pořádku. Všichni byli na svých místech. Nákladový otvor byl zavřený. Boris a Charles jásali. Bertie se hlasitě chechtal.

„Čemu se smějete?“ vyzvídal Biggles. „Ještě nemáme vyhráno.“

„Já jsem jediný, kdo má suché šaty!“

„Za to poděkuj Charlesovi, ale za ten svůj plavecký výkon sis to zasloužil,“ pochválil ho Biggles. „Snězte pár sendvičů a napijte se něčeho horkého z termosky ať nedostanete zápal plic. Marceli, až dojíte, přijďte dopředu, převezmete řízení, aby si Algy trochu odpočinul.“

„Bon,“ přitakal Marcel.

Biggles se vrátil do pilotní kabiny. „Jak to vypadá?“

„Dobře.“ Algy ukázal hlavou k dlouhému stříbrnému proužku před nosem letadla. „Támhle je moře. Držím se hodně nízko.“

Temnotu před letadlem rozkrojily paprsky světlometů. „Chlapci se dávají do práce,“ poznamenal Biggles. „Asi se bude trochu střílet, ale v téhle výšce nás těžko zasáhnou.“

Nejméně z tuctu různých míst vylétly vzhůru první protiletecké granáty.

„Vypadá to, že se von Stalhein konečně dostal k telefonu.“

„Von Stalhein! On tam byl?“

„Ano. Domyslel si, že se tam musíme objevit. Jednu chvíli stál sotva tři yardy od nás, už jsem začínal mít strach. To dělo napravo se začíná nějak zastřelovat, nejvyšší čas někam uhnout. Vezmeme to přes močály, to jsou nešikovná místa pro betonová protiletecká hnízda.“

Biggles uchopil páky řízení, udělal rychlý obrat doleva a za okamžik už letadlo kličkovalo nad rozlehlou plochou krajinou, plnou nesčetných říček a mrtvých ramen, které tvoří velkou Dunajskou deltu. „Dívej se po stíhačkách, možná, že se nějaké objeví," řekl Biggles a stlačil letadlo tak nízko k zemi, že se kýl hydroplánu téměř dotýkal rákosí.

Žádné stíhačky se neobjevily. Občas zapráskalo ze země pár výstřelů, ale byla to neuspořádaná palba, nic nebezpečného. Za deset minut přelétlo letadlo jako vyplašený racek dlouhou bílou čáru příboje, třístícího se na tmavém mořském břehu. Biggles se ještě nějakou chvíli držel nízko nad vodou a nepřestával kličkovat, ale když pobřeží zmizelo ve tmě za zádí, předal řízení Algymu. „Už to máme za sebou," řekl Biggles. „Můžeš nabrat výšku. Moc se neukázali. Čekal jsem, že to bude horší. Vyšli z cviku," zazíval Biggles. „Ale trochu tréninku jsme jim přece jenom poskytli. Jdu se podívat za Gingerem, jestli už má kurs na Kypr."

„Proč tam? Proč ne rovnou do Marseilles? Šťávy máme dost."

„Ne, musíme na Kypr. Marcelův kamarád tam má náklad ovoce, který čeká na přepravu, zlobil by se, kdyby shnilo."

„To ovoce, které máme na palubě, ti nestačí?" zeptal se Algy se smíchem. „Co s ním chceš udělat?"

„Odvezeme je do Marseilles a tam ať si s ním Boris s Charlesem dělají co chtějí. Když ho budou chtít přivézt do Francie, budou ho muset nechat proclít, ale o tuhle stránku věci se jistě postará Marcel."

„A co si počnou Boris a Charles? Po dnešní akci se kolem nich zvedne spousta křiku a jejich nepřátelé se na ně vrhnou s ještě větší vervou.“

„Já bych jim radil, aby co nejdříve zmizeli z Evropy. Na světě je ještě dost klidných míst, kam se mohou uchýlit. Půjdu dozadu a pošlu sem Marcela, aby tě vystřídal, potřebuješ se trochu najíst a já také. Po takových akcích dostávám vždycky hlad. Jsou tam sendviče a polévka. A nezapomeň zapnout navigační světla, ať Turci vědí, že jsme slušní lidé.“

Další část cesty proběhla klidně, bez jakýchkoliv potíží. Když se hydroplán snášel na kyperskou základnu, začínalo nebe na východě růžovět úsvitem nového dne.

Prodej klenotů proběhl o měsíc později v Paříži a způsobil menší senzaci, neboť se ukázalo, že jejich hodnota je podstatně větší než v době, kdy Boris poklad naposledy viděl. Důvodem byl vzestup ceny zlata a drahých kamenů na světových trzích. Do Paříže se sjeli zájemci z Evropy i ze zámoří. Jen Boris a Charles při aukci chyběli, řídili se Bigglesovou radu a vydali se hledat klid někam do Austrálie.

Jak se dalo očekávat, původ šperků se nepodařilo utajit, neboť kupci některé drahé kameny poznali, avšak kudy se poklad dostal do Francie, zůstalo zahaleno tajemstvím. Aukci navštívili i Biggles s Marcelem, nejen ze zvědavosti, ale chtěli se také podívat, jestli se tam neobjeví nějací nevítaní návštěvníci. K jejich velkému překvapení zahlédli mezi diváky i von Stalheina.

„Panebože! Ten chlap má ale nervy,“ zabručel Biggles.

„Mám ho dát sebrat?“ otázal se Marcel.

„Z čeho byste ho obvinil? Můžete mu něco dokázat? Nejde o to, co víte, ale o to, co jste mu schopen dokázat. Von Stalhein má jedinečný šestý smysl, vždycky se dokáže pohybovat v mezích zákona. Když ho postavíte před soud, rozvíříte tolik špinavého prádla, že se nestačíte divit. Půjdu si s ním promluvit.“

„Vy jste opravdu zvláštní člověk,“ prohlásil Marcel.

Biggles se usmál a zapálil si cigaretu. „Von Stalhein se mi plete do cesty už tak dlouho, že by mi bylo skoro líto, kdyby tady chyběl. Slon samotář je také nebezpečný, ale třeba za to ani nemůže. Třeba ho jen bolí staré rány. Hned se vrátím.“ Biggles se prodíral davem a všiml si, že ho von Stalhein zahlédl.

„Vidím, že jste pověsil své staré řemeslo na hřebík a dal jste se na obchodování s klenoty,“ oslovil ho Biggles vesele.

„Nějakou dobu v tomto oboru podnikám, ale ještě se mi nepodařilo získat ty kousky, které jsem chtěl,“ odpověděl von Stalhein a nehnul ani brvou.

„Asi jste je nehledal na těch správných místech. Vidíte tenhle rozkošný kámen? V jistou chvíli jste od něj stál jen pár yardů.“

„Jak to víte? Vy jste tam byl?“

„Já se do takových věcí zásadně nemíchám,“ škádlil jej Biggles a tvářil se jako neviňátko. „Tak jak to můžete vědět?“

„Zašeptal mi to do ucha ptáček. A teď já něco pošeptám vám. Francouzská policie vás sleduje. Nemá vás ráda. A když Francouzi někoho nemají rádi, tak mu to dají jaksepatří najevo. To platí i pro jistý druh lišek z La Sologne.“ Biggles odešel a připojil se k Marcelovi.

Prodej klenotů vynesl více než jeden milion liber. Marcelův přítel dostal víc, nezbylo původně ujednáno, protože musel zaplatit opravu letadla, i když škody nebyly veliké. Díry po kulkách se lehce opravují. Biggles obdržel šek pro sebe i pro ostatní a rovněž Marcel nepřišel zkrátka. Ale Boris patrně neprodal všechno – o něco později došel Bigglesovi doporučený balíček. Uvnitř byla šlechtická korunka posázená diamanty.

„To bude asi Borisův způsob žertování," prohlásil Biggles.

„Anebo suvenýr," řekl Algy. „Co s tím chcete udělat?"

„Musí mít značnou cenu," zamumlal Biggles zamyšleně, prohlížeje si korunku zblízka. „Kdybychom ji prodali, věděl bych jak s penězi naložit. Ve Francii určitě existuje nějaká organizace pečující o rodiny maquistů, kteří padli ve válce."

„Myslím, že to je dobrý nápad," řekl Algy.

„Musíš to brát takhle," přerušil ho Biggles. „Kdyby ti Boris tenkrát nedal klíč od svého zámku, nikdy by ses nedostal do La Sologne, a kdyby ses nedostal do La Sologne, nikdy bys neměl tuhle korunku. Je to zvláštní, jak se věci mohou vyvinout, že?"

Všichni s ním souhlasili.

KONEC

William Earl Johns
BIGGLES PŘEBÍRÁ VELENÍ

Z anglického originálu Biggles takes charge
přeložil Ivan Hanuš
Ilustrace Leslie Stead
Autor obálky Josef Pinkava
s využitím motivu Zdeňka Buriana
Vydalo nakladatelství Riopress Praha
v roce 1998 jako svoji 125. publikaci
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát
Vytiskla ČTK – Repro Brandýs nad Labem
Doporučená prodejní cena 96,– Kč
ISBN 80-85611-87-2